

СЮЗАН БОЛТЕР

ТАЄМНА УГОДА

СЮЗАН БОЛТЕР

ТАЄМНА УГОДА

 Vivat
МЕДІАКОМУНІКАЦІЇ

Перекладено за виданням:
Walter, S. Good as Dead: a novel / Susan Walter. — Seattle : Lake Union
Publishing, 2021. — 272 p.

АНОТАЦІЯ

Чоловік Голлі Кендрік загинув в аварії. Жінка хотіла домогтися справедливості, але натомість дістала пропозицію, від якої не змогла відмовитися: вона стала власницею розкішного будинку в престижному районі. Щоправда, будинок належить не їй, а одній компанії. Щедра компенсація в обмін на мовчання.

Та чи можливо віднайти щастя, якщо укладаєш угоду з дияволом у людській подобі й вирішуєш жити брехнею? Коли ретельно сплановане життя руйнується, на що готова людина, щоб приховати правду й захистити людей, яких любить?

ЧАСТИНА 1

Голлі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Я прокинулась від в'язкого сну без сновидінь і кілька секунд не могла збагнути, де я. Я не панікувала, принаймні спочатку. Зі мною таке вже траплялося, у дідуса з бабусею на їхній розсувній канапі або під час нашої подорожі на озеро Великий Ведмідь у незнайомому номері мотелю. Де я? О, так, тепер пригадую. Ті сплутані перші кілька секунд, коли я прокидаюсь не у власному ліжку, вони не страшні. Зазвичай ні.

Але цього разу було інакше. Коли я розплющила очі, все навколо було біле — стіни, постіль, жорстка синтетична подушка в мене під коліном. «Що не так із моїм коліном?» Я заплющила очі. «Думай, Голлі... думай». У темряві я чула стишений шепіт, глухий деренчливий звук кілець занавіски по металевому карнизу. А ще там був якийсь нудотний запах. Антисептика, з підтонами смерті та брудних підгузків. Я знала цей запах. Я його ненавиділа. Минулого разу він означав екстрений кесарів розтин, який мені дивом пощастило пережити.

Нараз я зрозуміла. Секунду до того ще не тямила, а тепер зрозуміла. Це вдарило мене наче коліном нижче пояса. Я скрикнула. Біль був нестерпний. Наче тисяча рук смикала мою шкіру, відриваючи її від кісток. Я розуміла, що волаю, але не могла зупинитися. Бо згадала.

Я все згадала.

Розділ 1

Спочатку я помітила квіти. Їх там були тисячі, усіх кольорів, що граційною літерою S вигиналися вздовж фасаду будинку. Мені було цікаво, чи потрібно їх щороку пересаджувати наново. Я подумки занотувала собі це з'ясувати.

Будинок був більший, ніж я очікувала. Добре, що вони не дозволили мені його вибирати, бо я посоромилася б обрати аж такий розкішний. Передні двері були високі, пофарбовані яскраво-червоним. Над дверима пара фронтонів під лад їм, схожа на великі очі з кутастими бровами, вдивлялася в небо. Там була кільцева доріжка, щоб під'їжджати та від'їжджати не розвертаючись. Замість простого старого асфальту вона була вимощена світло-сірою цеглою, викладеною візерунком, що нагадував розкрилену блискавку. Я не могла вирішити: подобається мені цей візерунок чи у мене від його споглядання крутиться голова.

Еван перейшов на мій бік і відчинив для мене дверцята машини. Я не подякувала. Я ніколи не дякувала Еванові. Аварія сталася не з його провини, але це не означало, що я мала бути з ним люб'язною.

Саванна, моя донька-підлітка (і єдина причина, чому я ще не прийняла увесь вікодин, який мені дали в лікарні, одним махом), відмовилася поїхати на оглядини будинку. Вона сказала, що втомилася, але я знала справжню причину, чому вона не захотіла поїхати. Я теж не хотіла бачити Евана, але ми всі на це погодилися, тож шляху для відступу не було. Крім мене, Евана та його злого боса, Саванна єдина знала, чому я тут, дивлюся на цей красивий будинок. Будинок, який я ніколи не змогла б собі дозволити, але який стане моїм, досить лише кивнути головою.

— Що думаєте? — спитав Еван, хоча я ще не встигла навіть вийти з машини.

Якби мені загадали, скільки йому років, я сказала б, що він приблизно мого віку. Можливо, трохи старший. Максимум сорок. Мені було цікаво, чи одружений він. Обручки на пальці в нього не було.

— Мені подобаються квіти, — сказала я йому.

— Вони розкішні, еге ж? У вас, звісно, буде садівник.

«Звісно». Еван постійно казав це слово. «Ми, звісно, про все подбаємо. Якщо маєте якісь запитання, ви, звісно, можете телефонувати о будь-якій годині». По вихідних він іноді надівав вицвілу синю бейсболку з літерою Y на ній. Емблемою Єлю. Вочевидь він там навчався. Мені було цікаво, чи спеціалізувався він на лизанні дуп, бо дуже вже добре це вмів.

Я попрямувала до передніх дверей. Коліно згиналося погано, але я намагалась не кульгати, ідучи нерівною цегляною доріжкою. Я вже завершила свої вісім тижнів фізіотерапії, але Еван сказав, що сеанси можна продовжити, якщо я захочу. «Звісно».

Він піднявся за мною на ганок. Не зовсім ганок — так, вхід із навісом, щоб можна було відчиняти двері не під дощем. Біля дверей стояла невеличка дерев'яна лавка. Вона здавалась новісінькою. Мені було цікаво: йшла вона в комплекті з будинком чи то Дуполиз привіз її сюди.

Еван запропонував мені ключ.

— Зробіте мені ласку?

Він усміхнувся мені. Мені було цікаво, про що він думає. Я не уявляла, що він почувається винним переді мною, вже ні. Він, мабуть, думав, що я — найщасливіше стерво на планеті. Коли в тебе достатньо грошей, продається все. І я це доводила.

Я взяла в нього ключ і відімкнула двері. Замок був важкий і гучно клацнув відсуваючись. Не знаю, наскільки широкий був дверний отвір, але пам'ятаю, подумала, що крізь нього можна закотити рояль — не маленький, як у барах, а великий, у формі груші, як у модних готелях та торговельних центрах.

Підлога з вузлуватого дерева була кольору кориці: «До пари запаху цього місця», — подумала я. Вершково-ванільні стіни та імбирно-пряникові занавіски змушували мене почуватися так, наче я потрапила в чай лате. У мене аж очі засльозилися від досконалості всього цього. Щастя водночас із соромом та горем — цього було достобіса багато.

Я вислизнула зі своїх черевичків і пройшла крізь величний передпокій, під люстрою у формі колеса від фургона з лампочками розміром із тенісні м'ячики. Мені було цікаво, де такі купують. І як я їх узагалі мінятиму.

Їдальня (там була їдальня!) була просто-таки взята із серіалу «Абатство Даунтон», з широким дерев'яним столом та вісьмома стільцями з високими спинками. Ще чотири стільці (вечерю на дванадцятьох, хто там є!) стояли на сторожі біля низького буфета. Мені було цікаво, чи є там порцеляна. Глянути я не наважилася.

Далі я пройшла на кухню, що мала «острівцець», за яким можна було сидіти. Там були лише три стільці, але місця вистачило б і для шести. Не те щоб мені знадобилося більше, аніж три. Ми житимемо тут лише вдвох із Саванною, і я не планувала запрошувати гостей на сніданок. Якби ми були звичайною родиною, то, мабуть, їли б у закутку, відгородженому скляними стінами з розложистими соснами одразу за ними.

Там були ще й офіційного вигляду вітальня, якою я не користуватимусь, і кабінет із вбудованими книжковими шафами, який мені так само не знадобиться. Вони здаватимуться геть недоречними, якщо їх не заповнити, тож мені доведеться або тримати двері зачиненими, або ж захопитися читанням.

Сходи на другий поверх вкривав килим, але я підіймалася ними повільно. Фізіотерапевт наказав мені не панькатися з коліном, зміцнювати ногу й долати біль. Але я все одно трохи спиралася на поруччя, приємно відчуваючи під долонею, що вони гладенькі та широкі.

Нагорі були три спальні. Перші дві звичайного розміру, але з ваннами та балконами, завдяки чому кімнати здавалися більшими. Головна спальня була в кінці коридору. Я поштовхом відчинила подвійні двері і зупинилася на порозі.

Я розуміла, що вони просто мусили укомплектувати її ліжком королівських розмірів — цей простір видавався б смішним з чимось меншим. Але я ще в житті не бачила такого ліжка. Воно здавалося водночас пишним і жорстоким.

У ногах ліжка був великий пуф для ковдр. Поряд із ним стояла шикарна канапа, розвернута до каміна, викладеного дрібними скельцями, схожими на ті, які бачиш, коли розбивається вітрове скло. Це була радше квартира, ніж спальня, і мені було цікаво, що я робитиму з двома шафами в людський зріст, тепер коли я вже сама.

«Чи вистачить виділених мені грошей на те, щоб заповнити їх новим одягом? І що мені буде потрібно з нового одягу?»

Я сіла на ліжко і глянула крізь подвійні французькі двері, що вели на балкон (насправді радше веранду) з двома шезлонгами, прикрашений штучною травою. Краєвид заповнювали дерева та небо. Що це, гадала я: будинок мрії? Чи приватна в'язниця?

Багато секретів точно потрібно було замкнути всередині.

Еван

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

На тротуарі вже зібрався невеличкий натовп. Це була вузька житлова вуличка з квадратними одноповерховими будиночками, розкиданими між уже не нових багатоквартирних будівель. Над головою в мене висіла на дротах пара кросівок. Хтось колись казав мені, що це означає «тут продають наркотики», але не певен, чи варто цьому вірити. Я маю на увазі, якщо той тип знав, що це означає наркотики, то й поліція теж, чи не так?

Я припаркував свій «ренджровер» на безпечній відстані і дійшов сюди пішки. Я просканував обстановку: пара з голими ногами, вдягнена для бігу, літня жінка з возиком, жінка в літній сукні та сандалях з татуюваннями по руках, троє підлітків, які, мабуть, мали б зараз бути у школі.

Ще кілька глядачів визирали на вулицю з ганків та веранд. Загалом я налічив дев'ятьох. Один із них, темноволосий чоловік у яскравому спортивному костюмі, наставив на місце аварії смартфон, можливо, сподіваючись здобути собі популярність у соцмережах живим стрімом кровопролитної трагедії. Щодо саме його популярності я впевнений не був, але знав, що такий контент часто стає вірусним, тому тримався від нього на відстані.

Я пробрався до поліціанта у формі, що охороняв місце аварії. За кілька метрів від нього по діагоналі стояла швидка з відчиненими дверцятами для прийому постраждалих. І тоді я подивився вниз.

До горла мені підступила нудота. Я зрозумів, чому вони накрили тіло. Цей чоловік явно загинув від удару. Голова була вдавнена, наче частково здутий баскетбольний м'яч, а ноги зігнуті, наче в ганчір'яної ляльки, з кінцівками, напханими ватою замість кісток.

Позадкувавши, я заплутався у власних ногах і ледве не впав на двох співробітниць швидкої допомоги, що вкладали на каталку постраждалу жінку.

— Вибачте, — пробурмотів я.

Сорочка на жінці була розідрана, і я бачив її голі груди. Коліно на одній нозі забинтовано. Голова була у крові, що проступала крізь товстий шар марлі на лінії волосся. Вії в неї злегка тріпотіли, наче вона балансувала на межі втрати свідомості. Одна кисть стискала та розтискала, наче намагалася схопити щось, що мало бути там, але несподівано зникло.

— Перепрошую, офіцере, — сказав я найближчому до тіла поліціянтові в формі. Голос у мене тремтів, але не з тієї причини, про яку він, мабуть, подумав. — Ця жінка, я...

Я запнувся. Я не хотів брехати копові, але мені була потрібна інформація, яку б він не повідомив сторонньому.

— Здається, я знаю цю родину. Я хочу допомогти, якщо зможу.

Почасти це була правда. Я справді хотів декому допомогти. Я ніколи не казав, що жертві.

— Будь ласка, можете сказати мені її ім'я? Я лиш хочу пересвідчитися, перш ніж... — Перш ніж що? Господи, куди це мене заведе? — Перш ніж втручатися.

Коп глянув на мене. Він мав бронзову пластинку з іменем, що ідентифікувала його як офіцера Келлогга. Це прізвище йому пасувало — рожеві щоки та кирпатий ніс робили його схожим на мультяшних талісманів сухих сніданків однойменної фірми-виробника. Я згадав своїх однокурсників, які хотіли стати поліціантами. Не те щоб вони були відмінниками. Але вони все одно примудрялися ускладнювати мені життя, бо доводилося гаяти на них час.

— Ми самі повідомимо рідним, — відповів він різко і відвернувся від мене. І я зрозумів, що втрапив у халепу. Бо не зможу опанувати ситуацію, якщо не знатиму її імені.

Клац-клац! Позаду мене двоє медпрацівниць підняли каталку, наче величезний акордеон розтягнули. Вони вже мали закотити цю жінку до швидкої. Я запанікував. Ситуація вислизала з-під мого контролю.

— Куди ви її повезете? — спитав я медпрацівницю, коли вона почала заштовхувати жінку до автівки. — До якої лікарні?

— Пресвітеріанської церкви, — відповіла вона, після чого поставила мені запитання, що заскочило мене зненацька. — Хочете поїхати з нею?

Запитання було таке неочікуване, що я його мало не провалив.

— Ні, я поїду за вами у своїй машині, — сказав я, скориставшись її припущенням, що я знаю жертву.

— Хочете забрати це для неї? — Вона сунула руку під простирадла й дістала щось таке дивовижне, що, якщо у світі існують ангели, вони достоту цієї миті заспівали.

— Так, дякую, — сказав я.

Я простягнув руку, і в найпоказовішому прикладі тупості вона віддала мені сумочку цієї жінки.

І моя перша проблема була розв'язана.

Розділ 2

— Я взяв на себе сміливість його обставити, — сказав я Голлі, простягаючи їй ключ. — Я не впевнений, чи впишеться твоя мебля в цей будинок.

Я почувався нервово, але не мав жодної гадки чому. За свої десять років роботи на Джека я облаштовував сенаторів, кінозірок і навіть кронпринца — людей значно вибагливіших, ніж Голлі Кендрік. Проте зараз я почувався так, наче хтось бив у барабан проміж моїх вух.

— Ви самі його декорували? — спитала вона, не дивлячись на мене.

Це запитання здалось мені дивним.

— Ні, — відповів я.

Звісно, це була брехня. Я не хотів, щоб вона знала, що я провів багато годин у крамниці декору, порівнюючи зразки тканин, висуваючи й засуваючи шухляди комодів, аби переконатися, що вони зручні в користуванні. Голлі й так уважала мене тюхтієм, тож мені не хотілося ще більше погіршувати про себе враження.

— Можна піти роздивитися? — спитала вона.

— Певна річ. Це ваш будинок. — Я міг би подати це як dokonаний факт, але додав: — Якщо він вам, звісно, сподобається.

Я не мав жодного сумніву, що він їй сподобається. Чому б ні? Він був розташований у самому центрі престижного району Калабасаса поблизу Лос-Анджелеса, як вона і просила, на одній з найкращих вулиць. Порівняно з похмурою квартиркою, де вона жила раніше, це ж просто Букінгемський палац. Утім я хотів, щоб вона почувалася так, наче мала якийсь вибір у цьому питанні, і якщо цей будинок їй не сподобається, то ми вийдемо з нього й поїдемо шукати інший. І це цілком можливо.

Вона підійшла до яскраво-червоних вхідних дверей і вставила ключ у замок. Її силует (тонесенька талія з розкішними, ідеально округлими стегнами) був з якогось іншого покоління. Народившись на п'ятдесят років раніше, вона могла б стати кінозіркою. Спереду їй важкий макіяж і темні корені вздовж лінії волосся надавали їй непривабливого

вигляду, але ззаду ці висвітлені біляві хвилі довершували фантазію — фантазію, яку я мав змушувати себе відганяти.

— Я почекаю надворі, — сказав я цьому силуетові.

Мені хотілося піти з нею, подивитись, як її пальці бігають поверхнями з полірованого каменю та блискучої неіржавкої сталі. Побачити, як її обличчя осяює усвідомлення, що все це її, тільки її. Найбільше я хотів побачити її усмішку. За три місяці, що я її знав, вона не усміхнулася ще жодного разу. Принаймні мені.

— Можете не квапитися, — сказав я їй у потилицю.

Двері зачинилися за нею, виразно грюкнувши.

Був чудовий літній день. Яскраве сонце зі свіжим вітерцем. У Нью-Гемпширі, де я виріс, такі дні були рідкісні, і, коли вони випадали, ми просили вчителів проводити уроки на вулиці. Вони також скучали за сонцем, тому часто так робили.

Я більше не повертався до Нью-Гемпшира. Немає вже там до чого чи до кого повертатись. Ну й добре. Я знайшов власну версію родини тут, у сонячній Південній Каліфорнії. Плечні хлопці та каліфорнійські дівчата. Я не одразу звик до спортивних топиків як до повноцінного одягу, але тепер мені це подобається.

Я сів на дерев'яний стільчик, який купив за дев'яносто дев'ять доларів у будівельному гіпермаркеті, і одразу зрозумів, чому він коштував так дешево. Я подумки вилаяв себе. Зазвичай я більш перебірливий. Якось я влаштувався на ньому і став чекати.

Через дорогу в гаражі працював чоловік. На ньому були розтягнуті «левиси» й вінтажні «конверси». Типовий кіношник, подумав я, дивлячись на нього. У цьому кварталі їх було чимало. Чоловіків, які ніколи не дорослішають. Назвіть мене старомодним, але я не зможу покластися на чоловіка, який вдягає на роботу футболку із зображенням рок-гурту та кеди, не придатні для жодного виду спорту. Чоловік побачив, що я витріщаюся на нього, і помахав мені. Помахати у відповідь, як на мене, було зайве, але я це зробив. Невдовзі він дізнається, що я тут не живу. Але тільки про це він і дізнається.

Коли двері відчинились, я здригнувся. Я гадав, що їй знадобиться більше часу для того, щоб роздивитися кожен деталь у домі. Мене це розчарувало.

— Будь ласка, скажіть тим, хто декорував будинок, що вони чудово впоралися, — сказала Голлі без найменшого натяку на усмішку.

Я був упевнений, що в неї гарна усмішка. От тільки сумніваюся, що колись побачу її.

Вона рушила до автівки. Я помітив, що вона накульгує.

І раптом я зрозумів: хай що ми для неї зробили, цього ніколи не буде достатньо.

Енді

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Дідько! Ну чому ж я не виїхав раніше? Але я знаю чому. Бо години мало б вистачити, щоб проїхати двадцять п'ять бісових кілометрів. Але це Лос-Анджелес, де відстань у двадцять п'ять кілометрів важче подолати, ніж перетнути поверхню Місяця. А я — впертий йолоп, який відмовляється це визнати.

Я зігнав свою злість на кермі, стиснувши його з такою силою, що побіліли пальці. Я відчував, як стікає піт хребтом, прокладаючи шлях до куприка. За останні десять хвилин я просунувся хіба що на три метри. Навіть під час апокаліпсиса, коли всі водночас повибігають на вулицю, такого затору не буде. Проте зараз я в ньому застряв.

Я глянув на годинник і швидко змикитив. Якщо з'їхати з траси й завернути он на тому повороті, а потім поїхати звичайними вуличками, це додасть кілометрів вісім, але ж я принаймні не сидітиму тут, обливаючись потом.

Рішення, рішення... Я відвернувся від вікна. Як для травня спека була жахлива, сонце шпарило безжально. І навіть натяку на бодай легенький вітерець. З іншого боку відбійника вишикувався ряд пальм. Своєю незмінною одноманітністю вони втомлювали мій погляд. Колись пальми навіювали образи екзотичних коктейлів та тропічних пляжів, але зараз їх нестерпна нерухомість мене просто виводила із себе.

Я поглядав на телефон. Може, зателефонувати і сказати, що запізнюсь? Але якщо якимось дивом я встигну приїхати вчасно, то видамся скиглієм і лише роздратую їх. Та коли я не зателефоную або зателефоную останньої миті, то подумують, що я погано вихований. Ох, чому я не виїхав раніше?

Я набрав офіс своєї агентки. Слухавку зняв помічник.

— Повірити не можу, що це кажу, — почав був я, — але я, схоже, запізнюсь.

Він мовчав, ніби теж не міг у це повірити.

— Хочете, щоб я їм зателефонував? — спитав він, навіть не намагаючись приховати скептицизм.

— Заждіть! — сказав я, і моя залізна хватка на кермі поступилася надії. — Я знову рухаюсь! — Я легенько натиснув на акселератор. — Не телефонуйте їм, гадаю, я ще можу встигнути. Вибачте! Дякую!

Я подумки молився богам дорожнього руху (будь ласка, не зупиняйтеся, будь ласка, не зупиняйтеся!), а моя автівка тим часом перейшла на другу передачу, а потім на третю. Якщо я продовжуватиму рухатися в такому темпі, я ще зможу встигнути туди вчасно. Якщо не буде черги біля воріт, а йти від парковки не надто далеко. Студійні парковки можуть тягнутися на десять міських кварталів. Якщо з паркуванням не буде проблем, я встигну.

До прохідної я під'їхав з чотирма хвилинами фори. Черги на парковку не було (алі-трясця-луя!), але припаркуватися нормально не зміг. Між парковкою та бунгало керівництва було шість павільйонів, і я кляв себе за те, що не взув «конверсів». Я незаконно припаркувався на місці, зарезервованому для кінофургонів, ладен ризикнути, що автівку забере евакуатор. А тоді я побіг.

Я прибув на місце зустрічі рожевоощокій, як свиня, з пухирями на великих пальцях ніг та п'ятах. Помічниця помічниці запропонувала мені: «Може, чогось попити? Мінералки, капучино?», — але після відчайдушного спринту я не довіряв своєму шлункові.

— Просто води, дякую, — сказав я, сподіваючись, що вона не помітила бісеринки поту в мене на лобі.

Моя агентка дуже тяжко працювала, щоб організувати цю зустріч. Не хочу розкидатись іменами, але цей хлопець, із яким я мав зустрітися, був велике цабе — тим, що ми в Голлівуді називали потрібною загрозою: актором, продюсером і навіть іноді режисером. Він нечасто зустрічався зі сценаристами, але йому, вочевидь, сподобався сценарій, який я написав для Клуні, і, якщо зустріч та знайомство минуть вдало, я зможу опинитись у команді його наступного великого проекту.

Від свята святих приймальною відгороджував плексигласовий бар'єр. Усередині цього яскраво освітленого тераріуму сиділи у своїх кубиках охайні міленіали, втупившись у екрани комп'ютерів або якимось інакше намагаючись видаватися зосередженими на роботі. Одразу за

ними був кабінет боса. Я зрозумів, що це його кабінет, бо бачив його силует на тлі великого панорамного вікна на парковку. Не знаю, чому це мене розхвилювало — я ж бо знав, що він працює там. Але коли я побачив його за роботою, усвідомив, що за кілька хвилин сидітиму навпроти, дихаючи з ним одним повітрям, і мої пухирі на ногах на мить перестали зудіти.

— Ось, будь ласка, — простягнула мені склянку води помічниця помічниці. Ніхто більше не дає пляшки, щоб його, бува, не звинуватили в екотероризмі. Жінка також простягнула мені серветку, якою я промокнув чоло, щойно вона повернулася до мене спиною.

Я пошкутильгав через килим із коров'ячої шкіри до плямистої шкіряної канапи кольору доларів. Я подивився на стіну, прикрашену постерами з фільмів — п'яťох, усі величезні, і всі хіти! — відчуваючи тихе збудження від того, що цей легендарний майстер, здатний оплатити навчання в коледжі обом моїм дітям кивком голови, був просто за стінкою. І хоче зі мною працювати! Я лише мав не бути йолопом протягом п'ятнадцяти хвилин, які він мені відводить. За словами моєї агентки, це не надто складне завдання, навіть для такого йолопа, як я.

Минуло десять хвилин, потім іще десять. Я запізнився лише на три (і то дивом!), тож цього явно було недостатньо, щоб змусити його передумати зі мною зустрітися, чи не так? Минуло ще п'ять хвилин. Я вже намірився був дістати телефон, щоб подзвонити своїй агентці, коли до мене підійшла помічниця помічниці. На її обличчі був зболений вираз.

— Мені дуже шкода, — сказала вона. — Щось раптом сталося. Зустріч сьогодні не відбудеться.

І моє радісне збудження луснуло, наче повітряна кулька в день народження.

Коли мене випроваджували з приймальні, я глянув у бік кабінету великого боса, але він опустил жалюзі, тож я не побачив, з ким це він вирішив зустрітися замість мене. Не те щоб це мало якесь значення. Я все одно отримав копняка під зад.

Коли я йшов до автівки, мій телефон засвітився. Дзвонила Лора, моя агентка. Вона, безумовно, хотіла знати, як усе минуло. Я натиснув відбій. За секунду телефон завібрував знову. Цього разу дзвонила

Ліббі, моя дружина. Мені була потрібна ця робота. Нам була потрібна ця робота. Я перевів дзвінок на автовідповідач.

Ідучи парковою, між павільйонів та трейлерів кінозірок, я згадав епізод з «Родини Брейді» — мого улюбленого серіалу в дитинстві. Одна дівчина із цієї зведеної родини хотіла відкараскатися від побачення, не завдавши шкоди почуттям хлопця — мабуть, то була Марсія, бо Сінді була ще мала, а з Джен ніхто не хотів ходити на побачення. Витративши першу дію на страждання стосовно того, як його не образити, Марсія сказала саме так: щось раптом сталося. Це був перший раз, коли я взагалі чув цю фразу, а десять хвилин тому я почув її вдруге. Хлопець, який призначав Марсії побачення, зрозумів, як і будь-хто, у кого є мізки, що насправді це означало: «Тобі до мене зась». Не пам'ятаю, як цей епізод закінчився, тільки пам'ятаю, що мені було дуже шкода того хлопця і соромно за Марсію, яка була найприємніша з трьох сестер і мала б вигадати щось краще.

Нарешті я дістався до парковки. Ноги мої підкошувалися. Пухир на лівій п'яті вже кровив крізь шкарпетку, плямуючи зсередини мої «оксфорди». На щастя, моя автівка була ще там, де я її поставив. Я дошкандибав до неї, заліз усередину і там, у темному салоні, стягнув скривавлений ботинок і, хоч ніколи в житті в цьому не зізнаюся, заплакав.

Розділ 3

— Ти вже познайомився з новими сусідами? — спитала Ліббі, вперши руки в боки, з порогу гаража.

Це було радше звинувачення, ніж запитання. Я читав роздратований підтекст у її ідеально виліпленій брові. «Чому ти не представив мене?» — якщо «так». «Чому ти ще не ходив до них?» — якщо «ні».

— Я помахав рукою чоловікові, — сказав я, згадуючи людину на маленькому дерев'яному стільці, яка сиділа, широко розставивши коліна, з ледь не двометровим тілом, що було завеликим для вузького сідала стільця. — Вони наче кудись поспішали, — збрехав я, сподіваючись, що це звільнить мене від претензій на тему «Чому ти не те та не се...».

— У них дуже багато доставки, — сказала вона, ніби для людей, що переїжджають до нового будинку, було дивним замовляти щось нове. — Судячи з того, що привезли, вони повністю оновлюють меблі!

Вона мала рацію, останні кілька днів справді не вщухав потік фургонів доставки — меблі для спальні з будівельного гіпермаркету, килими з галереї, пральна машина та сушарка із крамниці побутової техніки.

Я не міг визначитися: середнього віку пара, що замовляє все нове, — це щось незвичне чи просто мене дратує. Ми за понад десятиліття оновили лише телевізор. Я зважував можливості. Нещодавно одружені? Нещодавно успішні? Або просто приїхали здалеку і не було жодного сенсу везти щось із собою?

— Цікаво, скільки вони заплатили за цей будинок, — подумала Ліббі вголос, і мені стало цікаво, чому її таке цікавить. — Що більше, то краще, — додала вона.

Ми ще не говорили про продаж нашого будинку, але я раптом зрозумів, що вона про це думає. Весь той час, коли я гадав, що вона тягнула мене подивитися на «сучасне, традиційне житло на три спальні», коли його тільки виставляли десь на продаж, лише задля розваги.

Я заовтузився з порохотягом, сподіваючись, що вона зрозуміє натяк і повернеться в дім. Перетворення гаража на теслярську майстерню стало випадковим геніальним ходом. Я тепер міг виходити з будинку, не використовуючи визначеного мені часу для себе. Я не надто вправний тесля, але мені подобалися мої маленькі вироби — етажерки для дівчаток, табурет-драбина для комори. Я навіть переробив усі оздобы в їдальні. Цей проєкт я розтягнув аж на чотири тижні. І в тому рідкісному випадку, коли ми справді користувалися їдальнею, я вихвалявся своєю роботою.

— Що вони за люди? — спитала Ліббі.

Якби я не знав її п'ятнадцять років, це могло б здатися розпливчастим запитанням. Але я достоту знав, про що вона. Чи успішні вони? Чи мають зв'язки? Чи може бути корисно з ними знатися? Зрештою, це був Лос-Анджелес. А я був у кінобізнесі.

— І гадки не маю, — відповів я щиро. — Він носить костюм.

Звісно, це могло означати будь-що. Адвокат? Уже одного маємо. Агент? Агентка теж є. Дивлячись через вулицю, я не міг сказати, добрий це костюм чи щось дешеве. Може, він працює у взуттєвій крамниці.

— Ну, якщо вони можуть дозволити собі цей будинок за ті гроші, що за нього просили, справи в них, мабуть, ідуть нічогенько. — І на цьому вона могла б зупинитись, але не втрималася. — Краще, ніж у нас.

Це був удар нижче пояса. Вона, звісно, мала рацію. Ми не могли собі дозволити цей будинок. Але наш будинок теж був нівроку. А от наш шлюб... не дуже.

Я часто думав про життєвий цикл шлюбу. Казки, які я читав своїм донькам, усі закінчувалися весіллям. Залицання було довге та звивисте, сповнене перешкод і злих зведених сестер, що намагалися розлучити принца з принцесою. А потім — «і жили вони довго та щасливо». Казки не розповідали про те, що було далі. Чи припускали вони, що далі було спокійне плавання, «поки їх не розлучила смерть»? А може, вони знали, що шлюб — річ надто складна і просто не годиться для казки?

Я згадував той час, коли по вуха був закоханий у свою дружину. Я любив такі наші розмови, знайоме ліжко, знайомий секс. Я любив її

сміх. Я любив, як вона сміється — вільно і часто. А найбільше я любив її оптимізм. Я будував дуже непевну кар'єру сценариста, і вона вважала, що це дуже круто, і без тіні сумніву вірила, що я зроблю нас заможними. Заможними ми не стали. А вона швидко засвоїла, що нема нічого крутого в тому, коли ти не знаєш, заплатять чи ні тобі наступного разу гонорар.

А коли я перестав заробляти гроші, все геть змінилося. Хай куди я йшов, мене супроводжував запах невдачі, проникаючи в кожне «Доброго ранку», «Доброго вечора», «Що нового?». Моя дружина була в мені розчарована, але я був розчарований у собі ще більше. Я тинявся навколо зі зловісним передчуттям: скоро щось зламається. Один із нас скаже чи вчинить те, що підштовхне іншого до краю. Я намагався відволіктися виготовленням табуретів-драбин та досконалих кутових з'єднань, але розумів, що не зможу ховатися за цим вічно. Рано чи пізно мені доведеться повернутись обличчям до свого проблемного шлюбу й визнати, що наші найкращі дні, напевно, вже позаду.

Я думав про Бель і Попелюшку, що відпливають на захід сонця зі своїми чарівними принцями. Якщо на них чекало саме таке «довго та щасливо», хтось мав сказати лихим зведеним сестрам, що вони посміються останніми.

Голлі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Я не пишу повідомлень за кермом, але після того, як припаркуюся, іноді сиджу в машині та перевіряю телефон. Насправді це тупо. Не знаю, на які події я сподіваюся за ті кілька хвилин, що їду з точки А в точку В, але завжди перевіряю, перш ніж вийти. Крім того, одного разу, коли бос надіслав мені імейл з проханням приїхати на годину раніше, щоб переробити рахунки кількох клієнтів, я ніколи не отримувала термінових повідомлень. Мені байдужі розпродажі, і ніхто начебто не повідомляє імейлом про виграш у лотерею. Плюс я не граю в лотерею. Кажу ж — тупо.

У нас було паркомісце в гаражі під нашою будівлею, але чоловік здав його сусідові, до якого приїхала в гості сестра з Сан-Дієго («На новесенькій автівці! Як ми могли відмовити?»), тож ми тепер паркувалися на вулиці. Стояла спека, тому я не вимикала двигуна. Мій «черокі» був старенький, але кондиціонер іще фуричив, і я хотіла насолодитися кожною останньою секундою прохолоди. Ми мали кондиціонер і у квартирі, але намагалися не ганяти його весь день, бо це коштувало цілого статку — а ще ж навіть не літо.

Мій чоловік обійшов машину спереду й постукав у вікно («Ходімо!»), на що я підняла вказівного пальця («Ще секунду!»). Він відчинив для мене дверцята, наче збирався витягти мене із сидіння. Він усе ще стригся коротко від часів військової служби. А стригтися він звик що два тижні. Я сказала йому: «Не треба марнувати гроші. Це ж найпростіша стрижка. Давай я тебе стригтиму!» Тож він купив мені машинку. Він навчив мене загинати вуха, щоб дістатися крихітних волосинок між скронею та щелепою. Це було, мабуть, єдине місце на його тілі, яке я ще не встигла дослідити. Я раптом приревнувала його до попередніх перукарів, які побували там першими.

— Цей бісів телефон тебе вб'є, — під'юдив він, вихоплюючи його в мене з рук.

— Агов! Я читала імейл із Саванниної школи!

— Саваннина школа може п'ять хвилин зачекати, — фиркнув він.

Звісно, вона могла зачекати, але я все одно хотіла прочитати цей імейл.

Він потягнувся до мене. Я пам'ятаю, як він узяв мене за руку. Міцно, але не агресивно.

Я пам'ятаю, як мене витягли із сидіння руки, такі знайомі, що вони здавались майже частиною мене.

Я пам'ятаю, як боролася за свій телефон, а він тримав його у витягнутій руці, змушуючи мене намагатись його схопити, як хапає кошеня клубок ниток.

Я пам'ятаю його сміх, грайливий та милий, коли він сунув телефон у свою задню кишеню.

Я пам'ятаю, як він ухилився від мене, а я мацала його сідниці, наче незграбна підлітка на своїй першій шкільній дискотеці.

Я пам'ятаю сильний поштовх у плече, коли нелюдська сила вирвала його з моїх обіймів.

Я пам'ятаю гучний ляскіт дверцят машини, що гахнули, наче тисяча корків шампанського одночасно.

Я пам'ятаю різкий удар металу в коліно, від якого я дзигою закрутилася по бруківці.

Я пам'ятаю відчуття гарячого асфальту на щоці, розуміння, що він обпікає мені шкіру, бажання підняти голову, але нездатність згадати, як це робиться.

Я пам'ятаю, як час неначе сповільнився. Нікуди йти. Нічого робити.

Крім як, можливо, померти.

Розділ 4

День переїзду настав надто рано.

Я розуміла, що немає жодного сенсу везти до нового будинку речі мого покійного чоловіка, але не могла їх покинути. Еван запропонував подбати про них, але я не хотіла, щоб цей чоловік торкався речей мого чоловіка. Крім спогадів та дитини, від нього мені залишились тільки ці поношені шкіряні паски та товсті спортивні штани. Тож я їх спакувала.

— Куди це поставити? — спитав мене перевізник, стаючи над однією з коробок.

На відміну від коробок, заповнених туалетним причандаллям та постільною білизною, що були ретельно позначені для розуміння вмісту та планового місця призначення (рушники для посуду/кухня), я не знала, що написати на коробці зі взуттям покійника, тому просто залишила їх усі непідписаними.

Я подумала про шафи — одна для нього, одна для неї. Але скласти його речі в одну з них здавалось дивним і трохи божевільним.

— Просто поставте їх у гаражі, будь ласка, — сказала я перевізникові.

— Ласкаво просимо до кварталу! — Я, мабуть, підстрибнула, бо мій новий сусід одразу перепросив. — Вибачте, якщо налякав. Я живу через вулицю. Енді.

Він простягнув руку, і я її потиснула.

— Голлі.

Дідько! Я не подумала, що скажу сусідам. Я глянула на його обвислі джинси та вилянула футболку з AC/DC. Це так тут вдягаються люди? Наче недорозкручені рок-зірки? Я раптом злякалась, що помилилася в цьому районі. Я думала, що мешканці Калабасаса зарозумілі та егоїстичні. І що цей хлопець узагалі робить удома посеред робочого дня? Він що, не має роботи?

— Вітання щодо будинку. Він дуже гарний. Ми з дружиною дивились його, коли він продавався, — сказав цей безробітний рокер побіжно, наче не було нічого особливого в тому, що він побував у моїй спальні. — Ви тут новенькі?

У мене калатало серце. Скільки часу йому знадобиться, щоб зрозуміти, що я — аферистка? Чи він це вже знає? Звісно, йому мало бути цікаво, що жінка в джинсах із базару робить у такому шикарному будинку.

— Дякую.

Я спробувала усміхнутись. Навіть це було брехнею.

— Звідки ви? — натиснув він, і серце в мене закалатало швидше.

Він знає, що ти з дешевого району, де живуть у знімних квартирах. Він просто хоче почути це від тебе. Я його вже ненавиділа.

— Ні, — відповіла я.

Як тобі таке? Я вчилась у своєї підлітки.

— Гаразд, дайте нам знати, якщо вам буде щось потрібно, — сказав він привітно. — Моя дружина знає, де найкращий шопінг у районі.

Він підморгнув мені. Я намагалась не щетинитись. Я що виглядаю як жінка, котра любить швендяти по крамницях? Чи яка конче цього потребує? Мабуть, друге.

— Це дуже шляхетно з вашого боку, дякую.

— Мамо! — покликала Саванна, прийшовши мені на допомогу.

Я відчула полегшення від можливості урвати цю розмову.

— Це моя донька. Я краще піду. Рада була познайомитись... — Дідько. Я вже забула його ім'я.

— Енді.

— Так, Енді. Вибачте.

— О, не варто. Голлі, правильно?

Ну, до мене тобі далеко.

— Так.

— Побачимося, Голлі.

Він махнув рукою та пішов до себе через вулицю. Авжеж, мій будинок був кращий, ніж його.

І я гадки не мала, як це пояснюватиму.

Еван

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Медсестра на посту за стійкою нарешті звела на мене очі. Рожева форма на ній була вилиняла, вся в плямах. Я почувався йолопом, стоячи там у своєму костюмі за дві тисячі доларів, тримаючи в руках дешевеньку шкіряну сумочку. Годі й казати, що мої черевики не пасували до сумочки, і мені було цікаво, чи помітила вона цю явну невідповідність.

— Чим можу вам допомогти? — спитала вона.

У мене млоїло в грудях. Провина? Я не мав права там бути. Я був самозванцем і шарлатаном. Страх? Сором?

— Голлі Кендрік? — спитав я, наче вимовляв її ім'я все життя, хоч насправді це було вперше.

Я був обережний і не називав її подругою, родичкою чи ще кимось, що пояснювало б, чому я там.

Медсестра уважно на мене подивилась. Я проклинав свій костюм та вайб багатія, який він випромінював. Я, мабуть, був схожий на директора похоронного бюро. Хто ще в біса приходить до відділення швидкої допомоги в костюмі?

— Ви родич? — спитала вона.

Я був до цього готовий. Я вже розтулив був рота, щоб вивергнути свою брехню, але, перш ніж устиг вимовити хоч слово, тишу відділення пронизав моторошний крик. Я ризикнув.

— Це Голлі, — сказав я з удаваною впевненістю.

Крик наростав. Здійнялася метушня. Медсестри, асистенти лікарів та інтерн із затуманеними очима облишили свої справи й заквапилися на галас. Із приймального покою долинули заспокійливі слова. Крики перейшли в ридання. Вона голосила.

— Будь ласка, — попросив я, сам дивуючись, яким щиро засмученим відчуваюся.

Не думаю, що колись чув, щоб людина так кричала, і на якусь мить я злякався, що не зможу цього витримати.

Медсестра нарешті здалась. Можливо, її переконала сумочка.

— Останнє ліжко ліворуч.

Я кивнув їй, і вона мене пропустила. Приймальний pokій був майже порожній. Я проминув якогось старого на апараті ШВЛ, який здавався геть близьким до смерті. Кількома ліжками далі маленька дівчинка з шиною на нозі гралася в телефоні. Її батьки кивнули мені, і я відповів співчутливою усмішкою.

Нарешті я дістався кінця ряду. Завіса навколо ліжка Голлі була запнута, і на якусь мить я розгубився.

— Ви можете її побачити, але вона зараз під заспокійливими ліками. Ми не хотіли лякати інших пацієнтів, — сказала жінка в білому халаті і різко відсунула завісу.

І ось я стояв у ногах лікарняного ліжка Голлі Кендрік. З її водійських прав я знав, що їй тридцять сім років, але в її нинішньому стані було неможливо визначити її вік. З-під товстої білої пов'язки на голові стирчав пучок висвітленого білявого волосся. Ніхто не подумав змити її яскраві тіні, що розмазалися в кутиках очей, надаючи їй вигляду чогось середнього між єнотом та сумним клоуном. Губи в неї були сухі, а кутики рота вигнулися донизу, наче в дохлої риби. Повіки були міцно стулені, наче відсікали поганий сон. Бачачи її в такому уразливому стані, я почувався якимось підглядайлом, але насправді був кимось іще гіршим.

Я розумів, що ніяк не зможу все владнати за один візит, але не міг піти, принаймні не налагодивши контакту. У мене була готова відрепетирувана жалісна історія. Я навіть мав відповідні візитівки. У мене є картки на всі випадки життя — «адвокат», «фахівець з нерухомості», «координатор» — просто-таки корпоративний Джейсон Борн. Я не знав, яка з них знадобиться, тож тримав напоготові їх усі.

Я мав почати зі співчуття у зв'язку зі смертю її чоловіка. Хотів би я сказати: «Мої думки та молитви з вами», але не міг. У Бога я не вірю. І не молюсь. Мені немає за кого і за що молитись.

Перша дитина мого брата померла від СРДС. Синдрому раптової дитячої смерті. Він знайшов немовля вже холодним та застиглим у колисці. Лікарі не мали ніякого пояснення. Вочевидь, таке просто трапляється. Брат був невтішний. Він питав Бога: «Чому я? Що я зробив не так? Будь ласка, якщо можна просто повернутися назад у часі, я буду кращим батьком, кращим чоловіком».

Бог не відправив його назад у часі. Проте, попри все це, він ніколи не втрачав віри. У всякому разі ця трагедія зробила його сильнішим. Він сам знайшов пояснення того, що сталося. Мабуть, була причина, з якої померла його донька. Можливо, не як покарання. Можливо, як урок. Так, ось воно, Бог убив його дитину, щоб навчити його чогось. Я тоді подумав, що він, напевно, повинен зрозуміти, що ніякого Бога немає. Але в його очах я побачив, що йому соромно за мене.

Тож що сказати цій жінці, яка щойно бачила, як великий чорний позашляховик перемолов кінцівки її чоловіка і закатав його череп у бруківку з такою силою, наче хтось розвалив його сокирою? «Співчуваю вашій втраті»? Навіщо люди це кажуть? Втрата — найменша з ваших проблем. Співчувати потрібно болю, що приходить за нею. Втрата — це подія, момент часу. А от горе безжальне — повільне полум'я, яке може розгорітися від легкого шепоту. Воно ховається в потаємних закутках твого серця, а потім підступає, наче жовч, заповнюючи легені, доки не стане боляче дихати. Моя мама померла через пів року після того, як я закінчив юридичну школу. Я не міг дихати рік.

Я поклав сумочку у Голлі в ногах — більше її було нікуди подіти — і задумався над своїм наступним кроком. Я розумів, що приходити до лікарні було ризиковано, але не міг чекати навіть кількох годин. Я думав розбудити її. Коли ти в лікарні, люди весь час тебе будять — зняти життєві показники, дати ліки, узяти кров. Це не буде чимось незвичайним. Але я не мав жодної гадки, що вони їй дали, чи буде вона взагалі притомна.

— Чим я можу вам допомогти? — спитав суворий жіночий голос.

Я повернувся в очікуванні побачити медсестру або сиділку. І був здивований, але загалом готовий побачити когось набагато важливішого.

— Ви, мабуть, Саванна, — сказав я обережно, щоб це не прозвучало як запитання. Я впізнав її за випускним фото з восьмого класу, яке знайшов онлайн дорогою до лікарні.

— Хто ви такий і чого хочете?

Тон у неї був ворожий. Юнки, як дикі звірі, довіряють інстинктам, здатні нюхом відчувати хижаків. Вона явно бачила в мені загрозу. І вона, звісно, мала рацію.

— Мене звуть Еван, і я хочу вам допомогти, — відповів я без вагань.

Її рот зло вигнувся, і якусь мить здавалося, що вона мене зараз ударить.

— Ви адвокат?

Я ухилився від цього запитання. Звісно, я ним був, але чи мав я це розкрити їй. Тому відповів запитанням на запитання.

— А що, вам потрібен адвокат?

Проте моя супротивниця підліткового віку теж не поспішала розкривати карти.

— Гадаю, вам краще піти.

Я глянув на неї, на її затісні джинси та черевики, зуби, що потребували нормальних брекетів, яких її мама, напевно, не могла собі дозволити. Зі своїх пошуків у гуглі я знав, що їй п'ятнадцять і вона вже майже закінчила десятий клас. Роки безкоштовної школи в бідному районі, мабуть, навчили її поведінки на вулиці, але вона й гадки не мала, як влаштований світ. Принаймні я собі так думав.

— Я маю для вашої мами важливу інформацію, — сказав я.

Що почасти було правдою. Я справді мав інформацію для її мами. Але насамперед мені була потрібна інформація від неї. Що вона бачила? Що запам'ятала? І що планує із цим робити?

Дівчина схрестила руки на грудях у впертому виклику.

— Ця інформація їй потрібна, — натиснув я.

Я повинен був поговорити з Голлі. Мене не спровадить звідси якась непривітна підлітка.

— Я маю всю інформацію, яка нам потрібна. — Вона помахала своїм смартфоном. Я, мабуть, здавався збентеженим, бо вона пояснила: — В автівці моєї мами був відеореєстратор. Він усе записав.

Її удар вибив із мене дух. Я так і заляк там з розтуленим ротом, надто приголомшений, щоб говорити.

Якщо Саванна говорила правду, тоді мені знадобиться ще одне диво.

Я раптом пошкодував, що не молився.

Розділ 5

— Тож чи володію я цим будинком? Він справді записаний на мене?

Голлі гортала договір на столі перед нею. Я розумів бажання знати, що підписуєш, але вона зараз мала одержати будинок за два мільйони доларів. То якого біса вона так переймалася?

Я пояснив, що будинком володіє траст, де вона бенефіціар, а я піклувальник. Я пояснив, як це звільняє її від сплати майнових податків — про це дбатиме траст. Я пояснив, як траст також надаватиме їй грошову допомогу й продовжуватиме сплачувати всі витрати, пов'язані з аварією. Не знаю, була вона задоволена чи просто перевантажена інформацією, але підписала.

Я підсунув їй останній папірець. Вона читала його в тьмяному вечірньому світлі, а я спіймав себе на тому, що в мене коліно підстрибує під столом. Я поклав на нього руку, щоб заспокоїти.

— УПН? Що це таке? — спитала вона.

— Угода про нерозголошення.

Вона повільно кивнула.

— Це означає, що я нікому не розповідатиму, чому за все платите ви.

Я кивнув. Ми це вже обговорювали.

— І Саванна має підписати це теж, правильно?

— Правильно.

— Саванно! — погукала вона, а потім похитала головою. — Я не звикла до такого великого будинку. Піду приведу її.

Голлі відсунула стілець. Я помітив, як вона завагалася, перш ніж перенести вагу на ліве коліно. Моїм тілом прокотилася хвиля сорому. Але ми уклали угоду, і вороття вже не було.

Залишившись сам на сам у її кухні, я роззирнувся навколо. На ручках лискучої нової техніки висіли старенькі рушники для посуду. Оздоблені каменем стільниці були надраєні до блиску. В закутку для сніданку вона розклала на столі підставки під тарілки. Круглі, з життєрадісними жовтими квітами.

Я згадав кухню свого дитинства в сільській місцевості Нью-Гемпшира. Мама тоді купила ці прямокутні ламіновані підставки із зображенням на них відомих європейських міст. За кожним прийомом їжі я споглядав Ейфелеву вежу, Колізей, Храм Святого Сімейства. Це було найближче моє дитяче знайомство з Європою. Не впевнений, чи взагалі розумів, що це реальні місця. Не маю жодної гадки, де моя мама (яка, наскільки мені відомо, ніколи не покидала штату Нью-Гемпшир) їх купила і навіщо. Можливо, вона хотіла розпалити в мені іскру цікавості до світу. А може, вона просто вважала їх симпатичними. Не знаю, чи було це через ті підставки, але, отримавши диплом Єлю, я поїхав якнайдалі від Нью-Гемпшира — і якнайскоріше.

— Ви ж знаєте, що мені лише шістнадцять, правильно? — Саванна з'явилася у дверях і витріщилася на мене у своєму конфронтаційному підлітковому стилі. З дня аварії в неї вже був день народження. Солодкі (ха!) шістнадцять. За нею з'явилася Голлі, і я мимохіть завважив, що Саванна має зовсім іншу статуру, ніж її мама, — міцну та спортивну, на противагу маминим м'яким опуклостям.

— Ми все одно хочемо, щоб ви теж це підписали, — сказав я Саванні. — Ваше ім'я записано у траст. Важливо, щоб ви розуміли умови.

Насправді я хотів її трохи налякати. Наявність її підпису в договорі сигналізуватиме: вона знає, за що їй платять, і це, можливо, переконає її тримати язика за зубами.

Я запропонував їй ручку. Коли вона брала її в мене, я помітив у неї на пальцях манікюр. Її нігті були пофарбовані в блідо-сіре, з блискучими синіми накладками на кожному безіменному пальці, як колись полюбляла моя гламурна колишня дівчина. Вона чудово звикала до свого нового багатого способу життя, і це добре. Що більше вона любитиме розкіш, то менше буде готова порушити угоду.

Вона написала своє ім'я ідеальним курсивом і підсунула папірець через стіл мені. Поки я його ховав, у двері подзвонили. Ми всі презирнулися, наче нас заскочили за пограбуванням банку.

— Ви на когось чекаєте? — спитав я Голлі, але вона похитала головою.

Ми обоє глянули на Саванну.

— Не дивіться на мене!

— Єдина людина, яка знає, що ми тут живемо, — це ви, — сказала Голлі, дивлячись на мене.

— Ви давали поліції свою нову адресу? — спитав я, намагаючись придушити дедалі більшу паніку в голосі.

— Вони б знали, як нас знайти, — втрутилася Саванна. — Вони ж поліція.

Моя автівка стояла на під'їзній доріжці. Я міг вислизнути через задні двері, але, якщо вони помітять мій номер, це тільки погіршить ситуацію. Будь-яке розслідування щодо мене виведе їх на Джека. А тоді достатньо буде одного здогаду, щоб усе це вибухнуло нам в обличчя.

У двері знову подзвонили, після чого ще й застукали по дереву.

— Мені відчинити? — спитала Голлі, і я неохоче кивнув. Скрізь горіло світло. Жоден детектив, вартий своєї платні, навіть недоумкуватий, не повірить, що нікого немає вдома.

Голлі попрямувала до дверей, і я затамував подих. Ми із Саванною трималися позаду, а вона визирнула у вічко, після чого відчинила двері чотирьом усміхненим обличчям.

— Гаразд, ми знаємо, що це старомодно, але наші доньки спекли для вас печиво, — сказав чоловік.

Це був той гіпстер через вулицю зі своєю дружиною та двома дітьми. Я відчув полегшення від того, що вечірні гості Голлі не з поліції, але дати сусідові побачити себе тут удруге було б безвідповідально. Наші очі зустрілися, і я махнув рукою, зцементовуючи себе з цією родиною і цим будинком.

— Енді, — сказала Голлі своєму сусідові, не зовсім запитально, а якось невпевнено.

— Правильно. А це — моя дружина Ліббі та наші дівчатка Татум та Марго.

Менша сховалася за маму, коли Голлі їй усміхнулася.

— Розуміємо, що ви, мабуть, надзвичайно виснажені, — сказала дружина гіпстера. — Ми не докучатимемо: просто хотіли привітатись і сказати, що ми поряд, якщо вам щось потрібно.

Дружині на вигляд було років сорок. Доглянута, з пишною зачіскою та підтягнутими руками. З її зап'ястка вільно звисав чоловічий

«ролекс». Можливо, сімейна реліквія? Так чи інак, було одразу зрозуміло, що зовнішність для неї дуже важлива.

— Це так мило з вашого боку, Ліббі, — сказала Голлі, приймаючи тарілку з її простягнутих рук.

— Ми не клали в нього горіхи, бо зараз ніколи не знаєш... — сказала Ліббі, кидаючи погляд на Саванну.

— І з горіхами було б нормальне, але дякую.

Голлі з очікуванням подивилась на доньку.

— Так, дякую, — ехом відгукнулася Саванна.

— Це Саванна, — представила її Голлі.

— Привіт, Саванно, — привіталася жінка.

А потім нові сусіди Голлі раптом подивились на мене. Ми не очікували, що доведеться пояснювати комусь мою присутність, тому я просто сказав:

— Еван.

Я приїхав сюди просто з офісу, тому знову був у костюмі. Хоч піджак залишив у машині. І зняв краватку. Я б з радістю не був би таким схожим на адвоката, але зараз уже нічого не міг із цим вдіяти.

Ще трохи помахавши та поусміхавшись, вони пішли. Але шкоди вже було завдано. Мене побачили з Голлі та Саванною в будинку, який купив для них мій бос. Джека пов'язувала з цією родиною лише одна ланка, і нею був я.

— Що ви плануєте розповісти їм про мене? — спитав я Голлі, коли ця четвірка попрямувала назад через вулицю.

— Нічого, — відповіла вона.

Тон у неї був оборонний. Вона явно не розповість їм, що я буквально її співучасник у злочині. Принаймні ненавмисно.

— Ми маємо бути готові, якщо вони почнуть ставити запитання, — натиснув я.

— Ну, брехати я не збираюсь, — сказала Голлі. — Годі з мене цього.

У мене закрутило в животі від занепокоєння. Рано чи пізно вони дізнаються, що Голлі незаміжня та безробітна. Неодмінно почнуть розпитувати. Це дорогий будинок. І дружина явно це зауважила.

Голлі, мабуть, відчула мій неспокій, бо додала:

— Люди в цьому районі багаті та зарозумілі. До наступного тижня вони про мене вже забудуть.

Я подивився на печиво у формі вертлюгів на товстій керамічній тарілці. Плівка, у яку воно було загорнуте, змокла від конденсату. Воно було ще тепле.

— Я вам довіряю, — сказав я, сподіваючись, що їй можна вірити.

Я простежив за тим, як сусіди зникли у своєму будинку. Голлі помилялася. Вони повернуться. Вони залишили свою тарілку. І вони мають поставити запитання, на які буде важко відповісти навіть такому досвідченому брехунові, як я.

Енді

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Мені, мабуть, потрібна була психотерапія, але всі, хто бачив «Розумник Вілл Гантінг», знають, що психотерапевтами стають придурки. Та ще й де в біса взяти на це час? Так, у мене була депресія, але ж зрозуміло чому. З моєї останньої оплачуваної сценарної роботи минув майже рік, грошей чортма, і не було жодних перспектив. Взагалі ніяких. Депресія неминуха.

Колись я був журналістом-розслідувачем. Гроші платили мізерні, але я займався цим не заради грошей. Я писав про цікавих людей: підлітку, хибно звинувачену в убивстві, яка читала у в'язниці книжки з юриспруденції і довела свою невинуватість; сімдесятилітнього чоловіка, який підкорив Еверест; батька трьох дітей, який інсценував власну смерть. Я торгував фактами. Але товаром у кінобізнесі була відверта дурня. І мені було її майже досить.

Я рвав дупу, щоб потрапити на цю зустріч. Планував її п'ять тижнів. Я готувався, як до інтерв'ю, запам'ятовував деталі, які і самому дідьку не відомі. А коли приїхав, мені просто показали на двері, бо «щось раптом сталося»? Та якого біса?

Не можна було так побиватися. По правді був у цьому й позитив. Адже я був частиною однієї з найбільш конкурентних індустрій у світі. Я мав потужну агентку, яка давала мені доступ до всіх великих гравців і змушувала вірити, що невдовзі я стану таким гравцем і сам.

Але досі цього не сталося. Я жив у Лос-Анджелесі вже майже вісім років, та почувався дитиною в акваріумі, що витріщається на кожну яскравого кольору рибу, притиснувшись писком до скла. Я намагався полюбити стрімкі фрівеї (не називайте їх гайвеями!), нескінченне літо, «Доджерс», але всі вони здавалися друзями друзів — ніколи повністю моїми.

Моя кар'єра теж не здавалася мені цілковито моєю. У Голлівуді було багато грошей, але доступ до них охороняла ціла мережа церберів, які вміли тримати новачків на відстані від них. Голлівудська еліта дбає тільки про своїх. Як новачка з-поза меж індустрії, мене

сприймали радше як випадкового, ніж дорогого, бажаного гостя, якого допускають до приміщення, але не до бенкету.

Проте Голлівуд потребував таких молодих-перспективних, як я, бо без сторонніх не було б своїх. А тому час від часу цербери кидали нам кісточку, щоб ми й далі пускали слину, застрявши у дверях. І ми жадібно підхоплювали їхні об'їдки, сподіваючись вступити в гру нарівні з ними, похвалитися перед усіма укладеною угодою. Там були тисячі таких, як я, що шкреблися у двері, у які пропускали дуже небагатьох. Адже фільмів насправді випускають зовсім небагато. Як сценарист майже без прийнятих сценаріїв я був частиною цього величезного механізму, який не припиняв працювати, але майже нічого не виробляв.

То чому ж я просто всього не покинув? Ця гра в плітки та можливості затягувала. Щоразу, як я вже був ладен здатися (наприклад, зараз), морквина у вигляді зацікавленості з боку якогось боса здавалася такою близькою, що я міг (майже!) дістати і торкнутися її. *Eagles* мали рацію: Голлівуд — це «Готель Каліфорнія». Ти можеш намагатися стримуватися, але щойно він запустить у тебе кігті, втекти вже неможливо.

Лежачи тієї ночі в ліжку, я думав про своє майбутнє. Можливо, для мене знайдеться робота в *New York Times*, але повернення до писання для газети здавалося кроком назад. Друкована журналістика вимирала. Гроші, слава, здатність достукатися до людей у найвіддаленіших куточках земної кулі — все це було в кінобізнесі. Я хотів, щоб мої історії лунали з чудовим звуком, під чарівну музику, щоб від талановитої акторської гри перехоплювало подих. Крім того, я не міг просто зателефонувати своєму колишньому шефу й попроситися назад. Мені потрібна була причина — історія, яку необхідно розповісти.

Звісно, я не мав наміру йти шукати її.

Але іноді історії знаходять мене самі.

Розділ 6

— Хочеш почути щось дивне? — спитала Ліббі, коли я приєднався до неї за сніданком. Вона була вдягнена для пілатесу, натягнула вузькі спортивні легінси, а волосся підв'язала у високий хвостик. Я все ще був у своєму нічному вбранні: боксерках та широкій білій футболці.

— Звісно, — відповів я, потокаючи їй.

У Ліббі були інші уявлення про дивне, не такі, як у більшості людей. Вона вважала дивним чай з молоком, попри те що ціла нація, яка, мабуть, мала з нею велику частку спільної ДНК, пила його щодня.

— Кендріки не записані як власники їхнього будинку. Я поцікавилась в архіві.

«Що справді дивно, — подумав я, — так це те, що ти цікавилася цим в архіві». Але підіграв.

— Гм, — сказав я здивовано. — Хто ж його власник?

— Якась компанія під назвою «Щасливий випадок Ентерпрайзес», — поінформувала вона мене.

— Можливо, тобі варто сходити до них і поцікавитися в них? — спитав я незворушно.

— Це ж ти в нас журналіст-розслідувач, — під'юдила вона мене.

«Так, але мені байдуже», — подумав я, проте промовчав.

— Приємного тренування, — сказав я, щоб завершити розмову.

Вона майнула хвостиком і побігла до своєї автівки. Я завжди захоплювався тим, як вона дотримується своїх ритуалів, навіть у важкі часи. Вона ніколи не пропускала заняття, робила макіяж навіть тоді, коли йшла за продуктами, готувала вигадливі страви, які навіть наші перебірливі дівчатка готові були їсти щодня. Її дратували мої періоди безробіття, але вона ніколи не дозволяла собі збитися зі свого ритму. Вона була стійка там, де я просідав, упевнена в собі, на противагу моєму самоїдству. Ми були живим доказом того, що протилежності притягуються. Можна сказати, що вона мала всі бажані якості. Моїм найбільшим досягненням на цьому етапі було, мабуть, те, що я її заарканив.

Я натягнув на себе якісь спортивки й попрямував до гаража. Марго був потрібен новий письмовий стіл, тож я вирішив змайструвати для неї такий, що пасуватиме її ліжкові, яке змайстрував також я. Відчинивши гаражні двері, щоб впустити туди трохи сонячного світла, я помітив, що Голлі Кендрік на своєму передньому дворі вовтузиться з дерев'яною лавкою з ганку. Я поспішив до неї.

— Привіт, вам допомогти? — запропонував я.

— О, привіт, Енді, — відповіла вона.

Її щоки розпашіли. На ній був топ із великим викотом, і я мимохіть завважив, що в неї чудове тіло: повні груди і тоненька талія. Я намагався не витріщатись.

— Ця дурняча лавка просто небезпечна. Щоразу, як хтось на неї сідає, вона хитається. Я хотіла підтягнути в ній гвинтики, але в мене немає жодних інструментів.

Я проінспектував основу лавки й одразу діагностував проблему.

— З гвинтами все гаразд. Бракує опорної стійки. Ось чому вона хитається. — Я показав, і вона нахилилася, щоб подивитись. Її викот опинився так близько від мене, що це було наче початок поганого порнофільму. Я змусив себе зробити крок назад. — Можу її полагодити, якщо хочете. Я маю все необхідне. Це моє хобі.

— Я б не хотіла вас турбувати, — сказала вона.

— Мені справді не складно, — наполягав я. Вона наче завагалась, тож я додав: — Або, якщо вашому чоловікові потрібні інструменти, я міг би йому їх позичити.

Вона стиснула губи, ніби вкусила щось кисле. Я раптом усвідомив відвертий сексизм свого припущення, тому додав:

— Або я міг би показати вам, як це робиться?

І тоді сталося щось неочікуване. Вона заплакала. Хвилину тому вона боролася з лавкою, а тепер ридала, наче героїня з трагічної теленовели, спокушена й покинута.

— Ви... бачте... — затинаючись, вимовила вона між риданнями.

Великі, нестримні, мокрі сльози котилися її щоками і зникали в глибинах викоту. Я хотів підвести її до лавки, щоб посадити, але, з огляду на крихкий стан цього сидіння, передумав. Вона шморгнула носом, і її верхньою губою сповзла нитка прозорого слизу. Мій дідусь

міг би врятувати ситуацію хустинкою, яку завжди носив у кишені. Але в мене, на жаль, її не було.

— Будь ласка, не перепрошуйте, — сказав я. — Це я мав би перепрошувати. Я не хотів вас засмутити, лише намагався допомогти...

— Мій чоловік помер, — видихнула вона.

І я розгубився. Бо бачив його якихось два дні тому, коли він сидів за столом у їхній кухні. Вона, мабуть, відчула моє збентеження, бо допомогла мені.

— Еван мені не чоловік. Він лише... — Вона запнулася. — Друг. — Вона трохи потримала мене в напруженні, а потім сказала: — Він нам із Саванною допомагає.

Поворот її фрази здався мені дивним, не як чай з молоком, але я не став на цьому акцентувати.

— Може, провести вас у дім? — запропонував я, нараз пошкодувавши, що вона така гарна. Адже моя дружина вже одержима нею і незабаром повернеться додому.

Голлі кивнула, і я відчинив для неї передні двері та провів її в кухню. Я знайшов на стільниці серветку і простягнув їй, коли вона опустилася на стілець.

— Навіть не уявляю, що ви могли про мене подумати, — пробурмотіла вона, витираючи соплі.

— Розумію, це дуже болить, — сказав я, сідаючи навпроти.

Як репортер я інтерв'ював багатьох людей у розпачі. Я вмів їх розговорити. А зараз мені було ще й дуже цікаво.

— Я досі не можу в це повірити. Це було... — Вона завагалася, наче була невпевнена, як багато може мені розповісти. — Раптово, — нарешті видала вона.

Чи наважиться вона про це говорити? Я не був упевнений.

— Хочете про це поговорити?

Голлі опустила погляд на підлогу. Вона нагадувала мені джерело важливої інформації — хотіла поділитись, але нервувала, що може сказати забагато. Якогома м'якше я натиснув.

— Важко навіть уявити, як вам нестерпно тяжко.

Вона витерла ніс, а потім повернула салфетку іншим боком і промокнула нею обличчя.

— Вибачте. Я не хотіла вивалювати свої болі на вас.

Вона підвелася. Ні, говорити про це вона не хоче.

— Я прихоплю із собою лавку, — запропонував я, і вона кивнула.

Здавалось якось неправильно залишити її отак, зі сльозами, болем, але обійняти її було б ще більш неправильно. Тож я махнув злегка на прощання і пішов.

Повертаючись до гаража із цією лавкою під пахвою, я став думати, що в наших нових сусідах є і справді щось дивне.

Я проклинав свою репортерську цікавість та надлишок вільного часу.

Голлі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Мене перевели до окремої палати. Саванна запевнила, що звідти був чудовий краєвид, але достеменно вам сказати не можу. Для неї прикотили окреме ліжко, але здебільшого вона спала зі мною, згорнувшись біля мого неушкодженого боку, з головою під моїм підборіддям. Така близькість, коли її блискуче волосся притискалося до моєї щоки, нагадала мені ті перші кілька місяців після її народження, коли я спала з нею під пахвою, наче з м'ячем, і вдихала її зефірно-солодкий запах. От тільки тоді вона була безпомічна, а я її оберігала. Тепер усе помінялось.

Лікар сказав, що в мене струс мозку, а ще потрібна операція на коліні. Саванна стояла наді мною, коли я підписувала згоду, кивала та запевняла мене, що все буде добре. Вона принесла мені мій улюблений персиковий смузі, щоб пом'якшити горло після інтубації. Вона контролювала мій прийом ліків, наказуючи медсестрам знижувати дозу знеболювальних, щоб я не стала наркоманкою, як мій покійний брат.

Мене приходили провідати кілька людей зі стоматологічного кабінету, де я працювала, приносили квіти, які Саванна ставила у воду та за якими доглядала. Я одужувала й дедалі більше панікувала. Я жила як королева, пила різного кольору смузі, їла розкішні сендвічі, лежала в лікарняній палаті, що коштувала на добу більше моєї місячної зарплати.

Я спробувала сказати Саванні, що ми не можемо собі дозволити моє перебування тут, але вона мене урвала:

— Не хвилюйся, мамо. Просто одужуй. Ти потрібна мені, ти — все, що в мене залишилося.

Вона змарніла, стала бліда як крейда, і я знала, що ця усмішка, яку вона надіває для мене, удавана. Тому я теж вдавала бадьорість для неї, їла те, що вона мені приносила, і поступово відмовлялася від вікодину, вимагаючи натомість тайленол.

Приблизно за тиждень вона принесла мені косметичку. Я подумала, що вона просто намагається мені допомогти знову почуватися людиною, тому дозволила їй замаскувати тоналкою мій плямистий синець та нафарбувати вії тушшю. Задоволена, вона відхилилася, щоб помилуватися своєю роботою, а потім оголосила:

— Мені потрібно, щоб ти де з ким зустрілася.

Я натягнула халат, і вона провезла мене низкою порожніх коридорів до лікарняної каплиці. Ми не регулярно ходили до церкви — неділі були для оладок та походів за продуктами, — але я, безумовно, зрозуміла, що їй захотілося Божого слова.

Вона підвезла мене до лави в задній частині каплиці, де сидів якийсь чоловік у костюмі. Священник? Директор похоронного бюро? З моїм наближенням він підвівся.

Він був високий, щонайменше на п'ятнадцять сантиметрів вищий за мого чоловіка, заввишки не менше метра дев'яносто. Його костюм був кольору індиго, злегка блищав, на завужених брюках були випрасувані складки. Він мав обличчя зіркового квотербека, з квадратною щелепою та ямочкою на підборідді, а шкіра в нього була така гладенька, що мені стало цікаво, чи не поголився він перед тим, як я увійшла. Мені завжди подобалися такі — гладенько поголені. Мій чоловік казав, що це ознака дисципліни — чисто поголені, скоріше всього, застеляють за собою ліжко й контролюють свої фінанси. «Не можна довіряти чоловіку, який не знаходить часу для гоління», — завжди казав він.

— Мамо, це Еван, — беземоційно сказала Саванна.

Він простягнув мені руку. Я все ще була у візку, тому мусила тягнутися вище голови, щоб її потиснути.

— Добрий день, Голлі, — сказав він з усмішкою, такою ж фальшивою, як і січнева його засмага.

— Це він сплачує твої лікарняні рахунки, — повідомила мені Саванна.

І цей чоловік не заперечив їй, а просто стояв як стовп. «Можливо, він із військових, — подумала я, — якийсь давній приятель мого чоловіка, про якого той ніколи не розповідав?» Я чула історії про те, як морпіхи піклуються про вдів своїх загиблих побратимів. Я завжди думала, що це перебільшення, та раптом так іноді все ж таки буває?

— Він також платить за всю їжу, яку я тобі приношу, і каже, що купить нам будинок, — вела далі Саванна.

Ця її заява була така абсурдна, що я мало не засміялась. Але вираз її обличчя був такий самий похмурий, як розп'яття на вівтарі за нею. Я чекала, що цей чоловік її поправить. Але він цього не зробив.

— Я... Я не розумію, — сказала я, насправді ні до кого не звертаючись.

Я звела очі на Саванну, на її майстерну підводку та ідеально загнуті вії. Вона набула такого дорослого вигляду, що я іноді забувала, що вона ще дитина.

— Він допомагає нам, — сказала вона нерішуче, наче була не зовсім упевнена.

У мене ж, звісно, були великі сумніви. Я б іще повірила в цільовий збір для нас коштів або в кілька доставок їжі... Але будинок? Вона, мабуть, неправильно зрозуміла. Я ще ніколи в житті не мала свого будинку. Мої дідусь з бабусею мали. Ми з братом годинами хлюпалися в їхньому басейні (кожен будинок у їхньому кварталі мав басейн), змагаючись у його перепливанні не дихаючи. Ми думали, що подолання великих відстаней — аж дев'ять метрів! — під водою робить нас непереможними. П'ять років по тому мій брат помер. Отакий непереможний.

— З вами і вашим чоловіком стався жахливий нещасний випадок, — сказав цей чоловік, з достатнім наголосом на словах «нещасний випадок», від чого в мене закололо в потилиці.

Я ніколи не сумнівалась, що то був нещасний випадок — ми з чоловіком не були якимись помітними персонами, щоб стати чиеюсь мішенню, і було геть ні до чого, щоб здоровань у костюмі мені це втовкмачував. Люди з грошима люблять стверджувати очевидне, так наче щось стає правдою, лише коли звучить з їхніх вуст.

— Навіть якби ви знали, хто був за кермом, — продовжив він, — ви б не мали жодних гарантій на компенсацію.

Це слово пролунало так, наче вдарили дзвони. Дорогий костюм, байдуже обличчя, ніби витесане з каменю, розмова про «компенсацію», сморід у нього з рота, коли він його вимовив, — усе стало на свої місця: ця людина або страховик, або адвокат. Я приготувалася до потоку дурні, яка, безумовно, за цим поплине.

— Вам треба знайти спосіб жити далі, — продовжив він. — Я тут, щоб цьому посприяти.

Я вже два дні не приймала сильних знеболювальних і мислила досить чітко, щоб зрозуміти: він тут не для того, щоб нам чимось зарадити. Я глянула на нього та його чисте гоління і нараз засумнівалася в тому, що казав мій чоловік, — мовляв, такі люди варті того, щоб їм довіряти.

— Чому? — спитала я. — З якого дива ви хочете нам допомагати?

І тоді Саванна сказала щось таке страшне, що в мене на мить перехопило подих.

— Він знає, хто був за кермом тієї автівки, мамо, — прошепотіла вона. — Він на нього працює.

Моєю потилицею прокотився жар. Я відчула, як у мене пашать щоки. Фрагменти пазла раптом стали на свої місця — костюм, візит до лікарні, обіцянка будинку.

Коли я заговорила, голос у мене тремтів:

— Якщо це правда, то ви маєте повідомити поліцію.

Але ніщо не відбилося на його скам'янілому обличчі.

— Ми із Саванною вирішили, що є кращий спосіб це владнати, — сказав він так буденно, наче ми говорили про неслухняну дитину, яка вкрала шоколадний батончик, а не про жахливого вбивцю. — Наша компенсація буде дуже щедра, і жодного тривалого судового процесу для цього не знадобиться.

Ось воно що. Підкуп, такий очевидний, щоб навіть така довірлива дурепа, як я, усе зрозуміла. Я стану проституткою, а це буде мій сутенер. Моїм статевим актом буде мовчання, і, якщо я триматиму рота на замку, його клієнт добре платитиме. Я відчувала таку огиду, що, якби могла підвестися, відважила б йому замашного ляпаса. Я вже збиралася закричати: «Ніякої угоди під жодним виглядом!», але він правив своєї:

— Я оплатив послуги хірурга, який робив вам коліно, і його переліт зі Стенфорда, він найкращий у своїй галузі.

— Хто вас про це просив? Авжеж не я! — огризнулася йому на те.

І тоді він зробив щось збіса майже сатанинське. Рухом однієї брови він указав на Саванну.

Я глянула на неї, не в змозі осягнути скоєне нею. Її обличчя пополотніло від страху.

— Лікар з відділення швидкої допомоги сказав, що ти, можливо, вже не зможеш ходити, — сказала вона. — Я не знала, що робити! — В її очах забриніли сльози. — Будь ласка, не злися, — благала вона.

І нараз зрозуміла, що вона ще дитина, а доросла — я.

Я глянула на свою доньку. Люди завжди казали, що вона вдалася в батька: ті самі широкі норвезькі вилиці та ідеально прямий ніс. Іноді, коли вона усміхалась або посидала мені повітряний поцілунок, я бачила цю схожість, але сьогодні вона була для мене лише моя маленька дівчинка, невинна, як оленятко, яке щойно зіпнулося на неслухняні ніжки.

Моє серце забилося рівніше.

— Усе буде гаразд, люба, — запевнила я її, хоч не мала жодної гадки, чи буде так насправді.

Минуть місяці, перш ніж я зможу ходити знову. І навіть після одужання я ніяк не зможу утримувати нас на свою мізерну зарплату. Ми не мали жодних заощаджень, жодної страховки. Ми жили від зарплати до зарплати на два доходи, а тепер, коли мій чоловік загинув, ми мали тільки один. Якщо ситуація і могла бути гіршою, то навіть уявити неможливо, наскільки жахливою.

— Я поясню все, коли ви одужаєте, не тут, — сказав цей чоловік. — Тим часом ваша оренда сплачуватиметься, а всі рахунки за ваше перебування тут надсилатимуть мені.

І тоді я зрозуміла, що ми вже прийняли його подарунки та його умови. Нас купили і оплатили.

Я подивилася на обличчя цієї людини, яка цілком могла бути дияволом, і здригнулася.

Бо отут, у порожній лікарняній каплиці, я щойно уклала угоду з дияволом, і Бог цьому свідок.

Розділ 7

— Тільки не злися, — промуркотіла моя донька, заходячи до кімнати, — але я тобі дещо купила.

Вона вийняла з-за спини руки, у яких був хрусткий паперовий фірмовий пакет розміром з диванну подушку. Зазвичай, коли мені щось дарують, я радію. Але зараз, замість того щоб тішитися, я відчувала занепокоєння, мене давила й гнітила ця покупка. Я знала, що то наші гроші і ми маємо повне право їх витратити, але це не означало, що мені це подобалося. Я переконала себе, що ми не мали вибору, бо самі лише лікарняні рахунки були більші, ніж я заробила за все життя, і Еван не забув нагадати мені про це. Я проклинатиму себе скільки житиму, що уклала цю угоду, або ж я просто помру, якщо відмовлюся від цих грошей. Я вже каялася, що зробила свій вибір. Але вороття назад не було.

Я взяла у Саванни пакет. Всередині нього був іще один пакет, цупкий, кремового кольору, як ванільний молочний коктейль. Він мав мотузяні ручки й вигадливий вензель LV. У мене ще ніколи не було нічого дизайнерського, але навіть я знала, що означає LV. Я глянула на Саванну.

— Це *Louis Vuitton*! — сказала вона, наче я не знала.

— Мені не потрібна сумочка *Louis Vuitton*, — сказала я, але це не мало ніякого значення, бо тепер я її мала.

— Ні, таки дуже потрібна, — не погодилася зі мною Саванна. — Бо ми тепер живемо тут! — Вона зробила широкий, розмашистий жест рукою. — І в тебе має бути відповідний вигляд. Дістань!

Я дістала сумочку з пильовика — я знала, що він зветься саме так, бо колись прицінювалася до *Louis Vuitton* на *eBay*. Не щоб купити, а просто помріяти. Я ніколи не наважувалася зайти до крамниці на Родео-драйв і зіткнутися із зарозумілими продавчинями, які, будьмо відверті, мабуть, і самі жили в моєму старому кварталі. Але хто заборонить мені розглядати товари в інтернеті, тим паче, що робила це в пізні години, коли ніхто не бачив.

Саванна якимось чином знала, що мені подобається: *Sperone* в біло-сіру клітинку — може, хтось таки спостерігав за мною вночі? Ця сумочка у формі маленького наплічника мала вишукані шлейки та потаємну бічну кишеню. Ідеально для таких потайливих людей, як ми.

— Вона красива, — сказала я, і вона ж бо була така.

Я і мріяти не могла, що матиму колись її.

— Дякую за подарунок.

Я була зворушена, що моя донька сходила заради мене до крамниці, але від цього несподіваного потоку дорогих речей мені ставало соромно. Хіба життя мого чоловіка не коштувало дорожче за дизайнерську сумочку та будинок на три спальні? Я знала, що заслуговую на красиві речі не менше якоїсь учасниці реаліті-шоу «Справжні домогосподарки» або другорядної актрисульки, але отримувати їх отак було аж ніяк не весело. Я уявляла, що мій чоловік зараз дивиться на мене згори, розчаровано хитаючи головою від того, що я віддала перевагу грошам, а не правосуддю.

— Я і собі купила! — оголосила Саванна, дістаючи ще один пакет. Я, мабуть, здалася занепокоєною, бо вона додала: — Не хвилюйся, вона не така сама, як твоя.

Мене справді щось занепокоїло, але не це.

— Ми не маємо бути занадто помітними, — сказала я. І вона спохмурніла.

— Було б помітно не мати дизайнерської сумки в цьому районі, мамо.

Вона, мабуть, мала рацію. Я хотіла жити в Калабасасі заради чистого повітря та чудових шкіл, але розгулювати скрізь у фірмових лахах здавалося мені неправильним. На випадок, якщо якісь знайомі з нашого старого району дивуватимуться покращенню мого рівня життя, Еван напоумив мене казати, що чоловік мав добру страховку. За його словами, це не мало викликати підозр. Не те щоб вони крутилися десь поблизу. Своїм знайомим за п'ятничними тренуваннями та кільком матусям із Саванниної школи, які мені писали та дзвонили, я просто сказала, що ми переїжджаємо, і ми тепло попрощалися з ними по телефону. Стосовно родичів я могла не перейматися, що вони щось

пронюхають, бо мій єдиний брат помер, а батьки фактично відмовилися від мене, коли я завагітніла до заміжжя.

А щодо родичів мого чоловіка, то в нього їх було небагато — лише дідусь з бабусею, які його виростили, поки мама була зосереджена на собі. Після того як він пішов до війська, вони переїхали до Аризони, і якщо й хотіли підтримувати зв'язок, то ніколи цього не показували. Ми навіть різдвяних листівок від них не отримували, тож і про зміну нашої адреси повідомляти їм не було ніякого сенсу. Ми були таким собі островом — Саванна, мій чоловік та я. Раніше це було сумно, але зараз радше вдало.

— Будь ласка, будь обережна, — застерегла я Саванну, розглядаючи її строкату шкіряну сумку *Neverfull*. — Наші витрати теж мають межі.

Я не стежила за тим, скільки вона витрачає, але бачила багато фірмових пакетів, що проходили крізь передні двері, і вирішила: час уже щось про це сказати. Я розуміла, що шопінгом вона намагалася відволіктися, тому не хотіла їй дорікати покупками, хіба що трохи пригальмувати, щоб дати щиріший вихід горю.

Проте Саванна лише знизала плечима.

— Якщо хочеш знати, наші фінанси не обмежені. Ми могли б попросити значно більше.

Я спробувала уявити, як могло виглядати це «значно більше». Яхту? Пляжний будиночок? Приватний літак? Гадаю, завжди є чого хотіти, якісь нереалізовані бажання і люди, з якими ти себе зрівнюєш. Але я ніколи не прагнула розкішного життя. Я ніколи не дивилася ті історії про попелюшок і не фантазувала, як ходитиму в дизайнерських черевичках. Вони вже дали нам більше, ніж я знала, що із цим робити.

— Сумочка дуже красива, — сказала я. — Дякую.

Я хотіла сказати більше, розповісти їй, як пишаюсь її силою, що тримає нас обох, але не могла дібрати слів. Між нами тепер неначе загуснув туман, і щоразу, розтуляючи рота, я давилася ним. Наш острівець уже переживав свої шторми — пізні повернення, погані оцінки, украдені золоті сережки, — але ми завжди могли все обговорити. Проте ця аварія скинула нас у солоні води. Моя донька кудись відпливала, і я й гадки не мала, як перепливти океан, що нас розділяв.

Я дивилася, як Саванна перекладає речі в нову велику сумку — блокноти, косметичку, телефон, гаманець. Я хотіла, щоб вона мала красиві речі, але для мене було головне, щоб вона навчилася цінувати важку працю, відчула задоволення, яке настає від заощадження на омріяне.

Наближалось Різдво. Зазвичай я починала шопінг для неї одразу після початку навчального року. Я любила ловити підказки про те, чого вона може хотіти, а потім дивувати її подарунком, який вона вважала поза межами наших можливостей, але який я знаходила на розпродажах або онлайн. Цей вираз на її личку, коли вона його розпаковувала, завжди був моїм улюбленим подарунком. Коли я дивилася тепер, як вона засовує останні кілька предметів до своєї сумки за дві тисячі доларів, я подумала: і навіщо багатим людям узагалі перейматися Різдвом. Який сенс, коли ти можеш просто купити все, що хочеш?

Може, в мені заговорив егоїзм, але я засмутилася від думки, що мені більше нічого їй дарувати.

— Ти лиш поглянь! — вигукнула вона. — Усе влізло!

Я подумала про те, які цінності — або їхню відсутність — передам своїй доньці, і в горлі застрягнув клубок. Так, Саванна погодилася на цю обладку, коли я була на інтубації, але я ще могла б її зупинити. Я могла б послати цього здоров'я подалі, сказати, що ми радше житимемо під мостом, ніж візьмемо його криваві гроші. Але я цього не зробила. Бо надто боялася того, що буде, коли виставлять рахунки, закінчиться їжа й нам із Саванною залишиться саме горе і нарікання на те, що ми скоїли.

Я згадала, як моя вчителька в недільній школі казала, що дуже багато чого в житті є одночасно благословенням та прокляттям — що гори не ростуть без землетрусів, а трагедія первородного гріха дала нам благословення вільного вибору. Навіть саме розп'яття Христа було і тим, і тим. Його вбили, але смерть дала йому змогу воскреснути і жити вічно як нашому Спасителю.

Я думала про те, яким стало моє життя. Бездонний банківський рахунок був неабияким благословенням. Але жити брехнею було найгіршим різновидом прокляття.

Мої особисті благословення та прокляття перетягували одне одного, наче два пітбулі, що вчепилися в одну кістку. Я мала в животі кисле відчуття, яке щодня ставало дедалі кислотнішим. Було лише питанням часу, коли ці протиборчі пси розірвуть мене на частини.

Але тим часом я мала *Louis Vuitton*.

Еван

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

— Вип'єш? — спитав мене Джек, наливаючи собі добрячу дозу. Він полюбляв текілу — тієї ночі це був *Patron Silver* у склянці зі скибочкою лайма на обідку.

— Ні, дякую, — відповів я.

Я часто пив із ним під час наших пізніх зустрічей, але з огляду на серйозність того, що щойно стало відомо, це здавалося недоречним.

— Ну, а мені це потрібно, — сказав він і занурився в глибоке шкіряне крісло навпроти мене.

Він був не дуже високого зросту, і в безрозмірному кріслі видавався майже дитиною. У свої п'ятдесят він був іще на диво підтягнутим. Він носив сорочки на розмір менше, щоб демонструвати добре розвинені біцепси та грудні м'язи. Іноді через його щільний графік ми зустрічалися вже далеко за північ, поки він займався спортом у своєму приватному тренажерному залі. Я сидів на незручній лавці з планшетом у руках, вдихаючи гострий запах евкаліпта з домішкою гуми. Але тієї ночі ми були в його вітальні, даючи змогу м'якій італійській шкірі забезпечувати нам комфорт, якого ми не заслуговували.

— На якому ми етапі з усім цим? — спитав він.

— Я говорив сьогодні із цією жінкою, — почав я.

Я пояснив, що ми отримали невеличкий передих, коли у процес втрутилася підлітка, яка, схоже, мала більш гнучкий моральний компас, ніж її мама. Я натякнув, що запрошений хірург став геніальним ходом, бо він був дорогий, а донька хотіла для своєї мами найкращого. Я не сказав йому, що довго не міг тоді заснути, ненавидячи себе за те, що кою, бо адвокати мають бути безпристрасні, а мої почуття нікого не цікавили.

— Ця жінка, Голлі, — продовжив я, — вона трохи погедзькалася, але, гадаю, ми домовимося.

Джек кивнув, а потім опустил погляд у свою склянку й надовго скорботно замовк. Мені було цікаво, чи чекав він, що я скажу іще

щось. Коли він нарешті заговорив, голос у нього був сумний.

— Що там було на місці? Ну, знаєш, після?

Той факт, що я опинився на місці раніше, ніж Голлі завантажили до швидкої, був просто дивом. Я живу зовсім неблизько від того кварталу, де сталась аварія, але випадково був неподалік, обідаючи з місцевим забудовником. У Лос-Анджелесі жахливо бракувало житла, і Джек попросив мене пошукати можливостей для інвестицій у доступну оселю, бо, як він часто казав, не все ж заробляти гроші. Коли я отримав терміновий виклик, я саме сплатив рахунок і йшов до своєї автівки.

Я описав Джекові місце аварії як тільки міг докладно, не даючи собі впадати в емоції. Чоловік, схоже, загинув від удару. Жінка з раною на голові була збита з ніг і здавалася непритомною.

— Не думаю, що вона багато бачила, — сказав я. — І в неї струс мозку, тож, навіть якщо бачила, її спогадам навряд чи повірять.

Я намагався говорити сухо, відсторонено, незворушно. І не лише для нього.

Він кивнув, а потім спитав:

— Як щодо свідків?

Поки що жодні свідки про себе не заявили, але розслаблятися було зарано.

— Коли я туди приїхав, на місці було чотирнадцять глядачів, — сказав я йому. — Не відомо, чи був хтось із них свідком аварії, але я за цим нагляну.

Я подумав про чоловіка, який знімав на камеру телефона, однак вирішив його не згадувати. Це відео не стало вірусним досі і навряд чи скоро стане.

Джек знову кивнув. Я міг би сказати, що він занепокоєний, так само як і я. Але я знав, як упоратися з тими, хто там був. Я зафільтмував їх на свій телефон, не забувши задокументувати обличчя та автівки всіх глядачів поблизу. Нам пощастило, що в межах прямої видимості біля того перехрестя не було банків чи урядових будівель, які могли мати камери спостереження і з якими мені б довелося розбиратись.

— А відеореєстратор? — спитав він дещо неохоче. — Який план щодо цього?

Існування цього відео було проблемою. А той факт, що воно було в руках підлітки, непокоїв іще більше. Я знав, як ці підлітки кожную бісову хвилину кожного бісового дня зависають у снечаті, вотсапі чи на якійсь іншій платформі, яку вони там зараз використовують. Якщо Саванна колись вирішить викласти це відео з реєстратора, все дуже швидко полетить шкереберть.

— Дівчисько віддало мені камеру та оригінальну карту пам'яті, але...

Джек зупинив мене помахом руки. Ми обидва розуміли, що вона не така дурна. У наш цифровий вік, якщо існувала одна копія, їх миттєво ставала тисяча. Саванна, мабуть, зберегла його вже на купі пристроїв та хмарі чи двох. Був лише один спосіб не дати цьому відео побачити денне світло, і він полягав у тому, щоб Саванна була щаслива.

— Так, я розумію, — сказав Джек. — Це було дурне запитання.

Джек пригладив руками трохи посивіле волосся. Воно ще не втратило густоти, ще не було зализин. Він змащував його спеціальною помадою із запахом апельсина. Я помітив, як він настовбурчував його спереду, щоб створити ілюзію висоти. І укладка трималася досі, на відміну від її носія.

Ми робили погані речі, але Джек не був поганою людиною. Насправді він міг бути досить шляхетним. Якщо його дружина знаходила якусь гідну справу — прихисток для жертв домашнього насильства, клуби для місцевих хлопчаків, шкільний театральний гурток, — він підтримував її щедро й анонімно. Він багато працював, щоб побудувати добре життя для себе та своєї родини, і не мав наміру дати зруйнувати його одному нещасному випадку. Лайно трапляється, а люди роблять помилки. Але світ через те не обвалиться — у нього був я, щоб про це подбати.

— Ця жінка, — почав Джек, — вона не проти, ну, ти розумієш... поховати це відео?

— Реєстратор прибрала до рук підлітка, — сказав я, ухиляючись від відповіді. — І це збіса добре, — додав я, щоб нагадати йому, наскільки все могло бути погано, якби він потрапив до когось іншого.

Була, звісно, ще одна можливість витоку інформації. Але я не наважився її згадати. Джек уже знав про цю іншу потенційну ниточку, і я мав визнати, що він давав цьому раду.

Джек подивився на мене втомленими очима, а потім сказав те, що мене здивувало:

— Думаєш, ми чинимо правильно?

Я відповів не одразу. Те, що ми робили, було морально та кримінально неправильно, і ми обидва це знали. Тож, що він насправді хоче від мене почути?

Я був обережний з відповіддю.

— Думаю, що сталася жахлива трагедія, і ми робимо найкраще з можливого за таких складних обставин, — сказав я. — Активні дії зі зменшення шкоди будуть корисні всім, — додав я.

Тоді він глянув на свої руки і сказав:

— Якщо нас не спіймають.

Якби я вірив у Бога, то, мабуть, сказав би, що на все воля Божа. На щастя, я не вірив у Бога. Бо якби вірив, то мав би визнати, що ми, певно, обидва прямуємо до пекла.

Розділ 8

Я зібрав папери й засунув їх у портфель. Усі крапки над «і» були розставлені, утім насправді це не мало значення. Наша угода була лише шматочком пластиру на глибокій та свіжій рані, про яку доведеться дбати обережно й безстроково. Строк давності у справах про наїзд зі смертельними наслідками в Каліфорнії був лише шість років, але розкриття цього злочину могло створювати проблеми ще дуже тривалий час після. Так, це був злочин, і я мав називати його тим, чим він був. Не наїзд — це був нещасний випадок, — а втеча. Тут були шари, що виходили за Джекові межі й мої. Це було те, що могло зруйнувати все життя. Я розумів причини, які спонукали Джека намагатись усе приховати. Але це не означало, що я був із ними згоден.

Я зателефонував Джекові, щоб повідомити: угоду укладено. Він був радий, але повністю не заспокоївся. Я нагадав йому, що Голлі із Саванною тепер так само винні у приховуванні фактів, як і ми. На краще чи на гірше, ми були в цьому заодно. Демарш після підписання УПН коштуватиме їм буквально всього, що вони мали. У цьому, звісно, і був головний сенс.

Їдучи додому, я думав про те, як так сталося, що я, чемна дитина з Нью-Гемпшира, яка грала в лакрос і отримала диплом Єлю з відзнакою, став якимось посередником. Я мав роботу, яку мої колишні однокурсники могли б іще зрозуміти — особистий адвокат, — але, якби вони знали, що я насправді накоїв, вони були б просто шоковані.

На свій захист можу сказати: я не зовсім розумів, що то буде за робота, коли за неї брався. Я знав, що не хочу працювати у великій фірмі, їздити щодня тим самим ліфтом до офісу на верхньому поверсі та змагатися з іншими співробітниками в просиджуванні штанів. Або стати помічником сварливого судді, як робили деякі мої однокурсники. Я був молодий і хотів красиво жити. Після довгих зим у рідному штаті я мріяв про Каліфорнію. Я казав собі, що це буде тимчасово — відпочинок від холоду, пригода у Ла-Ла-Ленді. Коли моя мама померла, а брат заплутався у своїх дітях та Богові, я вже розпустив вітрила — чому б не відплисти в океан гарних людей під вічно сонячними

небесами? Спочатку я не працював тільки на Джека й іноді обслуговував інших клієнтів — злиття великих компаній, розрив партнерських відносин, кількох босів у галузі нерухомості, — але Джекові потреби поступово поглинали все моє життя. Я навіть не мав серйозних стосунків, крім випадкових зв'язків, — отак завантажив він мене роботою. Я майже не мав часу побути на самоті.

Джек вже й раніше потрапляв у невеличкі скандали: чутки про зв'язок з особистою помічницею, альянс із корумпованим політиком, тіньова угода з нерухомістю — але цей випадок був значно гірший. Моя робота полягала в тому, щоб виправляти, а не судити — сучасний світ мав предостатньо суддів. Публічні особи на кшталт Джека жили наче під мікроскопом. Кожен його крок, слово, навіть вбрання розбирали до дрібниць і всіляко поливали лайном. Я йому співчував. Якби не це, я б не міг виконувати свою роботу.

Формально загроза Голлі Кендрік була нейтралізована. Ми уклали угоду, вона пообіцяла мовчати в обмін на багатство, про яке і мріяти не могла. Ми всі могли б полегшено зітхнути. Але цього досі не зробили. Бо глибоко всередині розуміли, що це тільки початок.

Енді

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

— Він сказав, що йому дуже шкода, — повідомила мені Лора, коли я нарешті їй передзвонив. Я стримував себе під час розмови зі своєю агенткою, тому день переcheкав, доки мій поганий настрій не вляжеться. — Він все ще хоче з тобою зустрітися, — наполягала вона. — Насправді це зрештою може бути на краще, бо він може почуватися винним перед тобою.

Я сумнівався, що один із наймогутніших людей у Голлівуді колись почуватиметься винним, але промовчав.

— Гаразд, — тільки й сказав я.

Мені було цікаво, чому я отримував другий шанс. Можливо, цей хтось кращий не підійшов?

— Більшу частину літа він збирається бути на зйомках, але ми передомовилися про зустріч одразу, як він повернеться, — на початку вересня, — сказала Лора, і я спробував здатися задоволеним.

— Круто. — Круто, що він перепризначив зустріч. Не круто, що мій потенційний зарібок відсунувся ще на три місяці. Мій шлюб і так уже тріщав. У нас був великий борг за кредитками, який дедалі зростав. Я справді не знав, чи доживемо ми до кінця літа. У голові в мене спливали образи виготовлення лялькових меблів та продажу їх з мого гаража. Хоча цього мій шлюб, мабуть, теж не переживе.

Після цієї розмови я відчував одночасно полегшу — він усе ще зацікавлений! — та сором, наче наркоман, що випрошує одненьку, останню дозу. Я і був наркоманом, а ця робота була моїм наркотиком. Я тримався за неї на шкоду своєму здоров'ю, дому, стосункам. У мене крутило в животі щоразу, як приходила пошта. Хай яким стресом було бачити ці конверти з червоним штампом «відхилено», та я все одно не був готовий змінити своє життя. Я хотів бути сценаристом. Це бажання було екзистенційним. Навіть мої статті нагадували фільми. Я ставив сцену («Мізері промайнула офісом, наче їдкий дим»), описував дійових осіб, наче то були персонажі давньогрецької трагедії («Містер Ікс мав переможну усмішку, що спростовувала його нещодавні

поразки»). Я ніколи не засуджував своїх дійових осіб, а радше давав їхній поведінці говорити самій за себе: «нервові коліна», «надто гучний сміх», «натягнута усмішка». Коли Клуні надібав мою недільну статтю для *Times* на Вікілікс, він сказав, що вона вже схожа на кіносценарій. Коли він заплатив мені за її адаптацію, я був упевнений, що це моя доля. Я працював над тим сценарієм п'ять славетних років. Мені ніколи не спадало на думку, що вони не знімуть цього фільму. Або що моїй кар'єрі загрожуватиме кінець.

Я пояснював собі цю болісну затримку як перевірку моєї рішучості. А я просто не міг здатися. Я збудував дім, перевіз дружину зі східного узбережжя. Ліббі покинула там усе — перспективну кар'єру, купу друзів, недільні ритуали, якими вона насолоджувалася все життя, — її щедрість була безмежна. Я мусив досягти успіху, і неабиякого.

Я мав продати якийсь сценарій. Після трьох років без роботи я нарешті мав зустріч із кимось, хто міг багато заплатити та зняти мій фільм. Я лише мав написати щось таке переконливе, таке ідеальне для нього, щоб він не зміг відмовитися.

Я запрягнувся, що не дам нічому себе відволікати. Я підготуюся до цієї зустрічі так, наче від неї залежить моє життя.

Бо на цьому крихкому етапі моєї кар'єри та шлюбу так і було.

Розділ 9

Я лише хотів знати, як він помер. Я не планував заглиблюватись у якусь кролячу нору чи щось таке. Мене просто заінтригувало слово «раптово».

Коли люди помирають «раптово», це може означати будь-що: серцевий напад, аневризму, авіатрошу, автокатастрофу, нещасний випадок на воді. Він міг вчинити самогубство (таке часто буває), або його вбили (це вже рідше).

А може, він просто був дуже старий? Голлі досить приваблива, щоб бути просто дружиною заможного старого. У моїй голові роїлися мільйони можливостей, і я просто хотів зрозуміти.

Насамперед я мав дізнатися його ім'я. Це буде досить легко. Зараз погуглю дружину. Я знав, що її прізвище Кендрік, бо бачив його на коробках для переїзду. Можливо, це й дивно, але після десяти років роботи репортером-розслідувачем моя свідомість налаштована на такі деталі.

Я ввів у рядок пошуку «Голлі Кендрік» і подивився на результати. Вона не мала профілів у соцмережах, але її ім'я спливало в некролозі газети з міста Бейкерсфілд, штат Каліфорнія. «У Кевіна Майкла Маккалума залишились батьки Елейн та Мартін Маккалум, а також сестра Голлі Маккалум Кендрік». Вона мала брата, який помер. У будь-який інший день я б цим зацікавився, але зараз мав важливішу справу. Я перечитав некролог. Жодної згадки про чоловіка, але принаймні тепер я мав її дівоче прізвище.

Я запустив іще один пошук, використовуючи цього разу її дівоче прізвище, і знайшов те, що шукав. Оголошення про весілля шістнадцятирічної давнини. «Голлі Маккалум вийшла заміж за своє шкільне кохання Гебріела Кендріка з простою церемонією». Бла-бла-бла...

Я вбив у рядок пошуку ім'я загиблого чоловіка. Забагато Гебріелів Кендріків, щоб усіх полічити. Я додав назву їхньої бейкерсфілдської школи, але це не дуже допомогло. Я вбив їхні імена як пари. Вони ніколи не мали якоїсь нерухомості, разом чи окремо (дивно?), і не

робили разом нічого примітного (не так дивно). Його теж не було в лінкедін, фейсбуці чи ще якихось соцмережах. Я усміхнувся про себе, бо знав, хто точно буде у соцмережах — Саванна.

Я знайшов її акаунт майже одразу й почав гортати назад — один місяць, два, три... і ось воно — фото молодика у формі морпіха з несамовитим підписом: «Татку, ти можеш загинути, але завжди будеш у моєму серці». Коментарі були справжньою скарбницею скорботи — сердечка, квіти та сумні емоджі. Не знаю, чому я був здивований. Невже я не вірив, що батько Саванни справді загинув? Гадаю, це досвід навчив мене сумніватися в усьому, навіть у неконтрольованих риданнях.

Я зауважив дату допису Саванни (20 травня) і почав гортати коментарі: «Господи, я щойно почула новини...», «У мене серце розривається за вас...», «Мої обійми...», «Як ви? Якщо вам щось потрібно...». Співчуття були зворушливі, але гнітюче скупі на подробиці. Принаймні я мав приблизну дату — двадцять травня або незадовго до того. Чоловік Голлі загинув трохи більше трьох місяців тому. Не дивно, що вона ще не оговталась, бо ця рана була справді свіжа.

— Що ти там дивишся? — спитала Ліббі, зазираючи мені через плече. Вона була розпашіла від пілатесу, з чіткими півмісяцями поту під обома грудьми. Я не чув, як вона зайшла. І до мене раптом дійшло, що, можливо, вона так і хотіла.

Картина була не на мою користь. Безробітний чоловік, напівроздягнений, гортає інстаграм шістнадцятирічної дівчини. Я ж мав писати (мусив писати), а не вивчати акаунти малоліток. Я міг лише уявити, які думки пульсували в мозку моєї дружини. «Мій чоловік — збоченець, йому подобаються підлітки, Господи, як я могла цього не знати?» У нас не було сексу вже більше місяця, тож тепер вона знала, чому я не був більш наполегливий.

Як журналіст, я бачив усі види божевільного лайна. Коли я працював над статтею про морпіха, який приєднався до ІДІЛ, я мусив стати експертом з ісламського екстремізму, афганських печер, виготовлення брудних бомб. Це, звісно, занесло мене до списку підозрюваних ФБР. Але зневажливий погляд дружини був значно страшніший.

— Голлі — вдова, — сказав я просто, розвертаючи до неї ноутбук, щоб вона бачила допис Саванни.

Гортання виявило ще фото — танцю батька з донькою, спітнілих обіймів після легкоатлетичного змагання, їх утрюх із Голлі посередині.

— Господи, — видихнула Ліббі, нахилиючись ближче. — Як давно це сталося?

— Близько трьох місяців тому, — сказав я, вказуючи на дату. Я розповів їй про лавку та повне сліз зізнання Голлі, не акцентуючи на описі її важких грудей, коли вона ридала. — Я лише хотів подивитися, що можна дізнатись про його загибель, бо питати було незручно.

— Так, звісно, — підтвердила Ліббі, після чого я відчув полегшу і, сподіваюся, вона теж.

— Стривай, — сказала Ліббі. — Тоді хто такий Еван?

«Чоловік, який допомагає нам із Саванною», — сказала мені Голлі. Пам'ятаю, як подумав тоді, що це був дивний спосіб його описати. Але я лише знизав плечима.

— Вона не пояснила.

— Новий бойфренд? — висловила припущення Ліббі, та я похитав головою.

— З розмови з нею я зрозумів, що ні. Гадаю, вона б мені сказала.

Тепер уже Ліббі похитала головою.

— Її чоловік загинув лише три місяці тому. Вона може картати себе за це. Може, вони були разом ще до загибелі чоловіка?

Інстинкт підказував мені інше, але я припустив, що так могло бути.

— Так, можливо...

— Я маю на увазі, глянь на неї. Вона ж красуня, — сказала Ліббі, і я сприйняв це як попередження: не підходь надто близько. — Я запросто повірю, що вона могла заарканити багатія, — додала вона, і, хоч це був сумнівний комплімент, я мусив погодитись.

— Упевнений, що правда рано чи пізно впливе назовні, — сказав я і закрив ноутбук, показуючи, що не маю наміру більше нічого шукати.

У мене були інші проблеми, на яких варто було зосередитися. Моя (перепризначена!) велика зустріч наближалася, і я мав завершити особливий сценарій, який писав, і продумати можливі варіанти в разі, якщо він захоче чогось іншого.

Я глянув на Ліббі. Вона дивилась удалину, і я майже чув обертання коліщаток у її голові. Вона відчуває загрозу? Ревнощі? Ніколи раніше не помічав за нею ні того, ні того, але все трапляється вперше.

Ми обоє відчували, що в стосунках Голлі з Еваном було щось не те. Я не думав, що вони коханці, бо мова їхніх тіл була замкнена на межі з антагонізмом — стільці на різних кінцях столу, руки схрещені на грудях, погляди оминають одне одного. Але Голлі і за друга його не мала — вона дала це відчутти в розмові.

У мене виникла підозра, що вона щось приховує. І подальші події доведуть мою правоту.

Я також подумав, що хай які у них стосунки, але це нас аж ніяк не стосується. Це нас не стосувалося жодним чином, і нам не треба цим перейматися.

Та я помилявся.

ЧАСТИНА 2

Саванна

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

До моєї школи прийшов поліціант.

На жаль, у цьому не було нічого незвичайного. Не те щоб це траплялося щотижня, але коп, що розгулює подвір'ям у своїй уніформі з блискучою портупесєю, вже майже не привертав моєї уваги. Зазвичай це бувало через якийсь скандал, пов'язаний із розлученням. Ця особа більше не має права на опіку. Сьогодні не її день. Ця особа має обмежувальний припис і більше не має права на опікунство. Ми ніколи не робили із цього якоїсь проблеми. Хай кого це стосувалося, ми вважали, що цій дитині і без того нелегко, тому не ускладнювали її життя ще більше своїми витрішками. Вона була не винна, що її батьки психопати. Крім того, хто знає, чия черга наступна?

Час від часу копи приходили з деяких інших причин. Якось хлопчина приніс до школи викидуху й розмахував нею, як Люк Скайвокер своїм вірним світловим мечем. Іноді це бувало через наркотики. Вчителям було байдуже, чи вживають їхні учні, — вони знали, що більшість уживала. Проте вони могли викликати поліцію, якщо бачили, як хтось їх продає. Тож справді поліціанти бували там хай і не щотижня, але досить часто.

Цього конкретного дня коп стояв на краю подвір'я з нашим ковбойсько-гіпарським директором паном Прайсом, дивлячись, як ми йдемо у свої класи. Перерва тривала лише шість хвилин — часу ледве вистачало, щоб зупинитися біля своєї шафки та поміняти книжки. Наступним уроком у мене була геометрія, і мені був потрібен калькулятор. Я поспішала за ним однією з перехресних бетонних доріжок, що сполучали класи. Поліціанти ніколи не звертали на мене уваги, і я з радістю відповідала їм тим самим.

І ось, коли я порпалась у своїй шафці, інші учні навколо мене раптом розсіялися, наче зграйка рибок, побачивши акулу. Це здалося мені дивним, і я розвернулася подивитись. Ковбой Прайс стояв за півтора метра від мене, опустивши очі долу, наче хотів побачити свій пупок. А за кілька кроків за ним із похмурим виглядом стояв коп.

Коли ми їхали на машині з мамою і татом, якщо хтось із них бачив поліційну автівку, вони казали щось на кшталт: «Обережно! Попереду коп!» Наче це була якась небезпечна тварина. І справді, деякі копи — ще ті звірі. Але я ще ніколи не нервувала в їх присутності. Аж доки один із них не виник біля моєї шафки.

— Привіт, Саванно, — сказав пан Прайс, зчепивши руки перед собою, наче служба в церкві, і спитав приязно: — Чи не могла б ти пройти до мого кабінету?

— Я тоді запізнюся на другий урок, — попередила я, наче він сам цього не знав.

— Це нічого, — сказав він.

Мені не сподобалося, як коп дивився на мене, тож я спитала:

— Я щось порушила?

Директор Прайс стиснув губи, ніби я поставила йому дуже складне запитання. Відповів на нього коп.

— Ні, паняно. Ви нічого не порушили.

Тоді про що вони хочуть зі мною поговорити? Мені раптом захотілося втекти, але куди б я поділася? Наш кампус огороджував паркан зі шпичаками вгорі — ні увійти, ні вийти.

— Це стосується твоїх батьків, — м'яко сказав директор Прайс, і метелики у мене в животі перетворилися на каменюки.

— І що з моїми батьками? — спитала я.

Він знову стиснув губи. Тоді полісмен зняв фуражку, і я зрозуміла, що зараз почую найгірше, що тільки може почути дівчина.

Мій калькулятор упав на підлогу, а коліна підігнулися.

Я заточилась уперед, наче мене ззаду хтось штовхнув.

Від падіння мене вберегли лише дві пари рук.

Директор Прайс опустився біля мене на коліна, обійняв мене, і я розридалася.

Розділ 10

Мені ніколи особливо не щастило з хлопцями. Досить очевидно чому. Я не мала такого тіла, яке б привертало їхню увагу. Моя мама зірвала генетичний джекпот зі своїм п'ятим розміром і талією шістдесят сантиметрів, а я? У свої шістнадцять у мене був іще той вигляд! Справжнє чудовисько Слендермен. Висока, з руками, як у ляльки Барбі, без стегон та з конусами від морозива замість грудей. Так, Слендермен свого часу був легендою, але ніхто в здоровому глузді не хотів би піти з ним на побачення.

Була ще одна причина, чому я ніколи не ходила на побачення. Хлопці в моїй старій школі були прищощані. Більшість із них була весь час під кайфом. А ті, хто хотів учитися, — яким було це потрібно, — йшли потім одразу додому, де говорили зі своїми рідними корейською чи вірменською, і їм, схоже, була заборонена така розкіш, як спілкування зі мною.

Тож уявіть собі мій подив, коли суперпривабливий хлопець, який уже закінчив школу і мав скоро їхати на навчання до Гарварду — так, того самого, — звернувся до мене на мій нік в інстаграмі після змагань. Я займалася бігом з бар'єрами. Переважно через свої довгі ноги та дивовижну гнучкість. Мені подобалися танці, але уроки балету були моїм батькам не по кишені, а звичайних танців у моїй старій школі не було. Тому я записалася до легкоатлетичної команди. І на подив усіх навколо, зокрема і власний, стала там, можна сказати, зіркою.

У моїй новій школі була класна команда. В гімнастиці і танцях, якщо ти хочеш вигравати змагання, потрібно брати приватні уроки у стервозних прим-балерин, які тикають тебе в живіт (живіт втягнути!) і розтягують тобі ноги, доки ти не заплачеш. І це коштує грошей. А їх ми ніколи багато не мали. Але, щоб вигравати перегони, гарненькі ніжки не потрібні — потрібно просто бути швидкою. А швидкість безкоштовна. Звісно, можна зміцнити ноги додатковими вправами у спортзалі, але ми всі мали доступ до спортзалу, і для присідань не потрібно, щоб тебе вчила якась Світлана, що колись танцювала в

Большому. Життя на четвертому поверсі будівлі без ліфта давало мені щоденні можливості тренувати квадроцепси, а постійні запізнення змушували стрибати через дві-три сходинки за раз. Багатим дівчаткам не потрібно бігати за автобусом. І це також знову-таки було моєю перевагою.

Я почувалася доволі непогано на своїх змаганнях. Я була не в найкращій своїй формі і втратила за літо трохи сили, але все ще пробігала стометрівку менш ніж за п'ятнадцять секунд, а трьохсотметрівку — менш ніж за п'ятдесят, що дуже непогано для юніорки. Можу сказати, що тренер був вражений моїми успіхами, на які, на відміну від ваги, не вплинув місяць сліз та чергувань біля лікарняного ліжка мами.

— А ти швидка для білої дівчини, — сказав цей симпатичний хлопець, роздивляючись мої ноги, поки я ними подригувала.

— О, дякую, зовсім не расистське зауваження, — парирувала я, вдаючи, що зовсім не вражена його чорним волоссям, з-під якого дивилися блакитні, як небо, очі.

— Як тебе звуть? — спитав він, а я зробила паузу, щоб його перевірити.

— А що, хочеш записатися до мого фан-клубу? — спитала я.

Я, може, ще ніколи не була на побаченні, але багато разів репетирувала, як відповідати на загравання.

— Авжеж, — відповів він так, наче справді мав це на увазі.

Тож я сказала йому.

— Саванна Кендрік. — Я вимовила своє ім'я, наче була важливою особою. — І я тут новенька, якщо це було б твоїм наступним запитанням.

— Привіт, Саванно. Я Логан. І я теж тут новенький, — сказав він, простягаючи мені руку. А потім спитав: — Ти юніорка?

Я кивнула, а потім спитала його:

— А ти?

— Я закінчив школу минулої весни, — відповів він, — але не цю.

Зіщуливши очі, я подивилася на нього.

— То що, ти якийсь бігун-переслідувач?

Він відкинув голову й засміявся, показавши бездоганно рівні білі зуби.

— Якщо тебе не наздогнати, президентом твого фан-клубу не станеш, — пожартував він. — У мене рік відпочинку, перш ніж я поїду до коледжу. Я був капітаном своєї легкоатлетичної команди. Збираюся стати помічником вашого тренера. Але тільки на волонтерських засадах. Тож мене не зможуть звільнити за бажання піти кудись із тобою.

Цей флірт був такий відвертий, що заскочив мене зненацька. Я була впевнена, що зашарілася. І впевнена, що він це бачив.

— Це ж ти, Саванно Кендрік? — спитав він, показуючи мені свій телефон, де відкрив мій інстаграм-акаунт.

— Так, — відповіла я, раптом засоромившись, що цей гарний хлопець побачить мої дурнуваті дописи.

Я лаяла себе і сподівалася, що він гортатиме їх лише після того, як я повидаляю найгірші.

— Гаразд, — сказав він і натиснув кнопку. — Я тепер офіційно за тобою стежу.

І саяйнув усмішкою, від якої я зашарілася до кінчиків вух.

— Ото мені пощастило, — парирувала я.

Я сподівалася, що це прозвучало саркастично. Навіть якщо почувалася зовсім не так.

Ліббі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Кран у ванній зламався у мене в руці.

На щастя, це сталося, коли я намагалася відкрити воду, а не закрити, тож я не вимокла. На жаль, мені терміново була потрібна вода, бо на обличчі в мене була відлущувальна маска-ексфоліант з морською сіллю та авокадо, яка вже висохла і розтягувала мені рота, як-то в сумної ігуани.

Я пройшла до туалету, відкрутила кран (обережно) і змила маску. Промокаючи щоки, я помітила, що фольговані шпалери над плінтусом відійшли. Ми хотіли їх поміняти ще одразу після переїзду. Але були надто зайняті. І вже тоді було мало грошей.

Я намагалась не бути стервом через постійну їх нестачу — у чоловіка й без того була депресія. Весь час, коли не спав, він проводив у своїй майстерні — чоловічій печері, що означало: він ховався від свого поганого настрою або й від мене. Він сказав, що ніхто не пояснив йому, чому цю зустріч, яка начебто мала «змінити наше життя», скасували, — не те щоб це мало якесь значення, він би все одно їм не повірив. «Правди від них не дочекаєшся, — сказав він. — Вони тобі наговорять сім мішків гречаної вовни, аби не бути відвертими засранцями».

Уявляю, як йому було складно перетворитися з репортера, роботою якого є полювання на факти, на сценариста-фрилансера, якому всі відмовляють. Але щось у цьому бізнесі його не відпускало. Він так радів цій зустрічі, що репетирував свою розмову перед дзеркалом, у душі, машині дорогою в гості. Він навіть надягнув для цієї зустрічі (чого ніколи не робить) вузькі брюки, які я купила йому в *Banana Republic*, та одну з його небагатьох сорочок без рок-гурту вісімдесятих на ній. Я не бачила його таким збудженим відтоді, як Клуні виписав йому чек, що став першим внеском за цей будинок. Як свідчив стан нашої ванної, це було давно.

Я пригладила шпалери рукою, а потім подумала, чи не зафіксувати їх клейовим олівцем. Раптом я розсміялася вголос від того, яким стало

моє життя. Я ж захистила кандидатську з психології в Колумбійському університеті і колись була високооплачуваною фахівчиною. Після переїзду через усю країну та народження двох дітей тепер моєю роботою став догляд за будинком і намагання рятувати зовнішність та підтримувати мрії чоловіка про успіх у Голлівуді.

У мене були складні стосунки з життям. Я любила Каліфорнію та цей район, але, щоб відповідати цьому місцю, потрібно було докладати дуже багато зусиль. Я робила все, що тільки могла зробити самотужки вдома з масками для обличчя та аптечними засобами, але, щоб відбивати атаки віку, все одно була потрібна певна професійна допомога. А ми не могли її собі дозволити.

Я знайшла клейовий олівець у кімнаті Татум. Я заклеїла шпалери і прокатала їх тюбиком. «Коли б то було так легко розрівняти зморшки в мене на обличчі», — подумала я. Просто нанести на них якогось клею та прокатати. Якби я змогла винайти таку штуку, я б стала мільйонеркою! На цьому етапі таке здавалось не менш імовірним шляхом до багатства, як і продаж моїм чоловіком іще одного сценарію.

Я поклала клейовий олівець назад і застелила ліжко Татум. Вона в ньому не спала — минулої ночі вона спала зі мною. Ліжко Татум було незастелене, бо там спав її батько. Він оголосив, що засидиться допізна, готуючись до своєї великої зустрічі, і не хоче мене будити. Татум була схвильована, як завжди, коли татко працював уночі. Що бувало часто. По правді, він тепер рідко спав у нашому ліжку, і Татум могла тулитися до мене, коли тільки хотіла. Просто ми не завжди їй про це казали.

Я хотіла допомогти чоловікові досягти успіху в обраній ним кар'єрі, але ми не могли продовжувати так безконечно. На якомусь етапі мені доведеться з ним поговорити, я повинна сказати йому, щоб він знайшов роботу, за яку платять. Але поки що я мала полагодити кран.

Тож я поставила свій хиткий шлюб на паузу, сподіваючись, що з ним не станеться такого лиха, як з моїм обвислим обличчям та розваленим будинком.

Розділ 11

Я побачила її на парковці супермаркету. Вона завантажувала покупки до оновленої версії мого «лексуса». В неї була найкраща комплектація — низькопрофільні хромовані колеса та панелі з червоного дерева, що контрастували з гладеньким салоном кольору верблюда. А ми завжди обирали чорне на чорному, бо так не видно потертостей.

Поїздка за продуктами о десятій ранку робочого дня означала, що, як і я, моя нова сусідка, мабуть, не мала роботи. Це був час безробітних домогосподарок. Крім нас, на парковці було лише кілька няньок з дітьми під їхньою опікою.

— Голлі, привіт! — сказала я, махаючи та усміхаючись.

Від несподіванки вона мало не впустила кавун.

— Вибачте! Не хотіла вас налякати.

Чому в цієї жінки вигляд завжди такий, наче її заскочили з виделкою в чужому десерті? Вона нічого не відповіла, тож я представилася заново.

— Я Ліббі. Живу в будинку напроти вас.

— Авжеж, — сказала вона, киваючи. — Вибачте, не очікувала вас тут зустріти.

Гм... Це ж супермаркет за кілька кварталів від нас, але гаразд.

— Як вам ваш будинок? — спитала я її, намагаючись не показати, що заздрю.

Ми з Енді дивилися його, коли він був виставлений на продаж. «Попередній власник його чудово відремонтував», — сказав нам наш привітний місцевий ріелтер, і цього разу він не перебільшував.

— Він нам дуже подобається, — відповіла Голлі дещо механічно.

Мені було цікаво: у неї там палиця в дупі чи вона просто не дуже говірка. Я мимохіть помітила, що корені волосся в неї охайно підфарбовані, а волосся підстрижене і красиво обрамляло хвилями її обличчя. Я не була в перукарні вже два місяці і мусила приховувати відрослу сивину фарбою, купленою через інтернет.

— Нам він сподобався одразу, щойно його побачили, — докинула я, сподіваючись лестощами підштовхнути її до відкритості зі мною. — Мати таку кухню — то ж просто мрія! Ви любите готувати?

Мої очі пробігли по її покупках (чипсах та дієтичній колі), і я одразу пошкодувала, що запитала про готування їжі.

— Я більше люблю пекти, — сказала вона, — але й готовлю непогано.

— Приходьте до нас усі разом на вечерю. Я наполягаю, — ні сіло ні впало раптом бовкнула я.

Що це зі мною? Мені було геть не до того, щоб влаштовувати звану вечерю, та й мої дівчатка рано лягають спати. А порівняно з її моя кухня, де паркетна підлога і стара поживкла техніка, може видатися сміттєзвалищем. Але мене страшенно зацікавили і її блискуча нова автівка, і красива нова зачіска, і чоловік, що, як я підозрювала, був її багатий новий бойфренд. Не могла ж я сама напроситися до неї в гості.

— Я не з Еваном, ми з ним не вдвох, — пояснила вона, і я вдала, що повірила їй. — Хіба ваш чоловік не сказав вам?.. — Вона глянула на свій манікюр, і я прокляла власні нігті, які обгризла до крихітних кінчиків. Я ненавиділа ходити до манікюрного салону. Мені було соромно, коли мої руки та ноги масажували працьовиті іммігрантки, яким масаж був, безумовно, потрібен більше, ніж мені. Я не думала, що вони обговорювали мене, хай яким діалектом Південно-Східної Азії вони там між собою розмовляли, але через їхні невгамовні теревені я зі своїм білим привілеєм здавалася розпещеною, зіпсованою дурепою. Не знаю, коли це нафарбовані, ідеальної форми нігті стали частиною образу респектабельної сучасної жінки, але після гонитви за трендами (круглі нігті, квадратні, французький манікюр, чорний, у формі труни) я від цього відмовилася.

— Так, співчуваю вашій втраті, — сказала я, добре розуміючи, чому вона не могла оголосити Евана своїм хлопцем через якісь три місяці після смерті чоловіка. Але, якщо серйозно, кого вона думала надурити? Він сидів за її кухонним столом о дев'ятій вечора! Він, може, ще не переїхав до неї, але ж явно купив цей будинок, та й сумочка *Louis Vuitton*, що звисала з її плеча, була від нього. — Я надішлю вам кілька можливих дат, коли краще влаштувати вечерю, яка

допоможе нам ліпше познайомитися, — сказала я, а потім додала: — Може, нам обмінятись номерами телефону?

Я дістала телефон. Але коли я вже приготувалася ввести її номер, вона сказала геть несподіване.

— Не хочу бути грубою, — почала вона, — але ми просто не готові зараз заводити нових друзів. Я не готова, — сказала вона.

А потім підкреслила свою відповідь, затраснувши багажник.

У мене так широко відпала щелепа, що до рота птах міг залетіти. Можливо, один і залетів, бо кілька секунд я взагалі не могла говорити чи ковтати. Нарешті я видушила із себе:

— Так, звичайно.

Вона подякувала мені за розуміння й поїхала, залишивши мене стояти на тій парковці, наче якесь викинуте сміття.

Ніколи в житті я ще не зустрічала нікого такого грубого та зневажливого, як моя нова сусідка Голлі Кендрік. Хто стане відхиляти запропоновану дружбу? Тільки той, хто щось приховує.

І я була сповнена рішучості дізнатися, що саме приховує Голлі Кендрік.

Джек

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Того вечора моя дружина була у грайливому настрої.

Коли я зайшов до спальні, вона увімкнула музику — *Sailing* Крістофера Кросса, класику софт-року вісімдесятих, схопила мене за руку і закрутилася навколо мене, наче прядиво навколо шпульки. Я був не в настрої танцювати, але не міг їй відмовити, ніколи не міг.

Я познайомився з Кейт, коли пролив на неї каву в аеропортівському *Starbucks*. Я був такий зачарований її сміхом і тим, що її реакцією на обливання гарячою кавою був сміх, що пересів зі свого місця у двадцятих рядах ззаду, щоб опинитися поруч із нею. Через дванадцять місяців ми одружилися. У своїй промові на нашому весіллі мій новоспечений тесть назвав той випадок щасливим. Усі засміялися.

Звісно, більшість випадків не щаслива. У мені в житті їх було небагато. Якось я, катаючись на лижах, упав був і зламав руку, а ще розбив вікно м'ячиком для гольфу, дав дитині з алергією на горіхи печиво, що могло її вбити. Тоді це для мене було катастрофою. Перелом руки зіпсував мені відпустку, ремонт вікна коштував зарплатні за повних два тижні, а бачити, як дитина впадає в анафілактичний шок через те, що я забув спитати, чи можна їй горіхи, — то взагалі справжній жах. Але рука зажила, банківський рахунок відновився, а та дитина дожила до іншого печива. І це були найгірші випадки в моєму житті. Поки не стався цей.

— *Sailing*... ла-ла-ла-ла... — співала Кейт, закинувши голову до неба.

Вона була жахлива співачка, і будь-якого іншого дня я б засміявся. Але того дня її безтурботна радість краяла моє серце. Бо я знав: якщо вона дізнається, що сталося і що я зробив, щоб це приховати, вона вже ніколи не почуватиметься такою щасливою, як зараз.

Я люблю, коли бейсбольні коментатори кажуть: «Готовий запрягтися, гравець шкодує, що не може переграти цю подачу!» Навіть якщо ти ніколи не грав у бейсбол, ти розумієш, що вони мають

на увазі. У нас у всіх траплялося таке якби. Якби я подав у той кут. Якби не подав. Я б міг стати героєм. Я б міг урятувати ситуацію.

Коли моя дружина притиснулась обличчям до моїх грудей і повільно закрутила мене ліворуч-праворуч, у голові в мене вирувала тисяча таких якби: якби сонце так не сліпило, якби той фургон не загороджував шляху, якби ця пара вийшла з автівки раніше чи пізніше або взагалі не виходила. Я міг грати в цю гру цілими днями.

У цих якби трагічно те, що якщо ти за ними шкодуєш, то це вже надто пізно. Як тільки подачу зроблено, її не повернеш.

Я б віддав якби всього свого життя, щоб відкрити цей день назад, але, звісно, як і з зіпсованою ідеальною подачею, було надто пізно.

Тож я танцював зі своєю дружиною, чудово розуміючи, що це може бути востаннє, а ще тому, що в моєму серці вже більше не було місця для жалю.

Розділ 12

Я буквально жив у будинку своєї мрії. Дивлячись навколо, я ледве міг повірити, що все це справді було моє.

Я не виріс у багатій — геть далеко до цього визначення — сім'ї, але все одно насмілювався мріяти про те, яким у майбутньому буде мій ідеальний будинок. Я мріяв про довгу під'їзну доріжку, що звиватиметься невеличким пагорбом. Я мріяв, що вона закінчуватиметься величною брамою в обіймах квітних, яскраво-рожевих бугенвілій. Я мріяв, що ця брама відчинятиметься на тихенький фонтан, що приваблюватиме барвистих пташок, а іноді — оленів.

Я мріяв про входні двері, такі широкі та привітні, що люди б підходили до них із не меншим захватом, ніж Чарлі до шоколадної фабрики. Одразу за ними будуть широкі сходи, як у «Звіяних вітром», з поруччями з обох боків, які вестимуть на другий поверх. Я мріяв, щоб у цьому будинку були різні цільові кімнати — професійна кухня для приготування вишуканих страв, чудова веранда для розваг, тренажерний зал, кімната для кінопоказів, хазяйська спальня, така розкішна, наче з люксу готелю *Ritz*. Усе це тепер було поставлене на карту. Якщо ми не зможемо зберегти таємницю, все піде коту під хвіст.

Тієї ночі ми з Еваном зустрілися в моєму приватному кабінеті. Я обставив його радше як мисливський будиночок, ніж кабінет, — глибокі шкіряні крісла та шикарний килим у вигляді ведмежої шкіри. Стіни були заставлені моїми улюбленими книжками в діапазоні від Діпака Чопри та Екгарта Толле до вінтажних Роберта Ладлема і Тома Кленсі. Ніхто не заходив туди, крім мене, та ще зрідка Евана, коли ми обговорювали справи у мене вдома.

— Мене можуть за це посадити? — спитав я свого адвоката, вивчаючи підписи Голлі та Саванни Кендрік. Здавалося дивним тримати в руках законний документ для незаконної справи, але я вірив, що Еван добре знає, що робить.

Він, схоже, був готовий до мого абсурдного запитання.

— Ніхто нічого не виграє, якщо розкриє, що ви якось причетні до цієї автотрощі, — відповів він.

Звісно, так воно і є, але ще зовсім не гарантовано, що хтось цього не зробить. Наша диявольська угода була з душком, і те, що ми всі її проковтнули, ще аж ніяк не означало, що в когось не прокинеться совість. Почуття провини можна запхати якомога глибше, але життя має спосіб його вивільнити. В одних воно витікає назовні повільно, просочуючись у потаємні куточки свідомості, переслідуючи у снах до самої смерті. В інших воно накопичується, мов пара в пательні, загрожуючи розірвати тебе навпіл. І дітися від нього нікуди. Не відомо лише, хто повільно гнитиме, а хто вибухне.

— Думай про свою родину, — сказав Еван, наче мені треба було нагадувати. Це все, безумовно, було заради моєї родини.

Найбільше я сумував за тим, що мав лиш одну дитину. Я хотів більше дітей. Але моя дружина погано перенесла вагітність. Вона мала те, що називають *hyperemesis gravidarum*, що в перекладі з латини означає: я не можу припинити блювати, будь ласка, краще вбийте мене. Це було жахливо, жорстоко, сумно і неприємно. Навіть великі дози зофрану, який прописують раковим хворим на хіміотерапії, не могли заспокоїти її напади нудоти. Протягом майже дев'яти місяців Кейт жила на підлозі ванної, схиливши голову над унітазом. Траплялися дні, коли вона буквально хотіла померти. Бачити її страждання було все одно, що бути прикутим до пожежної машини, поки твій дім згорає дотла. Це був найгірший вид тортур. Вона навіть благала лікаря ввести її в медикаментозну кому і тримати там до самого народження дитини. Коли лікар сказав, що вони цього не зроблять, я не знав, відчувати мені полегшення чи розчарування.

Більшість жінок з блювотою вагітних починає почуватися краще у третьому триместрі, але Кейт було погано ще й на дев'ятий місяць. Вона відчайдушно хотіла народжувати природним шляхом, але, коли блювота продовжилася на тридцять сьомий тиждень, я переконав її піти на кесарів розтин. Мені треба було поїхати з міста по роботі, і я не хотів залишати її в такому стані, а ще егоїстично хотів бути свідком народження нашої дитини, особливо тому, що підозрював: іншої може вже не бути. Вона не хотіла планового кесаревого, але погодилася на нього заради мене.

Нас попереджали, що немовлята, які не проходять крізь родові шляхи, можуть народитися з рідиною в легенях, але ми все одно запанікували, коли дізналися, що наш новонароджений син не може дихати. Кейт ледве встигла його потримати, коли його вихопили в неї з рук і підключили до апарата. Він пробув у реанімації новонароджених тринадцять днів. Кейт від нього не відходила. Коли їй не дозволяли його потримати, вона потайки просовувала пальці крізь крихітне віконечко інкубатора, щоб у відчаї торкнутися його ніжки мізинцем. Маля надто рано вийняли з її утроби, він усе ще був її частиною, і вона не могла його відпустити.

Вагітність Кейт була неймовірно важка, але ті два тижні після того, як дитину в неї забрали, її мало не зламали. Лягти в палаті реанімації було ніде, тож вона не спала. Туди не дозволяли приносити їжу, тож вона не їла. Кожні дві години вона зціджувала молоко, не відриваючи молитовних очей від того, хто в той день чергував у відділенні, бо відмовлялася відійти від немовляти. А я покинув її в найгірший час, бо був зобов'язаний контрактом їхати знімати кіно, а Голлівуд не міг чекати навіть мене.

Залишати її отак було пеклом. Я запрягнувся, що ніколи більше нічим не скривджу її. Ця домовленість, приховування, підкуп — називайте як хочете — я робив це не для себе. Я міг би впоратися. Я робив це для неї. Бо вона, сама того не знаючи, теж відіграла роль у тому, що сталося.

Я засунув договір назад у конверт.

— Забери його із собою, — проінструктував я, простягаючи його Еванові.

Я вже й раніше просив свого адвоката владнати неприємні ситуації, але нічого подібного, такого страшного, як це, у нашому житті не траплялося. Я був дуже помітною людиною у дуже помітній індустрії. Якби подробиці цього інциденту впливли назовні, мене б знищили. Бо, хай яким поганим усе здавалось, правда була ще гірша. І Еван знав, що я ризикну всім, щоб її приховати.

— Що тепер? — спитав я, коли він поклав конверт до свого портфеля.

— Рухаємося далі, — сказав він просто.

Я не знав, плакати чи сміятись. Бо ми, звісно, мали рухатися собі далі, але глибоко в серці я знав, що не зможу.

Саванна

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Мені ще ніколи в житті не доводилося побувати в поліцейській автівці.

Сидіння були надзвичайно незручні, сидіти доводилося рівно, наче ти в церкві. Пахло там немитими пахвами та блювотою, і мені було цікаво, скількох людей сюди вже запихали. Кілька місяців тому одна дівчинка у школі випила «на слабо» пляшку віскі, але її забрала швидка, тож я, мабуть, зараз нюхала поганий день когось іншого.

Між водієм та мною були ґрати, що нагадали наш пожежний вихід удома, з його металевими майданчиками та ґратками, крізь які ледве можна було просунути пальця. Нічого більш схожого на балкон, ніж цей пожежний вихід, у нас ніколи не було. Мені подобалося сидіти там уночі і дивитись, як автівки проїжджають повз, скошувати на них очі, щоб їхні вогні перетворювалися на психоделічний вир кольору. Але зараз я була не на своєму пожежному виході. Я була на задньому сидінні поліцейської автівки дорогою до лікарні, щоб потримати за руку маму, яка в мене тільки й залишилася.

— З вами там усе гаразд? — спитав мене коп, вигинаючи шию, щоб подивитися на мене самому.

— Так, — відповіла я, хоч насправді це було не так. Не знаю, як довго я ридала біля своєї шафки, перш ніж пан Прайс відліпив мене від себе, але до того часу, як він посадив мене до поліцейської автівки, я вже виплакалася.

У мене в голові крутилися слова пана Прайса.

— Твої батьки потрапили в аварію. — Він замовк, а потім сказав щось зовсім безглузде: — На жаль, твій батько не вижив.

Кілька секунд я справді нічого не могла зрозуміти. Те, що казав пан Прайс, було неможливе. Мій тато не міг загинути. Я ж бачила його лише цього ранку, коли він пив каву з кружки «Найкращому татові!», яку я купила йому за пів ціни наступного дня після Дня батька. Тато дуже любив каву. Він щоранку заварював собі цілий кавник і пив її чорною та божевільно гарячою. Вершків та цукру на їхньому

блокпосту в афганській долині Корангал, де він випив свою першу чашку, не було, і, гадаю, саме тоді він її такою і полюбив. А от чому він пив її такою гарячою, я насправді не можу сказати.

— Нам потрібно буде поговорити про твій день народження, — сказав він, коли я сіла снідати за кухонний стіл цього ранку. — Це ж твої солодкі шістнадцять, і ми маємо влаштувати щось особливе.

— Я знаю щось особливе, що ми можемо зробити... — почала я, та він урвав мене поглядом.

— Ми не купимо тобі автівки, — застеріг він, і я, мабуть, закотила очі, як завжди робила, коли не отримувала бажаного. І на тому все. Я пішла до школи. Я навіть не впевнена, що попрощалась.

А тепер пан Прайс каже мені, що він загинув? Як це можливо? Ми ж навіть не закінчили нашої розмови. Я ніколи не очікувала, що тато купить мені нову автівку, але це не заважало мені йому набридати. Він уже натякав, що я могла б отримати «черокі», а мамі буде щось нове та симпатичне, як-от «мінікупер» чи якийсь кабріолет. Я навчилася водити цей джип. Я навіть уже сідала за кермо сама з кількома продумано розташованими дзвіночками на бампері («Якщо бамкати, то бамперами!»). Після того як я втретє подряпала смітник за нашою будівлею («Він був ширший, ніж здався!»), тато встановив відеореєстратор, щоб можна було аналізувати кожну мою помилку. Йому було недостатньо, щоб я слухалася його в машині, коли він сидів біля мене («Вмикай сигнал перед поворотом! Зупиняйся за лінією!»), він хотів іще й критикувати моє водіння у вітальні.

Ми встановили застосунок для відеореєстратора на мій телефон. Тато сказав: це тому, що мій телефон був новіший та мав більше пам'яті, ніж його, але, гадаю, він просто хотів мати привід зазирати в моє соціальне життя — бачити, з ким я листуюся, коли та чому. Насправді ми ніколи не дивилися стрім відеореєстратора, я навіть була не впевнена, що він працював.

— Коли приїдемо до лікарні, я зайду з вами, — сказав коп, — щоб переконатися, що вас одразу проведуть до мами, гаразд?

Я кивнула. Я була впевнена, що могла б знайти її й сама, але не хотіла казати це копові.

— З нею все буде гаразд, — мовив він. — Її добре пом'яло, але з того, що я бачив, нанесені рани життю її не загрожують.

Її «пом'яло»? Так, певно, машина на швидкості може пом'яти людину, як трактор смугу високої трави. Я розуміла, що він хоче мене підбадьорити, але що більше він говорив, то сильніше мені хотілося розплакатися. Краще б уже він стулив пельку.

— Вона жертва, але вона також наш головний свідок, — не вгавав він. — Вона повинна одужати й допомогти нам спіймати цього гада!

Він знайшов мої очі в дзеркалі заднього виду, тому я вимушено кивнула. Я ніколи раніше не думала про свою маму як жертву. Або головного свідка. Або вдову. Але, гадаю, тепер вона була цим усім.

Попереду нас зупинилась якась автівка. Балакучий коп клацнув вимикачем, і його сирена попереджувально заводала — геть з дороги! Я розуміла, що він просто хизується, але хотіла вже якнайшвидше вийти із цієї смердючої патрульної автівки, тому була вдячна за все, що цьому сприяло.

Я подивилась униз на свій телефон. Застосунок відеореєстратора був у нижньому правому кутку екрана. Я згадала, як тато спитав мене, який я хочу встановити пароль. Не пам'ятаю, що я тоді сказала, якщо взагалі щось сказала. Я злегка запанікувала — що як копи мене спитають, а я не зможу його згадати?

— Приїхали, — сказав коп, завертаючи на під'їзну доріжку.

Я ще ніколи не потрапляла до лікарні через в'їзд для швидкої. Агресивні червоні літери кричали: «Швидка допомога», наче пляма крові на холодній бетонній стіні. Я думала, що там галасливіше і медпрацівники носяться навколо так, як у всіх цих медичних телесеріалах. Але єдиною людиною там був охоронець, що сидів на пластиковому стільці, втупившись у телефон. Він навіть не звів на нас очей.

Коли ми заїхали на брівку, автівка похитнулась. Я навіть не намагалася відчинити дверцята — у мене всередині і ручки не було.

— Хвилиночку, люба, — сказав коп, відстібаючи ремінь безпеки.

Коли він обійшов автівку ззаду, щоб мене випустити, я сховала телефон. У мене ще буде час розповісти йому про відеореєстратор пізніше, і я не хотіла встрявати в це, поки моя мама лежала самотня в лікарняному ліжку.

Він відчинив мені дверцята, і я не забула подякувати йому, вилазячи з автівки. Я подивилася на його мідну табличку з

прізвищем — Келлогґ. «Як назва виробника сухих сніданків», — подумала я. Його пивний живіт відстовбурчував нижнього гудзика сорочки, натягуючи тканину й демонструючи два крихітних клаптики голої шкіри. День був задушливий, і я пам'ятаю, що подумала, як це, мабуть, неприємно — мусити носити поліестерову уніформу, особливо на два розміри меншу.

— Я не хочу, щоб ви хвилювалися, — сказав Келлогґ. — Ми знайдемо того, хто це скоїв.

Щойно я розберусь, як увійти в застосунок, я розповім йому про відеореєстратор. З того, як він сказав, що мама — їхній «головний свідок», я зрозуміла: про реєстратор ніхто не знав, принаймні поки що. Він би докорінно змінив усю справу. Той, хто знайшов би це відео, став би героєм, можливо, навіть отримав підвищення. Келлогґ був схожий на хлопця, якому не завадить підвищення та нова форма до нього.

Але я нічого йому не сказала.

І це стало водночас геніальним ходом та катастрофічною помилкою.

Розділ 13

— Тебе підвезти? — гукнув мені хрипкий голос крутого хлопця, коли я вийшла зі стадіону.

Я озирнулась і побачила Логана, мого неймовірно сексуального помічника тренера, який, засунувши руки в кишені і не зводячи з мене очей, спирався на свій лискучий чорний позашляховик. Це була класна автівка як для хлопця, який щойно закінчив школу. Я помітила на задньому бампері наліпку з написом *Devils* («Дияволи») — можливо, його колишньої шкільної команди? Він наліпив її догори дригом і провів вертикальну лінію через літеру V, щоб вона виглядала як M і напис можна було прочитати як *Slimed* («Принижені»).

Я намагалася вдавати байдужість, сподіваючись: хай там як пашать мої щок, він цього не помітить або ж подумає, що то вони так розпашіли після тренування.

— За мною приїде мама, — сказала я, — але дякую, що запропонував. — Не знаю, чому він хотів мене підвезти — вигляд у мене був бридкий. Моє пряме волосся висіло низьким хвостиком, і я відчувала липкі смуги, що розходилися спітнілою спиною, наче якесь павутиння. Ох. І чому я не одна з тих дівчат, у яких пишне волосся, яке б я могла накрутити на голові, наче цукрову вату?

— Подзвони їй, щоб не їхала, — наказав він. — Скажи їй, що одному з тренерів потрібно поговорити з тобою про твою фізичну форму.

Про мою форму? Я не знала, сміятися мені чи пирхнути йому у відповідь. Але він усміхнувся, і я зрозуміла, що це був жарт.

— Ха-ха, вибач, це було занадто, навіть для мене. — Його сміх був схожий на звук водяної гірки, гладенький та п'яний, і я наче неслася ним хвилюю.

— Вона вже в дорозі, — сказала я йому.

Я відправила їй повідомлення одразу після закінчення тренування. І я б ніколи не стала її дурити. Ми не поводитися так одна з одною, ані тепер, ані будь-коли, навіть заради хлопця.

— Тоді до завтра, — сказав він. — Я куплю тобі тако, найкраще, яке ти колись куштувала. — Він подивився на мене очікувально, а я раптом злякалась.

Дідько! Це він що, запрошує мене на побачення? Мене ще ніколи в житті ніхто не запрошував, тож я не була впевнена, що це відбувається насправді.

— Так, можливо, — сказала я, не знаючи, як відповісти. Він же був тренер. Чи можна взагалі ходити на побачення з тренером?

Під'їхала автівка моєї мами. Вона мала цей зухвалий «лексус» уже майже місяць, але мені все ще було дивно бачити її в ньому. Нам довелося провести певну роботу над її зовнішністю, переш ніж її вигляд став відповідати образу жінки, яка має сидіти за кермом такої машини. Нова зачіска допомогла. Але фарбувалася вона все ще забагато. І ці дешеві темні окуляри геть ні до чого.

Я помахала їй рукою («Уже йду!»), щоб вона не сигналіла.

— Мені час іти.

— Це твоя мама? — спитав Логан, глянувши на неї, і я зрозуміла, що він подумав.

Навіть дешеві сонячні окуляри не могли приховати, що моя мама — красуня. Вони не затьмарили ні її повних губ, ні ідеальної шкіри. Люди полюбляли казати, що ми з нею зовсім не схожі. Я розуміла, що вони мали на увазі, але то бувало так часто, що я вже не ображалася на це.

— Ні, але я все одно сяду в її автівку, — пирхнула я.

— А ти ризикова, мені це подобається, — сказав він, і я відчула, як у мене почервоніла шия.

— Побачимося завтра, — гукнув він мені навздогін, коли я пішла в бік маминого «лексуса». — За тако! — нагадав він, наче я раптом могла забути запрошення, висловлене ним тридцять секунд тому.

— Побачимо, — гукнула я у відповідь, а потім залізла до автівки.

— Що за хлопець? — спитала мама, коли я пристебнулася.

Я відчула, як у мене почервоніли щоки. Чи не зарано мені говорити про хлопців? Так мало часу минуло після смерті тата. І чи не занепокоєна мама тим, що побачила, як я закохуюсь у когось не зі своєї ліги?

— Він теж колись бігав, а тепер допомагає керувати командою, — сказала я обережно, не використовуючи слова «тренер».

Я не сказала, що він уже закінчив школу, до того ж іншу. І не хотіла виправдовуватися, відчуючи зніяковіння.

— Він симпатичний, — зазначила мама, і я швидко змінила тему.

— Що на вечерю?

Мама готувала щовечора. Зазвичай це було щось просте — макарони з домашнім соусом, м'ясний рулет із індики, якеś рагу. Готувала вона непогано, якщо ви не проти їсти одні й ті самі вісім рецептів на нескінченному повторі.

— Я подумала, що ми кудись підемо, — сказала вона. — В якеś хороше місце. Щоб відсвяткувати, що тебе взяли в легкоатлетичну команду. — Вона глянула на мене. Я, мабуть, дивилася на неї так, наче в неї три голови, бо вона додала: — Якщо ти не проти?

Ми ніколи не ходили вечеряти кудись. Навіть до аварії. Особливо після аварії.

— Наприклад, куди? — спитала я сторожко, не розуміючи, що означало «якеś хороше місце» в новій версії нашого життя.

— Я знайшла чудовий суші-бар біля нас, — сказала вона, запитально підвищивши голос. — Не якусь дірку в стіні, як у нашому старому кварталі, а справжній ресторан.

Вона неначе намагалась умовити мене на це, тож я кивнула.

— Звучить чудово!

Для більшості людей похід на суші не був, мабуть, чимось надзвичайним. Але для моєї мами тієї миті це було о-го-го. Вона водила автівку, яку вони їй дали, «переселилась» у свою нову сумочку *Louis Vuitton*, але в усьому іншому все ще жила так, наче ми мали заощаджувати кожную копійку. На стрижку мені довелося її буквально тягнути, і піти до салону за записом вона погодилася тільки тому, що знайшла їхній купон на знижку. Її шафа для одягу була майже порожня, і вона все ще купувала «особливі» продукти, як-от горіхи макадамія та італійська кава, лише якщо вони були в розпродажі.

— Мені тільки потрібен душ, — сказала я жваво, щоб показати їй, що не проти. — Я хутко! — Спочатку я теж відчувала провину через витрачання грошей убивці мого тата. Уперше я розрахувалася своєю новою банківською картою в *McDonald's* за картоплю фрі та яблучний пиріжок. Одразу після цього я відчула в животі таку нудоту, що вибігла назовні і виблювала за деревом. Але проплакавши до

печіння в очах, я психонула. Це були наші гроші. Ми заробили їх нашою кров'ю, потім та бісовою тонною сліз. Після двох місяців ненависті до себе я вирішила, що не дозволю цьому вбивці змушувати мене почуватися тут злочинцем. А це означало витратити його гроші. При згадці про суші-ресторан я, дурна, подумала була, що моя мама теж нарешті зможе кудись ходити.

Ми заїхали до нашого гаража, який був порожній, за винятком купки непідписаних коробок біля задньої стіни, якої жодна з нас не хотіла торкатись. Мій тато, мабуть, мав якісь круті футболки, які я могла б обрізати або зав'язувати на животі, але я не дивилась. Я була не готова бачити його речі, вдихати його запах, ридати, поки не понабрякають очі, — і то заради кількох паршивих футболок.

Я вискочила з машини і глянула на маму, потягнувшись по свій рюкзак. Вона все ще тримала руки на кермі. Її нігті були нафарбовані блідо-рожевим, а на одному пальці блищав діамант. Мама більше не носила обручки, лише каблучку з діамантом, подарунок тата із заручин, бо та була красива, а красивих речей у неї було небагато. Погляд у неї був відсутній, що змусило мене напружитися, хоч я і не знала причини.

— Це тепер наше життя, мамо, — сказала я м'яко. І прикусила язика, бо з нього мало не злетіло: «Тато б хотів, щоб ми жили радіючи», але не зробила цього. Я знала, що вона б у це не повірила. І, правду кажучи, я не була впевнена, що вірю в це сама. Тому натомість сказала: — Ми маємо навчитися насолоджуватися життям.

— Я і насолоджуюся, — запевнила вона. — Я просто зголодніла!

Вона усміхалась, і я зрозуміла, що це була брехня. І голод, і усмішка. Між нами тепер було стільки брехні, що звертати на неї увагу було ні до чого. Та і я сама брехала не менше за неї.

— Десять хвилин, — пообіцяла я і зачинила дверцята. Я відчувала певний захват від того, що ми з мамою кудись поїдемо. Сидіти за столом удвох після цілого життя утрюх здавалося сумним і дивним. Але, можливо, ми зможемо завести тепер якісь нові ритуали? Як-от ходити разом на манікюр, у кіно чи на концерти або навіть подорожувати. Мені раніше подобалося пекти з мамою хліб та закупатись у дешевих крамницях: вона завжди робила з цього забаву, вмикаючи в машині дівчачі плейлісти та підспівуючи з розчиненими

вікнами. Але тепер ми могли робити так значно більше всього. І тоді, можливо, як тільки ми навчимося розважатися знову, уся брехня припиниться.

Вмикаючи душ, я усміхалась, бо думала, що ці суші були ознакою налагодження справ. Згадую це, і просто не віриться, як я помилялася.

Ліббі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

— Класний годинник, — сказала готичного вигляду продавчиня, коли я поставила на стійку свій повний одягу пакет для сміття. Ультрамодна комісійна крамниця *Studio City* була лише за кілька кварталів від нас, але здавалась якоюсь іншою планетою.

— Дякую, — відповіла я коротко, зустрічаючись поглядом з її сильно підведеними очима і намагаючись дати зрозуміти — на відміну від речей у пакеті, цей годинник не для продажу. Я мала зберегти бодай якусь згадку про своє колишнє життя, бо інакше ризикувала втратити його остаточно.

Вона відкрила пакет і дістала першу річ — пару темних, з розводами, укорочених дизайнерських джинсів, ще нормальних, але вже не модних. Поки вона їх вивчала, я намагалася здаватись байдужою. Коли вона поклала їх на купу «так», я відчула невеличку радість. Сьогодні я зможу здивувати дівчаток суші! Мої доньки не їли сирої риби, але любили роли — з авокадо, овочеві, солодко-вершкову «Каліфорнію», — а ми за ними вже скучили.

Я намагалася не думати про все інше, чого ми теж давно не бачили, або якими пісними будуть наступні місяці. Наближався мій сороковий день народження. Я страшенно боялася підіймати цю тему з Енді. Шість місяців тому я ще фантазувала про велику гулянку, але тепер навіть про маленьку вечірку треба було забути. Ми мали майже шестизначний борг за кредитною карткою. Ми хіба що могли собі дозволити пікнік для двох на задньому дворі. А я продавала свої двохсотдоларові дизайнерські джинси за якусь двадцятку в комісійному.

— Це *Hermes*? — спитала продавчиня-готка, і я кивнула.

Цей шалик був подарунком моєї мами, але він мені ніколи не подобався, і мати привід із ним розстатися було полегшенням.

Стосунки між нами з мамою давно вже були натягнуті, особливо після того, як я сказала їй, що ми не можемо собі дозволити приїхати в гості цього літа, і якщо вона хоче побачити онучок, то має сама до нас

прилетіти. «Ти ж маєш диплом, — сказала вона, коли я поскаржилася на нестачу грошей. — Вийди з дому і знайди роботу!»

Але це було не так легко в моєму віці, коли одна дитина в підготовчому, а друга — у другому класі. Я не хотіла наймати когось робити те, що радо робила сама — слухати про їхній день дорогою додому зі школи, возити їх до парку, на заняття з плавання або мистецтва. А не найнявши няню, за тридцять доларів на годину (з автівкою та бездоганною історією водіння), вийти на роботу я не зможу. Що я мала сказати потенційному роботодавцеві: «Я хочу працювати на вас, але мені доведеться йти о пів на третю, а по вівторках — о першій. Ще по п'ятницях вранці я наводжу лад у класі, тому приїжджати зможу тільки на десяту. Крім того, я не хочу пропускати шкільні вистави, концерти. І не приходитиму, якщо мої дітки захворіють, тож ви можете на мене покластися, але не завжди, бо, коли в тебе є діти, треба розуміти, що вони хворіють. І часто. Тож будуть лікарняні».

«Хай Енді допомагає з дітьми», — сказала б моя мама. І він би допомагав, коли міг. Але графік у нього був нестабільний. Плюс він узагалі-то мав писати, що доволі складно, навіть коли ти не пильнуєш за дітьми.

Готка виудила з пакета пальто і поклала його на купу «ні», навіть не дивлячись на нього.

— Це *Betsey Johnson*, — почала вмовляти її я.

Це пальто коштувало триста доларів, а вдягала я його лише раз.

— Не сезон, — відрубала вона.

І для *Betsey* це був вирок.

Я вже думала сказати чоловікові, що хочу піти знову працювати, але, навіть якби Енді погодився побути матусею, я мала ще одну перешкоду на шляху до роботи. Я тут нікого не знала. Усі мої рекомендації були з галузі психологічної практики. Вдома у Нью-Йорку я була частиною розвиненої мережі. Я будувала свій бренд, опановувала спеціалізацію — родина та системний розвиток — і після трьох років проведення безкоштовних семінарів тільки починала набирати платних клієнтів. Тут, мабуть, були якісь викладацькі посади, для яких мені вистачало кваліфікації, але я б ніколи їх не отримала. Тим, хто знав мене особисто, я ще могла пояснити, чому взяла паузу на

вісім років для народження та виховання дітей, але не могла очікувати, що це зрозуміє хтось, кому можна подзвонити тут. Після майже десятиліття на узбіччі я тепер була професійно незатребувана. Мусила починати все спочатку. У сорок. Така перспектива жахала. Бо це взагалі була нежиттєздатна перспектива.

Ні, я не могла поговорити з Енді про свій день народження. Насправді зараз я ні про що не могла з ним поговорити. Ми з ним майже не бачилися. Він засиджувався допізна пишучи. Я вставала рано, щоб відвезти дівчаток до школи. Після народження дітей ми розійшлися у якісь два зовсім різних всесвіти. Він жив у своїй уяві. Я жила в кухні. Мені дуже подобалося бути мамою, але, Боже мій, я раніше й не підозрювала, яку частину мого дня поглинатиме їжа. Купівля продуктів, приготування, подача, прибирання після їжі, пакування із собою — це ніколи не закінчувалося. Мама-домогосподарка не далеко еволюціонувала від дикої тварини — полювання, годування, відпочинок, повторити. Я була зайнята левиця, у постійному пошуку нашої наступної поживи, поки мій чоловік-лев байдикував у своїй печері.

— Якщо хочете роздати решту цього, через дорогу є благодійний фонд, — сказала продавчиня, засовуючи забраковане назад до сміттевого пакета і підсовуючи його мені.

— Чудово, дякую, — сказала я, вдаючи, що саме так зараз і зроблю, хоч сама була на межі, щоб звернутися туди.

— Бажаєте готівку чи кредит у нашому магазині? — спитала продавчиня.

— Готівку.

Коли вона відрахувала гроші (аж сто сорок доларів!), я відчула полегшення від того, що принаймні на один вечір матиму трохи грошви у кишені. Вона, звісно, зникне вже після одного походу до продуктового. Але мої дівчатка матимуть суші, а якась щаслива незнайомка носитиме призначений мені *Hermes*.

Розділ 14

Надлишок вільного часу — небезпечна штука.

Коли дівчатка були ще у школі, лазанья підготовлена для духовки, а тренування, душ та зачіска зроблені, я не мала іншого кращого заняття, ніж лютувати щодо приниження від моєї нової сусідки Голлі Кендрік.

— Що як це вона його вбила? — спитала я Енді, коли він відірвався від своєї писанини, щоб перехопити чогось на обід. — Може, саме тому вона не бажає про це говорити, бо вона його, ну, ти розумієш... — Я зобразила рукою пістолет і натиснула пальцем уявний гачок. — Паф — і нема.

— Це вірогідно, — сказав він беземоційно. — Коли буде готова лазанья?

— Лазанья — на вечерю, зроби собі сендвіч, — сказала я йому. — Але якщо серйозно. Через три місяці після смерті чоловіка вона має нового хлопця і будинок за два мільйони доларів? Як так?

— Ми достеменно не знаємо, що Еван — її хлопець, — заперечив Енді, дістаючи з морозилки хліб. — Це весь наш хліб? — спитав він, погладжуючи заморожений буханець із пророщеної пшениці та квасолі.

Він був допитливий за природою, але ніколи не робив припущень. Зі своєї попередньої кар'єри він знав, що неправильне припущення може завести розслідування геть не туди. Він був втіленням аналітичного складу розуму. Але це не означало, що я не могла його під'юджувати.

— Там ще житній у хлібниці, — сказала я, вказуючи. Я могла б зробити йому сендвіч. Я знала, де всі інгредієнти, які він любить: мариновані огірочки — на дверцятах холодильника, червона цибуля — в нижньому ящику. Але я готувала вже весь ранок (ця бісова лазанья зайняла вічність), щойно прибрала кухню і не хотіла засмічувати її знову.

— Якщо Еван — не її бойфренд, тоді хто він? — натиснула я.

Я знала, що Енді не буде теорій, але хотіла, щоб він обдумав мою.

— Не знаю, — почав він. — Можливо, якийсь адвокат, агент з нерухомості, страхувальник, друг родини, психотерапевт, компаньйон із тверезості...

— Правильно, все правильно, — урвала я. — Ти зрозуміло висловився. Але що саме ти вважаєш найімовірнішим?

Він роздивлявся вміст холодильника.

— Я зроблю тобі сендвіч, якщо ти скажеш мені, що я можу мати рацію, — поторгувалась я.

— Мати рацію в чому? — спитав він. — Що вона вбивця?

— Ну, а яка в тебе теорія? — спитала я, відсуваючи його з дороги і дістаючи червону цибулю з ящика для овочів. — Як жінка, яка нещодавно овдовіла, не має ні роботи, ні статусу, отримала найкращий будинок у кварталі? — спитала я, розуміючи, що зауваження «ні статусу» було ударом нижче пояса, але не зайвим, з огляду на те, як вона повелася зі мною.

— Це загадка, — сказав Енді, мабуть, тому, що я робила йому сендвіч і він не хотів зі мною сваритись, принаймні доки я закінчу.

— Думаю, вони з Еваном разом, і то вже давно, — сказала я зухвало. — Він весь час там і просто фонтанує грошима. Ти бачив його автівку? — Я знала, що так. Мій чоловік помічав усе, відкладаючи в мозку навіть найменші деталі, доки вони не збиралися разом у зв'язну історію. Його аналітичний розум був однією з рис, які захоплювали мене в ньому найбільше, і я хотіла, щоб він його задіяв.

— Вона теж має новісіньку автівку, — додала я.

— Можливо, вони й разом, — припустив він, коли я простягнула йому сендвіч. — Дякую, — сказав він, відкушуючи.

— Вона явно щось приховує, — зауважила я. — Вона втекла від мене, так наче я розмахувала гранатою.

А тоді у двері подзвонили. Енді жував свій сендвіч, тож відчиняти пішла я. Я гадала, що це садівник. Ми не платили йому вже два місяці, і він, безумовно, хотів одержати свої гроші. Мені подобалося життя в цьому районі, але воно потребувало неабиякого догляду за територією. Якби ми не обрізали дерев і не прибирали сухих гілок, пожежники зробили б це за нас, а потім виставили захмарний рахунок. Я дбала про свої квіткові клумби, підрізала щотижня троянди і висаджувала однорічники, але нам все одно був потрібен садівник для прибирання

схилу пагорба, тож я мала йому щось платити. Я схопила зі столика в коридорі свою чекову книжку, а потім відчинила двері з вибаченнями на губах.

Але це був не наш садівник.

— Привіт, Ліббі, — сказала моя сусідка Голлі Кендрік, простягаючи мені сніжно-білу орхідею в оніксовому порцеляновому горщику. — Ось. Це вам.

Із глибин мого шлунка піднявся сором.

— Вау. Дякую, — видушила я, засовуючи чекову книжку за пояс і приймаючи квітку.

Та була з елітного супермаркету далі по вулиці — я зрозуміла це з пакування: целофану преміумкласу та стрічечки з конопель. Мені подобалось гуляти в їхньому квітковому відділі, але навіть найдрібніші рослини там були дорогі, і я ніколи собі не потакала. Голлі купила найбільшу, пів метра заввишки, з понад десятком бутонів. Я знала, що така квітка коштувала майже сто доларів. Я дуже хотіла мати в себе орхідею, але подумки гадала, чи не зможу повернути її в крамницю, щоб заплатити ці гроші садівникові.

— Я жахливо почувалася після того, що вам тоді наговорила, — почала вона. — Не хотіла бути грубою. Я зараз просто трохи пригнічена.

— Так, звісно, — сказала я.

Рослина відтягувала мені руки. Вона була майже така ж важка, як сором, що тиснув мені на груди.

— Я буду рада запросити вас на каву, — запропонувала вона. — У мене в духовці скони, вони будуть готові приблизно за двадцять хвилин?

Вона сказала це запитально, і мені знадобилась якась секунда, щоб зрозуміти.

— О! Ви маєте на увазі просто зараз? — уточнила я.

— Або можемо зробити це іншим разом, — сказала вона швидко.

— Скони — це чудово. Я тільки маю закінчити дещо в кухні, — сказала я, що було правдою. Енді ніколи не прибирав після себе, а я ненавиділа повертатися до брудних тарілок та стільниць. — П'ять хвилин?

— Ідеально.

Вона усміхнулася і розвернулася, щоб піти. Коли вона йшла доріжкою, я помітила, що вона накульгує, наче її ліве коліно не згиналося до кінця. Сором у мене в грудях притиснув так сильно, що я ледь не кавкнула.

Я зачинила двері. Енді одразу висунув голову з кухні. Він усміхався. І не лише від сендвіча.

— Навіть не думай, — почала я, а він засміявся.

— Якщо не повернешся за годину, я викличу спецпідрозділ, — підколов він.

— Може, вона і не вбивця, — припустила я. — Але я все одно б'юся об заклад, що це її новий хлопець купив мені квітку.

Його усмішка спохмурніла.

— Вибач, що це був не я, — сказав він.

І з сумного виразу його обличчя я зрозуміла, що йому справді було шкода.

— Я тобі потім усе розповім, — запевнила я його, ігноруючи вибачення.

— Навіть не сумніваюсь, — сказав він із хитрою усмішкою.

І я була вдячна, що ми маємо про що поговорити, не закінчивши сваркою.

Джек

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Насамперед потрібно було сховати автівку.

Я мав гараж на чотири автівки, тож було не проблемою просто законсервувати цей позашляховик на одному з місць, доки ми не визначимо наступний крок. Еван сказав, що наступні сорок вісім годин будуть критичними щодо появи свідків або виявлення якихось доказів поліцією. З жертвами, він сказав, було все «влаштовано», але нагадав мені, що ми не все можемо контролювати. Тож ми просто мали сидіти тихо.

Надійно зачинившись у гаражі, я оглянув автівку. З усіх машин, які я купував у своєму житті, ця була найбільша — величезний чорний позашляховик із повним третім рядом сидінь і достатньою потужністю, щоб тягнути човен. Не те щоб у мене був човен. Насправді я не був любителем човна, але мені подобалося мати можливість тягнути його, якщо раптом виникне така потреба. Моєю повсякденною автівкою був купе з відкидним верхом «порше 911», такий компактний, що він, мабуть, повністю помістився б усередині цього гіганта. Я здригнувся, подумавши, яким би було зіткнення, якби воно сталося в кабріолеті.

Я обійшов позашляховик спереду, щоб оглянути місце удару. Величезний передній бампер геть зніс дверцята «черокі», проте на самому бампері майже не було подряпин. Обидві фари навіть не тріснули, а на капоті та крилі з пасажирського боку не було помітно жодних пошкоджень. Не помітив я на своєму позашляховику і слідів червоної фарби, що могли б пов'язати обидві машини. Звісно, у мене не було досвіду в розслідуванні або приховуванні злочинів. Треноване око могло помітити те, чого не помічав я.

Навіть якщо не буде свідків, які ідентифікують автівку, вірогідність того, що криміналісти знайдуть на місці аварії якісь докази, все ж залишається. Я уважно подивився, чи нічого ніде не відпало, приміром, прикраса капота, дзеркало бічного виду, якась декоративна планка. Щось вони могли знайти. Я лише сподівався, що цього буде

недостатньо, щоб чітко ідентифікувати транспортний засіб, який приведе до мене. Бо тоді вони зрозуміють, що я насправді приховую, що я винен зовсім в іншому.

Мені було цікаво, як довго та доскіпливо поліція шукатиме винного. Розслідування вбивств іноді триває роками. Вони затухають, а потім раптом поновлюються, бо з'являються несподівані нові докази або догадки. Наскільки наполегливо працюватимуть копи над розкриттям цієї справи? Яким же я був дурнем, сподіваючись на те, що це зрештою просто розвіється, зникне?

Я згадав справу про відомого забудовника, якого вбили у своєму домі в передмісті Нью-Йорка. Детективи опитували сусідів загиблого. Один згадав, як бачив того ранку припарковану через вулицю незнайому машину — білу «кастрі». Камера спостереження її зафільмувала. Гадаю, у штаті Нью-Йорк було багато білих «кастрі», бо за два роки її досі не знайшли. Тож справу заморозили.

Не знаю, що спонукало детектива, який вів справу, заново відкрити її після тих двох довгих років — тиск із боку родичів? Нудьга? Але він це зробив, і цього разу дещо знайшов — крихітну деталь, яку спершу прогледів. У тій «кастрі» був транспондер — така пласка біла коробочка, приклеєна до вітрового скла, що давала змогу автівці проїздити через пункти збору платні і сплачувати автоматично. Завдяки цій характерній особливості, використовуючи камери спостереження в трьох навколишніх штатах, детектив зумів простежити весь шлях цієї «кастрі» — від місця злочину до пункту прокату приблизно за п'ятсот кілометрів звідти. На це пішло ще шість місяців, але вони таки спіймали того хлопця, і через два роки йому винесли вирок. Коли я читав цю історію, убивця чекав на смертну кару у в'язниці суворого режиму. І все через ту маленьку білу коробочку.

Я не знав, що може видати нас, але не мав сумніву, що щось може. Питання було лише в тому, чи хтось знайде це щось.

Розділ 15

— Сценарист, якому було призначено на десяту, вже тут, — сказала моя помічниця, просовуючи голову до кабінету. — Він зарано прийшов, — додала вона, щоб я знав, що не маю поспішати.

Я глянув на свій годинник. Була за двадцять хвилин десята. На мене це справило враження.

— Нехай заходить, — сказав я, готовий почати день.

Я не повинен щодня їздити в офіс: сценарії можна було читати й удома, але мені подобається працювати за робочим столом. Я маю справу з кінобізнесом вже майже тридцять років, а мені і досі не набриднув цей процес. Знімальний майданчик нагадував мені людський організм, з усіма його органами — костюмами, декораціями, реквізитом, світлом, — що працювали в гармонії задля створення чогось більшого, ніж сума окремих частин. Кінозйомка була сповнена магії, ми буквально створювали нові світи, і я любив спостерігати, як вони оживають.

Я мав угоду зі студією, і це означало, що я отримав офіс та штат, а також бюджет для придбання та розробки сценаріїв. В угоді зі студією цікаво те, що, якщо ти не витрачаєш грошей, які тобі виділяють, їх просто забирають. Бути економним контрпродуктивно. Ти маєш шукати найкращих авторів, найдорожчі книжки, найкрутіших зірок, бо, якщо в кінці року ти не вичерпав бюджету, твій бюджет на наступний рік буде значно куцішим.

На відміну від деяких продюсерів, мені тепер давали більше грошей, ніж шість років тому, коли я підписав контракт. Я мав касовий успіх як актор, режисер та продюсер, і студія чудово мене винагороджувала. Але був уже вересень, а я цього року ще майже нічого не купив. Щоб гроші продовжували надходити, мені треба було їх витратити.

Літо, всі три місяці, я провів на знімальному майданчику, і мені було не до сценаріїв. Моя команда розробників читала книжки та сценарії і слухала подачі, але насправді за моєї відсутності нічого не

відбувалося. Та й перед від'їздом я був трохи зайнятий, намагаючись приховати вбивство.

Я мав надолужити згаяний час. Мені були потрібні проєкти, а всі автори, яких я знав, були зайняті, тож я мав розширити пошуки. Від чоловіка, який прийшов до мене цього ранку, я багато чого очікував. Він колись був журналістом-розслідувачем, і портфель його статей був еkleктичний і водночас глибокий. Я читав один із його сценаріїв, а також кілька статей, які він написав для *New York Times*, і знав, що стиль у нього яскравий та гострий. Я був сповнений надій, що він має для мене ідею фільму — справжню історію, яку я міг би викупити перший, або новий, ще не розкручений сценарій. Гроші студії пропалювали діру в моїй кишені, і мені був потрібен якийсь проєкт, щоб відволіктися від поганих думок, до яких після жахливих подій весни я був схильний.

Стіни мого кабінету були зі скла, і я бачив, як помічниця веде його через приймальню. Я мав жалюзі для приватності, але використовував їх рідко. Мені подобалося спостерігати за роботою мого персоналу. Вони чудово працювали, і їхня старанність змушувала мене почуватися щасливим від можливості їх винагороджувати. Але я також хотів, щоб вони знали, що завжди можуть зі мною поговорити, що я — не якийсь король, який сидить собі в замку, що я служу їм так само, як вони служать мені.

Я зустрівся очима зі своєю помічницею крізь скляні двері, і вона зрозуміла, що це означає дозвіл зайти. Коли вона потягнулася до ручки дверей, цей чоловік відчинив їх для неї і одразу мені сподобався.

— Ендрю, це Джек, — сказала вона, коли він зайшов за нею.

Я встав з-за свого письмового столу, щоб потиснути йому руку. Хватка в нього була впевнена. Він був вищий за мене (воно й не дивно, більшість людей була вища) та в добрій фізичній формі. Він мав фігуру бігуна, стрункий, із вузькими плечима. Його блакитні очі світилися розумом, а хвилясте волосся мало саме достатньо сивини, щоб змусити мене йому довіряти.

— Радий познайомитись із вами, Ендрю, — сказав я. — Дякую, що прийшли.

— Будь ласка, звіть мене Енді, — відповів він. — Ендрю мене називає лише мій офіцер з дострокового звільнення.

Я посміявся із цього жарту й запропонував йому сісти.

— Сідайте, будь ласка.

Він сів навпроти мене, і, коли схрестив ноги, я помітив його вінтажні *Chuck Taylors*.

— Мені подобаються ваші «конверси», — сказав я. — Можете повірити, що я колись грав у таких в теніс?

— Шкода, що я не взув їх минулого разу, — сказав він.

А я був збентежений. Це ж була наша перша зустріч. Чи ні?

— Ви вже були тут раніше? — спитав я, і він раптом неначе трохи запанікував.

— Ні! Вибачте. Я... це непорозуміння. У нас тоді не склалося, у мене не склалося.

І тоді я згадав. Ми мали зустрітися того дня. Я не мав жодної гадки, що мій персонал йому сказав. Чи згадали вони аварію? У мене прискорився пульс. Він був журналіст-розслідувач — націлений на деталі, тренований бути допитливим. Коли я заговорив, я намагався здаватись веселим.

— Я дав вам відкоша в останню хвилину, так?

— Ні, я впевнений, що ні, — сказав він швидко. — Я просто рідко перевіряю повідомлення.

Він намагався мене виправдати. Але я погано з ним повівся. І він цього не забув.

— Ну, краще пізно, ніж ніколи, — сказав я, позираючи на товсту папку в його руці. — Погляньмо, що у вас там.

Я вирішив здаватись сповненим ентузіазму. Добре, що я актор, бо я таким геть не почувався. Останнє, чого я хотів, так це, щоб мені нагадали про той день, та ще й молодик, достатньо меткий, щоб скласти фрагменти пазла докупити. Чи не була це параноя? Можливо. Але я не міг дозволити собі найменшого ризику.

Я вирішив послухати, про що там його новий сценарій, який він збирався мені залишити, та парочку його пропозицій, але жодним чином не мав наміру входити з ним у стосунки, хай би які добрі були в нього ідеї.

Я ввічливо його вислухаю, як обіцяв його агентці.

А потім ніколи в житті більше не зустрічатимуся з ним знову.

Саванна

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Медсестра запропонувала провести мене до маминого ліжка, але я ввічливо відмовилась. Я не хотіла, щоб хтось був біля мене, коли я в розпачі. Медсестра сказала, що з нею «все буде гаразд», що вона відпочиває, але щойно мене пропустили, я мало не бігом кинулася, щоб переконатись у цьому самій.

Та, підійшовши до її ліжка, я уклякла. Бо над нею навис якийсь дивний чоловік.

Я знала, що це був не лікар. Лікарі не носять високоякісні, дорогі костюми на роботі, де пацієнти можуть замастити їх кров'ю або блювотою. Вони можуть такі мати, але досить розумні, щоб залишати їх удома.

Він не мав адміністраторської дощечки для підпису паперів чи бейджика, тож навряд чи там працював. На якусь мить я подумала, що це може бути місцевий капелан. Але капелан би молився, а не нависав над моєю мамою, наче голодний стерв'ятник.

«Тож хто він такий і чого хоче від моєї мами?» Я підійшла на крок ближче і помітила, що він тримає щось під пахвою. «Чи не сумочка це? Так, хай йому грець. Це мамина сумочка. Якого біса він робить із маминою сумочкою? Якщо він її краде, то чому просто стоїть там? Чи не мав би він бігти з нею до дверей?»

Я вже думала покликати Келлогга — копа, який мене щойно висадив. Судячи з його живота, він, мабуть, був іще десь тут, намагаючись випросити у медсестри чашечку кави з мафіном. Але я навіть на хвилину не хотіла залишати маму саму із цим типом.

Він потягнувся під пахву і поставив сумочку у мами в ногах. «Гаразд, тож він її не краде, а повертає. Але чому вона взагалі опинилася в нього? І чому він дивиться на маму так, наче хоче з'їсти її на обід?»

— Чи можу я вам допомогти? — спитала я, і не надто люб'язно.

Він розвернувся обличчям до мене.

— Ви, мабуть, Саванна, — сказав він.

Він намагався здаватись упевненим, але я чула невпевненість у його голосі.

«Нехай гадає», — подумала я.

— Хто ви і чого хочете?

Я глянула на маму. Вона спала. Я хотіла підійти до неї, мала підійти, але цей костюм стояв у мене на дорозі.

— Я хочу вам допомогти, — сказав він, і я одразу зрозуміла, хто він.

Я ледь не пнула його по яйцях. Мені не потрібна була допомога від якогось мерзенного переслідувача швидких. Як тільки копії отримають відео, цю справу відкриють і одразу закриють.

Я помахала своїм телефоном і сказала йому відвалити.

— Відеореєстратор, покиньку, — сказала я. — Я маю відео. А тепер можете йти, нам не потрібна ваша допомога. — Насправді я ще не мала відео, воно не завантажиться на мій телефон, доки я не дістану камеру і не синхронізую їх. Але він не повинен цього знати.

Я побачила в його очах проблиск подиву. Він вважав мене безпомічною маленькою дівчинкою, а я легко зруйнувала його план. Я думала, що тепер він точно піде, але він цього не зробив. Тож я підштовхнула його сильніше.

— Ми не наймаємо адвокатів, що переслідують нас до лікарні, — сказала я йому. — Ви марнуєте тут свій час.

І тоді він сказав те, чого я не очікувала.

— Скільки ви за нього хочете? — Він, мабуть, побачив з моєї реакції, що я не зрозуміла, тому додав: — Я куплю його у вас.

І тоді я збагнула, що помилилася. Пан Дорогий Костюм не був особистим адвокатом травмованих. Він був мерзотником. Була лише одна причина, чому б хтось забажав купити це відео — вони не хотіли, щоб його побачив хтось інший. У цього стерв'ятника не було на меті нажитися на нашій трагедії, йому потрібно було її приховати.

Мій тато записався в морську піхоту на свій вісімнадцятий день народження. Він любив розповідати історію про те, як рекрутери прийшли до його школи того дня — першого ж дня, коли він отримав право записатися. Він зрозумів свій запис як «Божу волю», і він пишався своїми досягненнями, служачи там. Тато витратив багато років, воюючи за те, що, на його думку, правильно — в Афганістані, а

потім, після повернення додому, як наставник для десяти хлопчаків. Він був такий суворий і правильний, що навіть не дозволяв мені потайки наливати газованку замість безкоштовної склянки води в *McDonald's*, бо «крадіжка є крадіжка» і ми цього не робимо. Мій тато маніакально прагнув чинити правильно. І подивіться, куди це його привело. Мертвим до моргу, з ледь місячною пенсією в банку.

Я любила та поважала свого тата, але не хотіла закінчити так, як він. І його не було поблизу, щоб мене зупинити.

Я глянула на маму. Вона відпочивала, але з крапельницею в руці та однією ногою в пов'язці зовсім не здавалась умиротвореною. Мій страх перетворився на лють. Мені хотілося зацідити в жирну самовдоволену пику цього шахрая.

Якщо був якийсь спосіб узяти в цього гада в модному італійському костюмі все, що він мав, я це зроблю.

А це означало, що я мала прибрати цей відеореєстратор до своїх рук.

Перш ніж це зроблять Келлогґ та його приятелі з поліції Лос-Анджелеса.

Розділ 16

Його поцілунок заскочив мене зненацька.

Я дивилася вниз на тако. Він замовив по одному кожного виду, всього шість, зокрема й веганський із начинкою з перця та цибулі і не дуже схожий на тако. Там були два різновиди яловичини — «карне асада» та якийсь стейк. Я раніше думала, що «карне асада» — це і є стейк, але, вочевидь, вони різні. Потім там була курятина, нарізана маленькими кубиками, мелена свинина «карнітас» і якісь смажені, обсипані сухарями нагетси, нібито рибні.

Логан нагадав мені про наше «побачення», щойно я прийшла на стадіон.

— То ми йдемо на тако? — спитав він, коли я шукала місце для розтяжки.

На ньому була тісна чорна теніска, яка так ідеально облягала груди, що вони здавались двома частково зануреними волейбольними м'ячами. Я пам'ятаю, як гадала, чи волохаті вони. Трохи волосся на грудях сексуально. Але якщо воно заповзає на спину, це було б занадто. Я хотіла зустрічатися з хлопцем, а не з мавпою.

Я сказала мамі, що «дівчатка з команди» ідуть після тренування на тако, що було потенційно правдою, коли я їй це сказала, — я напевно не знала, що Логан не запросив когось іще. І ми справді йшли на тако. Я почувалася трохи незручно, покинувши її на вечерю. Мені не подобалась думка, що вона їстиме сама. Але вона привезла мене до Калабасаса, щоб я жила, тож я вирішила, що маю спробувати.

Логан привіз мене на тако до фургончика з розставленими навколо кількома пластиковими столиками. Більшість клієнтів були мексиканці. Там був лише ще один грінго, якийсь хлопець із гітарою в чохлі через плече, який узяв тако з собою. Логан замовляв іспанською, мабуть, намагаючись мене вразити. Я не стала показувати, що знаю її краще за нього. Я досить вільно розмовляла зі своїми колишніми сусідами, а потім, звісно, ще й учила її два роки в старшій школі, легко отримуючи самі п'ятірки.

Ми обрали столик у тіні, під деревом з пурпуровими квітками на ньому. Було надвечір'я, десь по п'ятій, але ще сонячно та спекотно, і мої голі руки та ноги липли від поту. Я роздивлялась тако зі стейком, гарнірований лише нарізаною цибулею та пучком кінзи, коли він підняв мені пальцем підборіддя і поцілував просто в губи.

Це був не перший мій поцілунок. Але, безумовно, найкращий. Він смакував лаймом, і я згадала, що Логан смоктав скибочку, поки ми чекали на наше замовлення. Він пропонував мені теж, але я відмахнулася — надто кисло! Але на його губах це було солодко, як цукерка.

Це був м'який поцілунок розтуленим ротом. Його язик м'яко ковзнув під мою верхню губу, але не агресивно. Я впевнена, що поцілувала його у відповідь, принаймні достатньо, щоб він знав, що я не проти. Коли він відсунувся, то притиснувся своїм носом до мого, затримавшись так на кілька секунд, наче ми були Леді та Блудько з мультика. Я мала гарний ніс, міцний та прямий, як у тата, і часто дякувала йому, що мені він дістався від нього.

— Я хотів зробити це з першої миті, як тебе побачив, — сказав Логан. Це було кліше, але я піддалася на нього, бо почувалася так само. — Подумав, що краще зробити це до того, як ми обоє дихатимемо тако.

Я намагалась не думати цієї миті про тата: як він казав мені бути обережною, не поспішати, не віддавати забагато. Я завжди закочувала очі, коли він говорив зі мною про хлопців, але віддала б усе, щоб почути його чергове дурнувате батьківське повчання того дня чи будь-якого іншого.

Логан підняв тарілку, щоб запропонувати мені тако. Я вибрала зі стейком — смужки м'яса з переходом кольору від рожевого до бурого в обіймах безформної кукурудзяної тортільї. І з причин, не пов'язаних зі смаком, це був найкращий тако, який я колись куштувала.

Пізніше, коли Логан віз мене додому, він узяв мене за руку і не відпускав усі двадцять хвилин дороги до мого будинку. Його рука була велика й тепла, і я вперше після смерті тата почувалася в безпеці, наче хтось знову прикривав мені спину. Коли ми під'їхали до мого будинку, ми знову поцілувалися, уже дихаючи тако, але не звертаючи на це уваги.

— Мені вже час, — сказала я, переводячи дух. Він зробив насуплене обличчя, і я засміялася. — На відміну від тебе, мені ще домашку робити.

— Коли я тебе знову побачу? — спитав він, м'яко кладучи руку мені на стегно.

— Гм... завтра на тренуванні? — запитала я. Дурепа!

— Ні, я маю на увазі... отак. — Він погладив моє стегно тильним боком долоні, і я вся вкрилася сиротами.

— Коли захочеш, — сказала я.

Він поцілував мене знову.

— Як щодо зараз? — спитав він, досліджуючи ротом вигини моєї шиї.

— Крім як зараз, — сказала я, грайливо викручуючись за межі досяжності його губ.

— Я хочу, щоб ми були парою, — сказав він. — Ти мені дуже подобаєшся.

Я йому цього не сказала, проте він мені теж дуже подобався. Але я була в легкоатлетичній команді, а він був тренером. Я вже брехала про дуже багато чого і не хотіла брехати ще й про це.

— Як щодо тренера Купера? — спитала я. — Не думаю, що він це схвалить.

Я любила нашу команду. Вона змушувала мене почуватися особливою, наче я була частиною чогось. Плюс, коли я лічила кроки, мені не було коли думати про тата, як він пішов від нас навіки або який розчарований був би мною за те, що я зробила. Я хотіла зустрітися з Логаном, але в разі, якщо це не означало, що я вилечу з команди.

— Я піду з тренерства, — сказав він. У мене, мабуть, з'явився стривожений вираз на обличчі, бо він додав: — Вони ж мені не платять. Я просто займаюся цим, бо мій батько захотів, щоб я рік відпочив, а іншої роботи я не знайшов.

Я не могла зрозуміти, чи серйозно він говорив. У нас було лише одне побачення. Навряд чи цього було достатньо для того, щоб зрозуміти, чи стане це чимось більшим.

— Чому він захотів, щоб ти рік байдикував? — спитала я. Я чула про хлопців та дівчат, які брали рік відпочинку, щоб заробити трохи грошей, але Логан не повадився як той, хто не може собі дозволити

навчання в коледжі. Передусім він мав чудову автівку — новісінький «форд експедишн» з усіма прибамбасами. Крім того, він проводив вечори за волонтерством. Якби йому були потрібні гроші, він би працював на справжній роботі. — Ти що, анонімний алкоголік чи щось таке? — пожартувала я, а потім раптом пошкодувала про це. Господи, а що коли це правда?

Але він не образився.

— Я перескочив через один клас, — сказав він, указуючи на свою голову. А потім робленим, на октаву нижчим голосом додав: — Він хоче, щоб я трохи подорослішав. Мені тільки сімнадцять.

Мене це дуже здивувало.

— Тобі тільки сімнадцять? — спитала я, не роблячи жодних спроб приховати шок.

— А тобі тільки шістнадцять! — парирував він, а потім засміявся.

Можливо, мені мало здатися дуже дивним, що він знав, скільки мені років, або що він волонтерив як помічник шкільного тренера, замість того щоб їхати до Гарварду, але я була не в тому настрої. Більшості юніорів у нашій команді шістнадцять, і багато хто волонтерив у свій рік відпочинку, особливо якщо їм не була потрібна оплачувана робота.

— Я просто думала, що ти старший, — сказала я, і це була правда. Мені здавалося, що він на два роки старший за мене і йому як мінімум вісімнадцять.

— То ти мене просто не знала, — відповів він, а потім підняв очі, щоб глянути поверх мого плеча. — Твоя мама махає нам.

Я повернулася подивитись. Мама щойно увімкнула ліхтар над дверима і стояла на ганку, махаючи рукою в повітрі, наче учасниця конкурсу краси.

— Дідько. Побачимося завтра. — Я відчинила дверцята машини. Я була не готова до того, що мама познайомиться з ним і почне ставити купу запитань. Але було надто пізно. Вона вже йшла до нас доріжкою. У мене легенько стиснулося серце, коли я побачила, що вона намагається не кульгати.

— Привіт, — сказала вона у відчинені дверцята з пасажирського боку. — Я Голлі, Саваннина мама.

Вона усміхнулася йому, а потім зиркнула на мене, бо я їх не представила одне одному.

— Привіт, я Логан, — сказав Логан, легенько махнувши з-за керма.

— Дякую, що підвіз її додому, — сказала мама.

У мене закалатало в грудях серце. Що як вона питає про інших дівчаток? Я не сказала Логанові, що збрехала їй про наше побачення.

— Я це зробив із задоволенням, — сказав Логан, а потім видав сьайну усмішку. — У вас прекрасний дім, — додав він, підіймаючи погляд на наш будинок, і мені було цікаво, чи не намагався він її умаслити.

— Дякую. Ти однокласник Саванни? — спитала мама, безумовно, гадаючи, що хлопець робив на вечері дівчачої легкоатлетичної команди. Я завмерла в очікуванні її реакції, коли він скаже їй, що він — тренер.

Але він не сказав їй, що він тренер. Він сказав щось геть божевільне.

— Ні, я її хлопець.

Мама глянула на мене, а я стонула плечима. Я відчула приплив крові, що обпік мені щоки. Я могла б йому заперечити. Але я цього не зробила.

І отак просто у мене з'явився хлопець.

Ліббі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

— Звідки у вас цей діамант? — спитав мене ювелір, вивчаючи камінчик на два з половиною карати у свою десятикратну лупу.

— Він належав моїй бабусі, — сказала я. — Вона подарувала його мені незадовго до своєї смерті. — Я хотіла була зробити собі каблучку на сороковий день народження, щоб ушанувати її пам'ять, але дах над головою нам був потрібен більше, ніж мені нова діамантова каблучка. А мою здобич з комісійного ми проїли лише за день.

Ювелір сунув діамант під мікроскоп і вивчив його під усіма кутами.

— Він майже надто ідеальний, щоб бути справжнім, — сказав він трохи агресивно. Бабусин діамант був дивовижно рідкісний та беззаперечно справжній. Оцінити його могли лише найкращі ювеліри, і я сподівалася, що цей один із них.

— Вона була родом із Бельгії, — сказала я, щоб пояснити. Антверпен славився найкращими гранувальниками діамантів у світі. — Це VVS1, — додала я, підсовуючи через стійку сертифікат справжності і готуючись забрати руку, коли буду впевнена, що він побачив мій «ролекс» — хронограф сорокових років, який вказував, що мені варто довіряти як власниці такого рідкісного та дорогоцінного каменя. — Лише одне мікроскопічне вкраплення.

— Прозорий пухирець унизу, — сказав він швидко, щоб показати, що помітив його.

— Правильно, — підтвердила я.

Цей пухирець був єдиним, що заважало моєму каменю заслужити рейтинг IF, або «внутрішньо бездоганний», — майже неможливий для каменя такого розміру. Коли він поклав діамант на ваги з дрібними позначками, я згадала той день, коли бабуса подарувала його мені. Ми відвідували її у неї вдома в Чаппакві, і вона покликала мене до своєї спальні. Мені було вісімнадцять. Вона померла незабаром після того, влітку, перш ніж я поїхала на навчання до коледжу.

— Твій дідусь купив це для мене, — сказала вона, простягаючи мені маленький чорний оксамитовий мішечок.

Через давню хворобу Паркінсона руки в неї трусилися так, що мене це лякало, але я розуміла, що має статися щось важливе, тому не наважувалася відвести погляд. Вона наказала мені розкрити мішечок, бо «не довіряла» своїм рукам, і я подумала, що всередині, мабуть, щось делікатне, якась антикварна брошка або довгі сережки, які я ніколи не носитиму.

Я перевернула мішечок, і на долоню мені викотився ідеально круглий діамант. Навіть у тьмяному вечірньому світлі його блиск заворожував. Вона увімкнула лампу на своєму письмовому столі, і на моїй долоні затанцювала тисяча крихітних веселок. «Не кажи своїй мамі», — сказала вона, змовницьки підморгуючи, і я раптом зрозуміла, що її подарунок надзвичайно цінний. І от тепер, через двадцять років, я, затамувавши подих, чекала, що зарозумілий ювелір просто скаже мені, скільки він коштує.

— Він ближчий до безбарвного, ніколи таких не бачив, — сказав ювелір більше собі, ніж мені.

У сертифікаті справжності було написано, що це D, найвищий рівень кольору. Схоже, що пан Зарозумілий Ювелір був із цим згоден.

— Навіщо вам із ним розставатись? — спитав він недовіжливо.

Він здавався трохи обуреним тим, що я хотіла продати цей діамант. Ідеально чисті, круглі камені були не лише дорогі, їх було важко знайти. Навіть якби я мала гроші, я б, мабуть, ніколи не змогла його замінити.

— Ви можете його продати? — спитала я, ігноруючи його запитання.

Звісно, я б хотіла його залишити. Але я мала двох доньок, а їм було потрібно їсти.

— Безперечно, — відповів він.

Його відповідь мала мене ошчасливити, але натомість мені захотілося заплакати. Я сподівалася, що привидів не існує, бо, якби вони були, бабусин би дуже розізлився.

— Як скоро? — спитала я, а потім повільно і глибоко зітхнула, щоб стримати сльози.

— Я маю кількох клієнтів, яких, гадаю, він може зацікавити, — сказав він. — Дайте мені тиждень.

І тоді я видушила запитання, яке страшенно боялася поставити.

— За скільки? — Я мала в голові приблизну цифру. Якщо він скаже значно нижчу, я піду кудись іще. Я вже визначила двох інших ювелірів, які торгували висококласними каменями, і їхні адреси вже були введені в мій навігатор.

Він крутнувся вбік на своєму стільці і вбив у комп'ютер швидкий пошук, а потім розвернув екран так, щоб я бачила. Я мало не кавкнула. Це було набагато більше, ніж я думала. Рік платежів по закладній, і залишиться ще достатньо, щоб продовжити моїй малечі уроки танців, сплатити наші борги за кредитками і нарешті зробити мені зачіску.

— Так, це мене влаштує, — сказала я просто. Зустріч Енді з кіномагнатом Джеком Кімбаллом, наш гаданий порятунок, була запланована на перший тиждень вересня. Але ми ще мали якось протягнути літо. А в мене більше не було одягу на продаж.

Підписуючи доручення на продаж, я подумки перепросила в бабусі. Бо, якщо вона не хотіла, щоб я його продала, вона могла зібрати кількох своїх потойбічних друзів і підкласти якусь свиню моєму чоловікові.

Я підсунула договір назад через стійку і прибрала від нього свої тремтливі руки.

Цей діамант був моїм запасним парашутом.

І тепер я більше не мала жодного.

Розділ 17

Я хотіла її ненавидіти.

Але, коли я сиділа навпроти неї в її ідеальній кухні, наче з телешоу, їла свіженькі скони з її нової бошівської духовки і пила еспресо з її навороченої кавоварки, це раптом стало неможливо. Бо я зрозуміла, що, якби мій чоловік заробляв гроші, я б теж таке купила. «Можливо, ми маємо більше спільного, ніж я думала?»

— Я дуже заздрю вашому будинку, — випалила я, бо тримати це в собі було важче, ніж просто сказати. — Він цілком ідеальний.

Я задумувала це як комплімент, але, коли сказала, вона ніби як напружилася.

— Він завеликий, — відказала вона. — Що мені робити зі столом на дванадцятьох? — додала за мить, вказуючи на текстурований, ручної роботи стіл із полірованої твердої деревини з такими самими висококласними стільцями. Її зневага до ідеального прованського обіднього комплекту збентежила мене. Я б померла за таку їдальню, як у неї. Можливо, ми з нею не так уже й схожі.

— Ви, мабуть, переїхали з меншого будинку? — спитала я.

Цегляний будинок у колоніальному стилі в Коннектикуті, у якому я росла, мав стіл на шістнадцятьох. Ми рідко ним користувалися, але ми із сестрами все одно мінімум двічі на рік мусили протирати від пилу люстру та полірувати срібло.

Вона швидко виправилася.

— Вибачте. Я просто до такого не звикла, — сказала вона, ухиляючись від відповіді. — Саванні тут дуже подобається, і я зробила це для неї. Щоб вона могла ходити до хорошої школи.

Он воно як! Вона переїхала не тільки з меншого житла, але й і з гіршого району. Я раптом відчула себе так, як відчув би мій чоловік, збираючи окремі факти для задуманої історії. Моя теорія про багатія, який витягнув її з бідності, набирала обертів. Ну а як іще вона могла б вийти з грязі в князі за кілька коротких місяців?

— Ми теж переїхали сюди заради школи, — сказала я, щоб виявити якусь солідарність. — Де вона вчилася раніше? — спитала я, обережно

вдаючи, що цікавлюсь Саванною, щоб вона не подумала, що я порпаюся в її минулому.

— Її батько працював у будівлі суду в районі Ван-Найс у Лос-Анджелесі, тож ми жили поблизу, — сказала вона. Я спробувала уявити, яким могло бути їхнє житло у Ван-Найсі. Я знала тільки те, що там багато автосалонів. Я була в одному, коли ми купували мені «лексус». — Вона вчилася в місцевій школі, — додала Голлі. — Там було не ідеально.

На її обличчі промайнув смуток, і якусь мить мені здавалося, що вона може заплакати. Я раптом жахливо себе відчула. Моя нова сусідка запросила мене на домашні скони, а я допитую її, наче поганий детектив. Яким безсердечним стервом я стала! Я цікавлюся її життям лише тому, що не задоволена своїм. Так, її новий бойфренд витягнув її з бідності і поселив у гарному будинку. Та на здоров'я!

Я швидко переключила передачі.

— Ми маємо влаштувати звану вечерю! — сказала я жваво. — Використати цей стіл на повну. Я приготую велику каструлю спагеті, ви зробите десерт, і ми зможемо відсвяткувати ваш переїзд до гарного нового дому. — Вона здавалась невпевненою, тому я додала: — Я буду рада познайомити моїх дівчаток із Саванною. Мати няню через вулицю було б знахідкою. — Мені не надто була потрібна няня, бо ми з Енді ніколи надовго не відлучалися. Але теоретично це була чудова ідея.

— Ви хочете влаштувати вечерю тут? — спитала Голлі, і я раптом зрозуміла, що напрошуватися до її будинку всією моєю родиною було жахливо недоречно.

Я швидко увімкнула задню.

— Або ми будемо щасливі запросити вас обох до себе, що, мабуть, простіше.

— Ні, — сказала вона. — Думаю, буде чудово влаштувати вечерю тут. — І вона злегка усміхнулася, що змусило мене усміхнутися їй у відповідь.

— Ми зробимо це разом! Ти не повинна робити все сама! — запевнила я її.

Я уявила, як ми готуватимемо з нею на її шикарній кухні. Усе там було таке сліпучо нове.

Поки я програвала цю фантазію у себе в голові, вона сказала те, що мене здивувало.

— Я ще ніколи не мала такої подруги, як ти, Ліббі.

І я раптом засоромилася. Чи не занадто я безцеремонна? Мені було цікаво, що вона мала на увазі.

Тим часом вона додала:

— Мої колишні сусіди не любили спілкуватися, ну, ти розумієш, сім'я? Я гадала, що тут буде ще гірше, але ти така добра, я ще таких, як ти, не зустрічала.

Мені стало соромно. Лише кілька коротких хвилин тому я намагалась переконати свого чоловіка, що вона вбивця, а тут вона називає мене доброю? Я була зовсім не добра, але цієї миті прагнула дорости до її думки про мене.

— Тож приймаєш ти! — бовкнула я. — Але я змушу свого чоловіка помити посуд, — запевнила я її, а потім спробувала полегшити настрій жартом. — Ти не захочеш, щоб він щось готував, повір мені. Найскладніший рецепт, з яким він може упоратися, — це попкорн у мікрохвильовці, і він все одно спалить половину зерен.

Вона засміялась, і в неї з рота просипалося трохи крихт скону.

— О! Я на тебе плюнула! — вигукнула вона, прикриваючи рота.

Я відмахнулась, щоб показати, що ледве це помітила.

— У мене дитині чотири роки, я вже звикла, що на мене плюють, — віджартувалась я.

Я відкусила свого скона і розслаблено відкинулася на стільці.

Я теж іще ніколи не мала такої подруги, як Голлі Кендрік.

І мені стало страшенно цікаво, куди наша нова дружба може завести.

Джек

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

— Мама хоче, щоб ми приїхали в гості на День подяки, — сказала Кейт, наносячи на обличчя олійку. Вона скаржилася, що після того, як їй виповнилося п'ятдесят, вона почала «висихати», але я ледь помічав крихітні лінії навколо її очей та рота — як на мене, вона була гарніша, ніж колись.

— Це чудово, — сказав я зі свого боку ліжка, подумки сподіваючись, що до того часу нікого не посадять.

Мені не подобалося мати секрети від Кейт. За двадцять років нашого шлюбу я ніколи не мав якихось секретів, які мав приховувати. Я ніколи не мав спокуси завести роман. Не грав у азартні ігри, не пиячив і не вживав наркотиків — навіть легких. Кожен долар, який я заробляв, проходив через Кейт. Вона була така вправна в керуванні нашими грошима, що я зробив її фінансовою директоркою своєї продюсерської компанії. Як членкиня правління, вона не лише достеменно знала, скільки грошей ми отримуємо, вона також весь час знала, де я бував і з ким. Як у тій приказці, вона точно знала, де собака зарита. І мені це завжди подобалось. Але тепер це стало проблемою.

Я мав друзів, які постійно брехали. Вони заводили романи й ховали гроші в готівці, яку спускали на бігах, за картковим столом, на повій. Великі частини їхнього життя були відгороджені стінами від дружин, і вони були майстрами тримати свої витівки в секреті. Вони називали це «компартименталізація»^[1]. «Те, чого вона не знає, — казали вони, — їй не нашкодить».

Чи знали дружини про їхній потяг до азартних ігор та романи? Деякі знали. Деяким було байдуже. У мене був партнер по зйомках, який під час роботи над нашим фільмом спав з купою жінок, що не були його дружиною. Коли я спитав його, чи знає його дружина, що він стрибає у гречку, він лише відповів: «Вона любить лижний будиночок у горах». Я зрозумів це так, що вона знала, але вважала лижний курорт в Аспені гідною компенсацією за невірність свого чоловіка.

— Гаразд, тоді я замовлю квитки, — сказала Кейт і зачинила двері туалету.

Я міг тримати її за руку, коли вона народжувала дитину, але вона ніколи не пісяла в мене на очах.

Я переконав себе, що захищав Кейт, не розповідаючи їй про аварію. Загинула людина. Моя роль у цьому була значно гірша, ніж вона могла собі уявити. Якби я розповів їй, що насправді сталося, це б зруйнувало все, що ми створили разом, знищило б усе, чим вона дорожила. Моєю головною метою було захистити Кейт від болю, якого вона вже зазнала більш ніж достатньо.

Тож я мусив робити те, чого ще ніколи не робив, — мати секрет від дружини. Щоб переказувати гроші Голлі без відома Кейт, я мав знайти в нашому портфелі актив, який моя дружина не відстежувала. Потім, швидко і тихо, я мав його позбутися. Потім я мав удавати, що не відбувається нічого особливого — прокидатися, їздити на роботу, розповідати, як минув мій день, так само як робив завжди. Еван порадив мені позбутися позашляховика або принаймні прибрати його з вулиць на якийсь час, але Кейт вважала б це дивним і спитала б мене про це. І тоді мені б довелося брехати їй в обличчя. Брехати недомовками було одне, але вигадувати дурну відмазку, навіщо ми витратили цілий статок на нову автівку лише для того, щоб вона стояла в гаражі, було щось зовсім інше. Я усвідомлював, що ховати цю автівку не менш ризиковано, ніж на ній їздити, тому спитав Евана: «Чи не краще просто їздити нею далі, наче нам нічого приховувати?» Він відповів: «Ні, не краще», але я його не послухав — отак боявся брехати дружині.

Перша частина плану — визначити джерело компенсації — була відносно проста. Еван мав ідею, звідки взяти гроші, і я дав йому на це карт-бланш. За добу все було зроблено.

А от друга частина — все життя приховувати таємницю від дружини — не давала мені вночі спати. Мені снилися жахи, що це відео вигулькне в соцмережах, а потім стане вірусним і його побачить увесь світ. Хмарні сховища зламують, людей розколюють. Наше життя було тепер на тонкій кризі.

Мене непокоїли фізичні докази, випадкові помилки, це бісове відео, але я також хвилювався за себе. Вдавати, що все чудово, буде

найважчою роллю в моєму житті. І я тепер мусив грати цю роль до
скону.

Розділ 18

Усі з мого персоналу просто закохалися в цей сценарій.

А я не хотів його читати. Бо вже вирішив, що не найматиму прискіпливого журналіста-розслідувача, який витратив на його написання все літо. Я не хотів, щоб біля мене нипав репортер *New York Times*, особливо той, якому було цікаво, де мене в біса носило в день аварії. І здатний витягнути на світло критично важливий фрагмент цього жахіття, який мені було потрібно залишати похованим.

Минуло майже чотири місяці, але моїм тілом все ще щоразу прокочувалась паніка, коли я чув неочікуваний стукіт у двері. Я тисячу разів програвав у себе в голові цю сцену. «До вас прийшов детектив», — скаже моя помічниця. І впустить його. А я брехатиму. «Ні, офіцере, я нічого не знаю про цю аварію». А він спитає мене, чи не може хтось із персоналу засвідчити моє місце перебування вранці об 11:55 сімнадцятого травня. І тоді мій персонал скаже йому: «Так, якщо подумати про це, він поведився дивно...»

Можливо, це була параноя, але я не хотів, щоб репортер, здатний скласти два і два, ошивався навколо мого кабінету. Але я не міг відмовитися від сценарію, який усі з мого персоналу полюбили, без жодних вагомих причин. Потрібно було просто знайти таку. Після двадцяти з гаком років у цьому бізнесі я вже став фахівцем із відмови від сценаріїв. Ми займалися цим дев'яносто дев'ять відсотків часу. Якщо практика й веде до досконалості, то я був майстром казати слово «ні».

Була дев'ята ранку. Моя перша зустріч не почнеться раніше одинадцятої, а сценарій цього репортера був єдиним у стосі рекомендованих. Там було цілих сто дві сторінки, але я мав намір прочитати лише перші десять. Більшість людей тепер читає сценарії на «айпедах» чи комп'ютерах, але мені все ще подобалися роздруківки на аркушах з трьома дірочками, скріплених блискучими мідними застібками. Мені подобалося це нагадування, що кіносценарій був чимось іншим, особливим. Бо це не просто історія, переказана словами на сторінці, це був проєкт імерсивного досвіду, що його ще мали

сформувати рухи камери, світло, редакторські хитрощі, музика та пісні. Сценарій як такий був лише підказкою. Робота продюсера (моя робота як продюсера фільмів, у яких я теж іноді знімався) — витлумачити історію, а потім знайти найкращих людей, щоб утілити її в життя. Сценарій не був схожий на ембріон, кожна риса якого наперед визначена його ДНК. Це була грудка глини, що потребувала цілої армії митців, щоб її сформувати, розфарбувати, обпалити і наповнити життям.

Не можна сказати, що добрий сценарій не важливий. Мати добрий проєкт із захопливими декораціями, яскравими персонажами та чудовими діалогами надзвичайно важливо для того, щоб кінцевий продукт був чогось вартий. Продюсери невтомно шукають чудові сценарії, рідкісні, як заметіль у вересні. Я не читав такого вже дуже тривалий час. Ніхто з мого персоналу теж, і я розумів, що вони були зацікавлені знайти щось таке для мене. Проте, навіть якщо цей сценарій був трохи кращий за інші в моєму стосі, було б легко знайти причину його відхилити. Жоден сценарій не ідеальний — вони завжди потребують доопрацювання. А над цим я працювати не хотів — зрозуміло чому.

Я розгорнув цей сценарій і почав читати. Стиль написання був свіжий та захопливий, а головний герой інтригував як ніколи. Конфлікт був виписаний майстерно, і я вирішив прочитати трохи більше десяти сторінок, тільки щоб переконатися, що автор не зможе тримати марку. Багато сценаріїв починаються сильно, а потім ведуть у нікуди. Я цілком очікував, що цей видихнеться вже до кінця першої дії, як більшість із них. Тоді я міг би визнати, що він справедливо сподобався моєму персоналові («чудова зав'язка!»), але врешті забракувати його за подальший розвал.

Я продовжив читати. До того часу, коли я вирішив глянути, яка це сторінка, я вже наближався до середини другої дії — сторінка п'ятдесят три. У мене закалатало серце. Я не міг його відхилити.

Я розумів, що, цілком можливо, опинився посеред такої рідкісної вересневої заметілі. Якщо я це розумів, зрозуміють і інші. Мені сказали, що я отримав цей сценарій ексклюзивно на вихідні, а це означало, що до понеділка я мав зробити безальтернативну пропозицію.

Я згадав геніальні слова Аль Пачино з фільму «Хрещений батько» про те, щоб тримати друзів близько, а ворогів іще ближче. Якщо вміння цього автора розкривати правду робило його моїм ворогом, чи не означало це, що буде мудро тримати його близько? Або я просто хапався за якусь причину, щоб купити цей сценарій?

Я хотів, щоб цей страшний репортер зник із мого життя, але займався конкурентним бізнесом, і нам був потрібен сценарій. Я міг би, мабуть, отримати його за копійки: цей молодик був не дуже відомий, та й навряд чи його агентка знала, який він вправний у письмі, — великі агенти дуже рідко читають. Я міг би викупити його за безцінь, а потім і не глянути на нього. Продюсери весь час купували та ховали сценарії лише для того, щоб їх не отримав ніхто інший. Але, якби я купив його і сидів на ньому, це могло б розлютити мого потенційного ворога, дати йому причину хотіти мене дістати. А це було останнє, чого я хотів.

Я згорнув сценарій. Я його не закінчив.

Бо я вже знав, що зроблю.

Я глянув на стос інших сценаріїв «на розгляд». І влаштувався читати.

ЧАСТИНА 3

Голлі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Я з плачем підіймалася сходами, а Саванна за мною.

Наша квартира була на четвертому поверсі. Ліфта ми не мали, тому жодного іншого способу її дістатися, крім як по одній болісній сходинці за раз, не було.

Моє ліве коліно було закуте в негнучку шину на всю ногу, яка стискала так туго, що плоть над нею випиналася, наче дріжджове тісто. Будь-який різкий рух накривав місце перелому хвилиною болю, такого сильного, наче мене молотком в око били. Тож по дорозі нагору я висла на поруччях, робила глибокі вдихи і віддихувалась.

Я дісталася другого поверху, і Саванна простягнула мені милиці.

— У тебе чудово виходить, мамо, — підбадьорила вона мене. — Залишилося ще два.

Я не дозволяла собі плакати в неї на очах, але намагатися стримуватися не було жодного сенсу. Саванна розуміла, що зараз я навіть стояти нормально не могла.

Я приготувалась підійматися далі й віддала милиці Саванні. Біль лунав у моїй нозі сиреною, такою пронизливою та безжальною, що позбавляв мене можливості думати про щось інше, крім як: «Коли ж я зможу відпочити?» Глибоко всередині я була вдячна за цей біль. Бо по інший бік від фізичного болю було страшне горе, що боліло ще сильніше.

— Цю ногу потрібно буде тримати піднятою, мамо, — суворо сказала Саванна.

Я подивилася вниз на свою ступню. Вона роздулася до розмірів дині. Я кивнула й змусила себе продовжити підйом.

Через двадцять виснажливих хвилин ми нарешті дісталися дверей до нашої квартири. Я ридала так, що нічого не бачила. Саванна відчинила двері і допомогла мені зайти. Вона провела мене до канапи, а потім побігла до кухні по пакет із льодом.

Вона влаштувала мою ногу на подушках і обклала гомілку льодом. Потім показала два слоїки.

— Тайленол чи вікодин? — спитала вона.

Я помітила, що вона теж плакала. Я взяла її за руку й стиснула долоню.

— Може, краще морозива? — озвалася я, і вона усміхнулась крізь сльози.

Вона пішла на кухню й повернулася з двома ложками та відерцем ванільного «геаген-дазу» — єдиного морозива, яке варто їсти. Ми завжди їли морозиво, коли одному з нас було погано, а зараз була явно потрібна подвійна доза.

— Я не зможу знову спуститися та піднятися цими сходами, — попередила я. — Усе доведеться робити тобі.

— Знаю, — сказала вона. — Я не проти.

Вона взяла ложку морозива, а потім простягнула відерце мені. Я зішкребла трохи зверху, а потім сунула ложку в рот догори дригом, щоб дати морозиву розтанути в мене на язичку. Я почувалася винною, просячи мою доньку піклуватися про себе, але не могла прийняти допомогу від когось іншого. У лікарні мене приходили провідати дві подруги з мого рідного Бейкерсфілда. Вони принесли білі гвоздики, макаронну запіканку й цілу купу запитань. Як це сталося? Чи спіймали того, хто це зробив? Чи гаразд у вас буде з грошима? Гадаю, моя мама розповіла їхнім мамам, що сталося, тому їх відправили дізнатися подробиці і повернутися з доповідями. Побачити їх було приємно, але я не могла їсти їхню запіканку одним боком рота і брехати їм іншим. «Зі мною все буде гаразд, — сказала я їм. — Мені лише потрібно відпочити. Поліція із цим розбереться. Повертайтеся додому».

— Дякую за всі ці смаколики, — сказала я доньці, яка вже набила холодильник усіма моїми улюбленими продуктами. Вона досі обсмоктувала морозиво зі своєї ложки, тож я зачерпнула ще. Коли солодкі вершки ковзнули моїм горлом, я додала: — Ми маємо бути обережні з грошима. Навіть більше, ніж раніше.

— У нас усе буде гаразд, мамо, — запевнила мене Саванна, приймаючи морозиво з моєї простягнутої руки. — Він дав мені банківську картку.

Слова Саванни вдарили мене по обличчю, наче ляпас. Для мене мало бути полегшенням отримати спонсора. Нам явно був такий потрібен. І я не забула, що ми прийняли його пропозицію. Але споживання їжі, яку він оплатив, тут, у моїй квартирі, робило всю цю домовленість до остраху реальною.

— Саванно, — сказала я, намагаючись змусити свій голос не тремтіти, — думаю, ми вчинили дуже погано. — Вимовивши це, я одразу зрозуміла свою помилку. — Я вчинила дуже погано.

Бо це я була в усьому винна. Я була доросла. Я зганьбила нашу родину, розбестила доньку, згрішила поза всяким спасінням.

— Він вчинив гірше, — відповіла вона беземоційно, і я не зрозуміла, мало це мене жахнути чи втішити. Вона знайшла спосіб це виправдати. Здавалося жорстоким забрати це в неї після всього, що вона пережила. Крім того, я не могла нас утримувати. А яка мати дозволила б своїй дитині покинути школу, щоб сплачувати її рахунки?

Саванна зачерпнула морозива й запропонувала коробку мені. Але я відмахнулась.

Жодної їжі я не любила так, як ванільний «геаген-даз». Але в мене раптом пропав апетит.

Розділ 19

— Мені подобаються твої тарілки! — вигукнула Ліббі, дістаючи їх із буфета. Я не просила її накривати на стіл, але вона явно любила брати справу у свої руки. Я засвоїла це, коли вона напросилася всією їхньою родиною на вечерю до мого будинку. — Де ти їх купила? — спитала вона, розставляючи їх на столі.

— У *Pottery Barn*, — відповіла я. Я вирішила не говорити їй, що купила їх спеціально того самого ранку. Прості білі тарілки, які ми привезли із собою, були вже затерті, і я посоромилася їх виставляти.

— О, я люблю *Pottery Barn*! — сказала Ліббі своїм життєрадісним чирлідерським голосом. Мені було цікаво, вона завжди така повна ентузіазму чи просто любить звані вечері.

— Підставки під них теж звідти, — сказала я, хоч вона не питала.

Я купила ці товсті бордові підставки теж того ранку, разом із десятком матер'яних серветок і трьома ароматизованими свічками. Шопінг у *Pottery Barn* був дивним для мене. Я ніколи туди не заходила, бо знала, що все там коштує вдвічі дорожче, ніж ми могли б заплатити. Але коли ми із Саванною переїхали сюди, шафка для посуду була порожня, а мені був потрібен посуд не гірший за цей будинок та моїх нових друзів.

Під час купівлі тарілок мене вразило, який порожній був цей магазин. Величезний, на два поверхи з ескалатором посередині, але я там була майже сама. Я пам'ятаю, як мене здивувало, що таке місце залишається в бізнесі. Коли настав час розрахуватися, продавчиня з'явилася нізвідки і відкрила касу лише для мене. Коли вона пробила мої покупки, на них буквально кинулася друга продавчиня, яка одну по одній запакувала мої тарілки у товстий папір кольору вівсянки. Мені хотілося сказати їй, щоб вона переклала їх підставками і не марнувала весь цей папір, але я побоялася видатися жалюгідною або невдячною.

— Хотіла б я піти туди і придбати все нове, — зітхнула Ліббі, і мені стало цікаво, чому вона не могла цього зробити. Я завжди думала, що мешканці багатих кварталів можуть купити собі все, що хочуть. Вона мала «ролекс», тож і новий посуд, звісно, могла собі дозволити.

— Думаю, усе готово, — сказала я. — Кличемо всіх?

Як і обіцяла, Ліббі принесла велику каструлю соусу, і ми приготували дві коробки спагеті у великій лобстерній каструлі, яку я перевезла з нашої квартири. Я ніколи не використовувала її для лобстерів, вона була чудова для приготування супу та іноді тушкованого м'яса, яке Гейб любив класти в сендвічі і брати з собою на роботу. Я більше не готувала у великих кількостях, тепер це було лише для нас із Саванною. Єдина причина, чому я ще зберігала цю каструлю, полягала в тому, що вона була надто велика, щоб поміститися в смітнику.

Я з крихітним припливом гордощів дивилась, як Ліббі вивчала мою підбірку дерев'яних ложок. Підбирала їх не я, але вони все одно стали моїми, і мені було добре від можливості ними поділитись. Кухня в нашій старій квартирі була така маленька, що не можна було відчинити холодильник та духовку одночасно (дверцята б стукалися), тому досвід приготування їжі разом із подругою був для мене зовсім новим. Було весело мати когось для перевірки смаку та розмови, поки я нарізала та помішувала, і на ці благословенні кількадесят хвилин я дозволила собі забути, як отримала таку вражаючу колекцію дерев'яних ложок. Коли я приймала пропозицію Ліббі звести наші родини разом, я думала, що роблю це для Саванни — щоб показати їй, що я намагаюсь, посіяти зерно оптимізму в ландшафт, що вже став холодним та безплідним. До мене не доходило, що я зможу справді цим насолоджуватися. Коли я дивилась, як Ліббі помішує спагеті моєю спеціальною бамбуковою ложкою з довгою ручкою, я раптом дуже зраділа, що не викинула цієї великої каструлі.

— Вони вже йдуть! — оголосила Ліббі, ховаючи телефон.

Саванна була нагорі зі своїм новим хлопцем. Ми виробили звичку писати одна одній у будинку, і не лише тому, що в мене боліло коліно на сходах. Батько ніколи б не дозволив їй залишитися наодинці з хлопцем у її кімнаті, але я була рада, що вона знайшла когось, хто її обожнював. Вона це заслужила, як і багато чого іншого.

— Саванна вже теж спускається, — оголосила я, і Ліббі змовницьки підняла брову.

— Як тобі її новий хлопець? — спитала вона пліткарським тоном, і я лише знизала плечима.

— Побачимо, чи затримається, — відповіла я.

Насправді я була трохи здивована тим, що Саванна сказала: «Звісно», коли я запропонувала їй запросити Логана на нашу звану вечерю, з огляду на те, що їхній бурхливий роман тільки починався. Я раніше думала, що вона буде тримати своє особисте життя при собі, це її перший хлопець! Але якщо вона була не проти мого спілкування з ним, то і я не повинна стояти на заваді їхнім стосункам. До аварії вона здебільшого весь час була біля мене. Ми дивилися ввечері кіно, грали в пінг-понг, ласували пізно ввечері випічкою. І, звісно, ці останні три місяці вона теж була поруч, тільки ось веселощів у нас із нею більше не було. Було трохи гірко-солодко бачити, як моя донька входить у нові стосунки, чого кожна мама і хоче, і водночас боїться.

У двері подзвонили. Ліббі пішла відчинити своїм чоловікові та дітям, а я глянула на стіл. Я ще ніколи не влаштовувала вечерю на сімох, тож це була ще одна новація на тижні, сповненому нового: новий посуд, новий хлопець, нові друзі, нові традиції. Я відчувала приплив емоції, якої не відчувала вже давно — я не була впевнена, але подумала, що це може бути надія. Зростаючи у Бейкерсфілді, я ніколи особливо не пишалася рипучою халабудою, яку ми називали домом, але я дуже любила, коли сусідки забігали в гості із зайвими помідорами зі своїх городів або лимонами із саду. І як це часто перетворювалося на імпровізований пікнік — макаронний салат з усіма інгредієнтами, які ми мали під рукою, стільці на травичці перед входом до будинку з дітлахами та собаками, що бігали навколо. На якусь мить я дозволила собі зануритися у мрії, що Калабасас стане моїм новим, покращеним Бейкерсфілдом. Це було, звісно, безглуздо. Але я тоді ще цього не знала.

— Привіт, красунечки, — проспівала Ліббі, відчиняючи двері своїм чоловікові та донькам. — Привітаєтеся з пані Голлі?

— Здрастуйте, пані Голлі, — механічно мовила менша, а старша просто помахала мені.

Я помахала у відповідь, і Енді підштовхнув їх через поріг.

— Дякую, що запросили нас, — сказав він.

— Дякую, що прийшли, — відповіла я, намагаючись удавати, що запрошувати сусідів на вечерю для мене цілком нормально.

— Роззуйтеся, щоб не затоптати чудовий будинок пані Голлі, — проінструктувала Ліббі, і дівчатка посідали на підлогу, щоб роззутися.

— Я можу чимось допомогти? — спитав Енді, та я похитала головою.

— Залишилось тільки вийняти з духовки часниковий хліб, а все інше вже на столі.

Я зробила цей хліб сама. Весь день готувала. А ще всю ніч підходило тісто. Але мені цей процес був у радість. Та й що іще мені робити? Без роботи дні тягнулися довго. Не те щоб я сумувала за спогляданням таблиць із цифрами протягом дня. Робота в мене була нудна. Я сиділа день у день під тим самим флуоресцентним світлом, вела ті самі розмови з тими самими колегами, пацієнтами та страховиками по вісім годин. Ні, за роботою я не сумувала. Я сумувала за тим, щоб бути корисною. За цим ідеальним балансом потреби в роботі та потреби роботи в мені. Тепер, коли я стала утриманкою, повертатися на роботу не мало сенсу. Тому я пекла.

— Я принесу хліб, — запропонувала Саванна, спустившись сходами.

Її хлопець спустився на мить пізніше, і я намагалася не думати, що вони робили в її кімнаті. Ми, звісно, мали розмову. Їй було вже шістнадцять — я припускала, що вони вже десь бешкетували. Тож вони те саме могли робити тут, де вона могла краще контролювати, як далеко їй заходити.

— То чому ми всі не сідаємо? — спитала я.

Татум із Марго звели очі на свою маму, і та погнала їх до їдальні. Я попросила її накрити для всіх однаково, тож там не було дитячих місць — доньки Ліббі мали пити з келихів і їсти дорослого розміру виделками так само, як ми всі. Гейб завжди наполягав, щоб Саванна почувалася за столом рівною і щоб з нею не сюсюкали, як колись із ним робили це його дідусь з бабусею. «Дітьми й без того весь день командують, — якось сказав він мені. — Підніми руку, зачекай своєї черги, подякуй. Нехай хоч за столом вони почуваються вільно». На цьому шляху ми отримали кілька розлитих склянок молока, але виховали впевнену в собі, незалежну дитину. Коли б не ці сімейні вечери на рівних, останні три місяці минули б зовсім інакше. Я

намагалася не думати, які почуття оця сміливість Саванни викликала б у її батька — гордість чи жаль.

— У вас такий чудовий будинок, — сказав Логан, діставшись підніжжя сходів. — Дякую, що запросили мене на вечерю.

Я усміхнулася йому, а потім представила його Ліббі, Енді та дівчаткам. Коли він тиснув руку Енді, Ліббі нахилилася до мене і прошепотіла на вухо:

— Його кросівки коштують вісімсот доларів.

Я глянула вниз на них. Я не мала причин їй не вірити, але, як на мене, звичайні собі кросівки. Я дивилася, як він відсунув стілець для Саванни, а потім зачекав, доки вона сяде. «Чудовий хлопець із чудової родини», — сказала б моя мама, навіть не знаючи, скільки коштують його кросівки.

Моя мама так і не пробачила мені, що я вийшла заміж за Гебріела. «Ти досить вродлива, знайди собі кращого, — сказала вона. — Не виходь за морпіха, зачекай мільйонера!» Але я й гадки не мала, як познайомитися з мільйонером. Я знаю, це може здатися дріб'язком, але причина, з якої я хотіла переїхати до Калабасаса, почасти полягала в тому, щоб Саванна зустрічалася з дітьми із заможних родин. І не тільки для того, щоб вона колись могла вийти заміж за одного з них, але й щоб вона і сама могла стати такою. Звісно, у нас тепер були гроші. Але я й гадки не мала, чим це закінчиться. Я приховала доказ злочину, узяла хабаря, збрехала поліції. Я зробила це заради того, щоб Саванна могла мати краще життя, ніж було в мене. Проте це станеться лише тоді, коли я залишатимуся на волі. Якщо ж мене запроторять до в'язниці, де мені й місце, їй знадобляться друзі, здатні дозволити собі кросівки за вісімсот доларів.

— Цей часниковий хліб дивовижний, — у захваті сказав Логан і взяв собі другу скибку, не забувши, звісно, запропонувати кошика Саванні, перш ніж поставити його назад. Ми їли в родинному стилі, передаючи страви одне одному і накладаючи самі собі. Ліббі закидала Логана мільйоном запитань: «Ти ще живеш із батьками? Що вивчатимеш у Гарварді? Що тебе спонукало взяти рік відпочинку?» Вона навіть упоралася зі страшним «Тож, як ви двоє познайомилися?», не викликавши протесту. Ліббі вправно вела розмову, пересипаючи свої запитання кумедними історіями про власні шкільні роки, чому

вона обрала коледж Вільяма та Мері для звичайної вищої освіти й Колумбійський університет для аспірантури. Енді теж приєднався до розмови, поділившись історією про те, як кинув медичний і став вивчати економіку, коли зрозумів, що з органічною хімією йому не впоратися («що це взагалі таке?»).

Мені подобалося слухати їхні історії, проте самій не було чого додати до них. Поки вони теревенили про улюблених викладачів та книжки, я намагалася стати геть непомітною і молилася, щоб розмова не перейшла на мене. Я ніколи не ходила до коледжу. Зі своїми рудиментарними математичними здібностями я одразу після школи пішла працювати бухгалтеркою. Я й гадки не мала, хто такі Вільям та Мері і чого можна в них навчитися, і не хотіла пошитися в дурні, розпитуючи про них. Ліббі була достатньо добра, щоб згадати про мене лише тоді, коли балачка перейшла на прості речі, як-от мій салат («Це домашні крутони?»), у яких ресторанах ми маємо побувати («Якщо ви ще не були в *Delmonico*, то просто зобов'язані!») або чи не думаю я, що «ця спека вже має закінчитися?».

Цей вечір підтвердив те, що я вже знала.

Я була цілковита самозванка. Мені було не місце в цьому будинку і цьому районі. І я була не гідна дружби з Ліббі.

Я тут чужа. Я бранка у власному домі.

Вони ніколи не повинні дізнатися, що я зробила, звідки приїхала, хто я насправді така.

Я ніколи не зможу ні з ким зблизитися. Я ніколи не зможу знову бути собою.

Отаким було життя, яке я обрала своєю брехнею та злочинами. Залишалося тільки одне запитання — чи варто взагалі так жити.

Еван

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Зміни, які я повносив до юридичних документів Джека, потрібно було нотаріально завірити, що означало відкрити наш гріх іще одній людині.

Я вирішив не використовувати свого звичайного нотаріуса або того, хто міг би прийти до мене додому, обравши натомість відому мережеву фірму, що надавала нотаріальні послуги. Я вдягнувся так, щоб мене не запам'ятали, і прийшов раніше призначеного часу, щоб нікого не дратувати.

Як і більшість багатих людей, Джек не зберігав гроші в одному місці. Він мав бізнес-рахунки, інвестиційні рахунки, активи в нерухомості, особистий ощадний рахунок, корпоративний рахунок, спільний чековий рахунок із Кейт, кредитну лінію та (просто на випадок, якщо саме пекло вибухне) напханий грошима сейф у стінній шафі.

Грошовий потік Джека був заплутаною схемою банківських переказів, де гроші брали через одну юридичну особу, а платили через іншу. Гроші осідали на бізнес-рахунок Джека від студії. Цей бізнес-рахунок платив йому зарплату через корпорацію без податку на прибуток. Якщо він продюсував кіно, ми відкривали продюсерський рахунок лише для цієї картини, і він отримував додаткову зарплату, або зарплати (залежно від того, скільки обіймав посад), що йшла через його корпорацію на той рахунок, який він зазначав.

Джек мав комерційного директора та дипломованого бухгалтера, але всі транзакції моніорила його дружина Кейт. На своїй посаді фінансової директорки Джекової компанії вона авторизувала кожен транзакцію і щомісяця перевіряла бухгалтерські документи на точність. Вона особисто затверджувала рух кожного долара через їхні рахунки. У звичайні часи це знімало з плечей Джека величезне навантаження. Але тепер це була проблема. Бо Джекові були потрібні гроші. Більше грошей, ніж було в тому сейфі. А сказати про це дружині він не міг.

Був лише один рахунок, який вона не моніторила. Вона не моніторила його, бо розуміла, що він недоторканий. Це був трастовий фонд, який Джек створив для їхнього сина. Гроші на цей рахунок клали, але ніколи не знімали.

Джек почав відкладати гроші у трастовий фонд свого єдиного сина, щойно той народився. Тепер, після багатьох фільмів та років, цей фонд виріс до понад п'яти мільйонів доларів. Джек та Кейт пішли на крайні заходи, щоб убезпечити ці гроші. Жодна пара не планує розлучатися, але в разі, якби вони колись мусили ділити свої статки, Джек та Кейт хотіли гарантувати, що грошей їхнього сина ніхто не торкнеться, навіть вони удвох. Тож вони зробили мене піклувальником цього фонду. Я отримав повний контроль над ним, доки їхньому синові не виповниться вісімнадцять років. Я ніколи не уявляв, що скористаюсь грошима не на його користь.

Але Джек сказав мені, що ці гроші підуть не його синові. Натомість я мав вручити їх Голлі. Все до останнього цента. Я мав змінити умови трасту, не кажучи про це нікому, зокрема Кейт.

— Підпишіть отут, — проінструктувала сивочола нотаріус, майже не дивлячись на мене. Я був вдячний за її байдужість — і мовчки підписав. Було дуже багато способів, якими це могло погано закінчитись. Наше коло довіри легко могло розвалитися, тож я намагався не думати про очевидну слабку ланку і як цей акт фінансового обману може рознести наш крихкий пакт на друзки.

Я прокатав великий палець по подушечці з чорнилом і поставив відбиток у гресбуху.

Цей план підкупу раптом (буквально) отримав мої відбитки пальців.

Якщо хтось один розколеться, він потягне на дно всіх.

Розділ 20

Я прокинувся в холодному поту.

Мені вже не вперше снилися жахи про цю аварію, але цей сон був особливо страшний.

Я знову був на місці аварії, ішов у бік зіткнення, так само як робив у реальному житті. І коли я глянув униз на мертво тіло чоловіка Голлі, його скалічені кінцівки раптом ожили, наче це була голова Медузи зі зміями, що шкірили на мене спінені білі ікла. Очі змій палали люттю, і вони тягнулися з усіх сил, відчайдушно прагнучи мене вкусити, але не могли дістати. Скривавлена мозкова речовина покійного вилазила з його черепа, наче фарш із м'ясорубки. Я намагався втекти, але, як дуже часто буває у снах, не міг рухати ногами. Мої ноги були зацементовані в бруківку, а змії Медузи вже поглинали мої ступні, стегна, торс. Я закричав і приготувався потонути в дедалі вищому морі крові та кишок.

Коли я, хапаючи ротом повітря, прокинувся, було трохи по п'ятій ранку. Я був надто розбурханий, щоб заснути знову, тому встав, прийняв душ і відкрив свій ноутбук на кухонному столі. Поки варилася кава, я переглянув пошту. Я побачив, що Джек знайшов сценарій, який йому сподобався, і думає зробити пропозицію з його придбання. Для таких угод він мав спеціального продюсерського юриста, тож мені там було нічого робити, але він поставив мене в копію, щоб я знав, що він намірився зробити. Я глянув на рядок теми («можливо, новий бізнес»), а тоді заархівував його у відповідній папці.

Прийшов також звіт за кредитною карткою Голлі. Я мав слідкувати за тим, скільки вона витрачає, щоб гарантувати, що п'яти мільйонам доларів, які ми їй виділили, не загрожувє вичерпання. З них ми готівкою заплатили за будинок та автівку, що означало: у неї залишилось трохи менше трьох мільйонів на фінансування нового життя. Я вклав ці гроші в індексні фонди з плановим щорічним прибутком близько шести відсотків. Якщо вона не витратить більше ста вісімдесяти тисяч доларів на рік, цих трьох мільйонів вистачить їй довіку. Без

виплат по закладній чи за машину, я вважав, цього більш ніж достатньо.

Я переніс звіт за кредитною карткою на закодований сервер, де тримав усі документи, пов'язані з аварією. Потім я відкрив його. Моєю роботою було знати, як вона витрачає гроші мого клієнта. І, правду кажучи, мені й самому було цікаво.

Ми дали їй дві кредитні картки: одну для неї і одну для Саванни, тож я знав, котра з них що купувала. Коли я побачив звіт про витрати Саванни, то ледь не запанікував. Вона побувала в купі дорогих брендових магазинів, і все за один розрахунковий період. Це не було для мене повним сюрпризом — я знав, що вона захоче шиконутися. От тільки я не знав, сповільняться з часом її витрати чи прискоряться. Що як вона випробовувала нашу домовленість? Готувала сцену для більших вимог? Чи наважився б я відмовити, якби вона попросила? Цей відеодоказ був справжнім прокляттям, а вона була надто розумна, щоб не зробити з нього копії. А це означало, що ми не мали вибору, крім як продовжувати платити. Ситуація була стабільна як граната. І Саванна тримала пальчика в кільці.

Натомість Голлі майже нічого не купувала. Вона витратила помірну суму в перукарському салоні, сто тридцять п'ять доларів у *Pottery Barn*, кількасот баксів на бензин. Решта її витрат були у продуктовому. Вона ходила туди майже щодня. Це були здебільшого маленькі суми — менше двадцяти доларів. За винятком одного рахунка з суші-бару, всі її страви готувалися на її кухні з продуктів, які вона купувала біля дому.

Я спробував уявити, що вона купувала під час тих двадцятидоларових походів до продуктового. Я уявив собі багато свіжих продуктів, бо за чим іще вона б мала ходити щодня? Перш ніж показати їй будинок, я укомплектував кухню всім, що тільки міг уявити, — німецькими ножами, стаціонарним міксером, електрочайником, повним набором мірних склянок та ложок. Джек наполягав, щоб я зробив усе сам, бо не хотів ризикувати, щоб хтось іще зрозумів, що ми робимо. Я ще ніколи не укомплектовував правильної кухні, але, на щастя, продавчиня в *Bloomingdale* мала такий досвід і була дуже рада допомогти.

Я подумав про звіт за власною кредитною карткою — він був геть інший. Я взагалі не ходив до продуктового. Більшість моїх рахунків

була з ресторанів — обідів з колегами, вечер із жінками, яких я ніколи потім більше не бачив, або ночей, коли я не хотів нікого шукати чи щоб мене хтось шукав, і самотньо сидів у барі.

Мій брат колись підколював мене, що я «невиліковний парубок». І це правда, я був трохи плейбой. Я мав великий дохід і великий вибір, на що або на кого його витратити. Джек дав мені доступ до всіх найкращих ресторанів, клубів — і так, навіть жінок, але з часом мені стало здаватися, що я знову і знову переживаю одне й те саме побачення. Мої модні костюми приваблювали жінок, які хотіли бути засліплені, і, думаю, я носив їх через страх, що якщо не засліплюватиму, то можу зникнути.

Але Голлі була інша. Вона нікого і нічого не переслідувала. Вона знала, що таке зростати без нічого, відчувати цю токсичну суміш бажання та сорому, що походить від споглядання, як інші люди отримують те, чого ти відчайдушно прагнеш. Вона знала, що таке отримати багатство, на яке ти не певна, що заслуговуєш, і як оточення речами, які ти завжди вважала призначеними для інших людей (новою автівкою, туфельками, ідеальною зачіскою), змушує тебе почуватися самозванкою у власному житті. І, як і я, вона жила з жорстоким горем, що походило від втрати людини, котра прагнула дати тобі комфортне, безтурботне життя, але померла перш ніж змогла розділити його з тобою.

Ми з Голлі були приблизно одного віку — їй було тридцять сім, а мені тридцять вісім. Мені було цікаво, якби ми познайомилися за інших обставин, без жаху цієї аварії між нами, чи міг би я їй сподобатись? Я, звісно, ніколи не розповідав їй про себе, тож вона й гадки не мала, скільки між нами спільного. Або як глибоко я захоплювався нею за її стоїчну незламність та м'яку красу. Я був готовий до іншого типу жінки, іншого типу життя — пов'язаного зовсім не з тим, де бути, а як бути. Усвідомити це мене змусила Голлі. Але шляху назад уже не було.

Я ніколи не зможу сказати їй, що відчуваю, бо це було б страшенно неприйнятно.

Але це не заважало мені бажати такої можливості.

Енді

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Коли прибув кур'єр з експрес-листом, я знав, що це погані новини.

Ми прострочили закладну, і я мав не менше десятка неспланих рахунків. Поїздка Татум на швидкій після того, як вона впала з гойдалки і її рука роздулася, наче м'яч для американського футболу, коштувала нам більше чотирьохсот доларів, і я ще ані копійки з них не заплатив. Падіння не зламало їй зап'ястя, але завдало серйозної рани нашому гаманцю. У нас буквально нічого не залишилося.

Мені було цікаво, чому Ліббі зі мною не розлучиться. Потім я зрозумів — ми не могли собі дозволити розлучення. Бо це передбачало заплатити адвокатам, а для цього потрібні гроші. Потрібно також до дідка багато грошей, щоб утримувати два житла замість одного. Якби ми розлучилися, Ліббі жила б у гівняній однокімнатній квартирці, а я в коробці з-під холодильника.

Я розписався за листа, а тоді глянув на зворотну адресу. Там не було слова «колектори», кредитори були надто розумні для цього. Вони не хотіли лякати порушника-одержувача, перш ніж він розпишеться, і ризикувати, що лист повернеться нерозпечатаним.

Я не впізнав у відправникові когось, кому ми були винні гроші, але це було не дивно. На той момент мої борги, мабуть, простягалися вже далеко у сферу незнайомих. Я вже мав намір розпечатати листа, коли побачив, що він адресований не мені. Цей рекомендований лист, за який я щойно розписався, був адресований Ліббі.

Я занервував через цілу купу нових причин. Може, вона таки звернулася до адвоката з розлучень? Її батьки ніколи не пропонували дати нам грошей, але вони б допомогли їй позбутися гівняного шлюбу. А після розлучення вона, мабуть, хотіла повернутися назад додому в Нью-Йорк. Я не міг дозволити собі довгу битву за опікунство, тож, якщо хотів бачити своїх дітей, мав би поїхати теж. Розлучення фактично покінчило б із моєю кар'єрою. Ця думка наповнювала мене рівною мірою розчаруванням та полегшенням.

— Це мені? — спитала Ліббі, виникнувши нізвідки.

Ця жінка була, мов кішка, я ніколи не чув, коли вона наближалася. А може, потік моїх гірких думок був такий гучний, що забивав звук її легких кроків.

— Так, тобі, — сказав я якомога спокійніше і простягнув їй конверт.

Але вона не взяла його в мене. Її горіхово-карі очі метнулися вгору, щоб зустрітися з моїми. Якщо відмовитись від кар'єри, це розіб'є мені серце, але, якщо втратити її, воно розлетиться на шматки.

— Можеш розпечатати його, — сказала вона.

Я намагався прочитати вираз її обличчя. Зазвичай я досить добре вмію читати мову тіла. Вона вперла руки в боки, що зазвичай сигналізувало про впевненість, але могло також вказувати на нетерпіння чи нудьгу. Її губи були зібрані в натягнуту усмішку. Люди часто усміхаються так, коли їм тебе шкода або погано від того, що сталося чи має статися. Усе це для мене тієї миті було поганими ознаками.

Я, мабуть, завагався або виглядав невпевненим, бо вона мене підіграла:

— Нумо. Він тебе не вкусить.

Вона переступила з ноги на ногу. Якщо руки в боки означало нетерпіння, то воно наростало.

Я підсунув пальця під клапан коричневого конверта. Він був цупкий і гладенький, такий, які використовують висококласні юридичні фірми, і я намагався не здаватися знервованим, дістаючи його вміст. Це були дві сторінки, степлерні разом. Першою сторінкою був лист.

— Шановна пані Беренсон, — прочитав я уголос. — Ми раді повідомити вам, що цей округлий діамант на два з половиною карати, який ви довірили нам продати, продано.

Я перестав читати і звів очі на Ліббі. Її усмішка стала широкою, а очі сяяли.

— О, Ліб... — вимовив я, випускаючи з руки листа.

Її щокою скотилася сльоза. Я пригорнув її до себе й міцно обійняв. На другій сторінці був чек — цілих п'ять цифр, достатньо, щоб дати нам можливість дихати знову.

— Я не відмовлюсь від тебе, — сказала вона мені в груди.

Сльози пекли мені очі, і я обійняв її ще міцніше. Ми обоє знали, що вона не повинна була цього робити. Вона могла б наполягти, щоб ми спакувалися та поїхали.

Але вона цього не зробила. Бо вона була дивовижно вперта, запекло вірна і найкраща дружина, на яку колись міг сподіватися чоловік.

Я цілував її волосся і цієї миті присягався повернути нас до нормального життя — працюючи як проклятий і написавши такий сценарій, який великий Джек Кімбалл нізащо не зможе відхилити.

Розділ 21

Було вже по дванадцятій понеділка, а від Джека досі — ані слова.

Він отримав сценарій ексклюзивно на вихідні, і сьогодні був дедлайн.

Я зачекав до після обіду, а потім зателефонував моїй агентці Лорі. Вона нічого не чула, а її спроба розрадити лише змусила мене почуватися ще гірше.

— Якщо сценарій йому не сподобається, є багато інших покупців, — підбадьорила вона мене.

Але я знав, як це буде. Лора мала порадитися зі своїми колегами і скласти перелік тих, хто ще міг відгукнутися на цей матеріал. На це пішов би тиждень. Потім вона мала б обдзвонити всі потенційно зацікавлені сторони, щоб подразнити їх — мовляв, у неї є щось видатне. На це пішов би ще один тиждень, можливо, більше, залежно від того, на скільки компаній вона націлиться. Потім, у скоординованій атаці, вона б розіслала сценарій п'ятьом, десятьом чи скільком там потенційним покупцям, яких виокремила. Потім ми би чекали, поки вони його прочитають.

Ще мінімум два тижні пішло б на те, щоб почали надходити відповіді. Той, кому Лора надішле сценарій, мав передати або переслати його вище, своєму босові чи босам. На цьому більшість продажів сценаріїв зазвичай і видихалася. Достатньо було одній людині в конкретній компанії сказати «ні», щоб проєкт помер. І така людина завжди була.

Я написав цей сценарій спеціально для Джека. Протагоніст, неспокійний агент ЦРУ в проблемному шлюбі, що його я жваво виписав з особистого досвіду, був просто створений для того, щоб продемонструвати особливу стоїчну харизму Джека. Це було дороге для зйомок кіно з екзотичними європейськими локаціями та довгими сценами бойовика, а тому йому була необхідна зірка. Голлівуд створив не надто багато зірок. Якщо Джек не захоче зіграти головну роль, наші шанси залучити іншого актора з його зірковою силою були менші, ніж у кульгавої кобили виграти Кентукське дербі.

Ліббі взяла наші фінанси під контроль, щоб я міг витратити літо на творчість. Це було логічно, з огляду на те, що вона та її діамант були годувальниками цього року, і я був тільки радий зіпхнути із себе купу несплачених рахунків. Я знав, що вона відмовлялася від багатьох речей протягом не одного місяця, хоч, безумовно, заслуговувала на них, та без жодних гарантій, що я колись повернуся до роботи, вона не дасть собі волі. Ліббі не скаржилась, але я бачив, що вона була нещаслива. Не можу сказати, що шкодував, що вона продала свій камінь, бо не знаю, як би ми втрималися на плаву, коли б вона цього не зробила. Але її терпіння вичерпувалося. За три коротких місяці ми витратили вже більше половини нашого неочікуваного щастя. Видовище зменшення нашого банківського балансу щомісяця підштовхувало нас обох до межі. І, якщо цей сценарій не куплять, ситуація загрожувала стати катастрофічною.

Я відсиджувався в гаражі в очікуванні новин, перевіряючи телефон кожні п'ятнадцять хвилин, щоб переконатися, що не пропустив якогось імейла або дзвінка. Мені не було більше чого майструвати, тож я наводив лад у своїх інструментах. Я зголоднів, але не наважувався пробратися до будинку. Ліббі була, мабуть, в кухні, готувала вечерю. Була майже п'ята година — ми сідали родиною за стіл між п'ятою тридцять та шостою. Ліббі була неперевершеною куховаркою, і за це я був їй дуже вдячний. Якби не це, рік у нас був би ще складніший.

Минули ще два цикли перевірки телефону, а потім у дверях постала Марго, щоб покликати мене на вечерю. Ліббі приготувала котлети по-київськи, улюблену страву дітей. Вона подала ніжну фаршировану курятину з хрустким городнім салатом. Зі своїх спогадів я знав, як це смачно, але того вечора відчував лише смак розчарування.

Дівчатка не замовкали, але я був такий заглиблений у самобичування, що не чув ані слова з того, що вони казали. Я не знав, як зустріти завтрашній день. До цього вечора я мав хоч якусь надію.

А тепер я не мав навіть її.

Голлі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Подзвонили з моргу, спитали, що я збираюся робити з тілом мого чоловіка.

Минуло вже десять днів, і вони не могли його більше тримати, сказала працівниця моргу так м'яко, як тільки може говорити людина, коли вона каже тобі, що твій покійний родич перележав допустимий строк. Я спробувала уявити, як їй було дзвонити людям, щоб сказати їм приїхати по їхніх мертвих. Хто б хотів таку роботу? На моїй посаді бухгалтерки стоматологічного кабінету я час від часу мусила дзвонити пацієнтам щодо прострочених рахунків і думала, що це важко. Я раптом зрозуміла, що це було зовсім не важко.

Я була вдома вже два дні. Це була та сама квартирка, у якій я жила майже від народження Саванни, але без Гейба вона взагалі не здавалася оселею. Коли задзвонив телефон, я була ще в ліжку, з ногою на подушках — Гейбових подушках. Гейб завжди спав із двома — одна під головою і одна під колінами, щоб у нього не боліла спина, коли він прокидався.

Гейб не надто любив обійми в ліжку, ми не спали ложечкою чи ще якось, але не мати його в ліжку було таким самим дисонансом, як втратити зуб, — заглибина біля мене зяяла безоднею і пекла, наче сіль на відкритій рані. Гейб не хропів, але спав із відкритим ротом, і я вже звикла покладатися на тихий звук його дихання як колискову, під яку засинала. З його смертю я мусила відчиняти вікно, щоб впустити трохи вуличного шуму, бо інакше в мене дзвеніло у вухах від тиші.

Я зняла ногу з подушок, щоб можна було сісти.

— Вибачте, — сказала я працівниці моргу, відсовуючись назад, щоб спертися на узголів'я. — Але я не впевнена, що з ним можна зробити.

Я поправила подушки, але ніяк не могла влаштуватися зручно. Я завжди любила наш матрац, але без Гейбових сімдесяти п'яти компактних кілограмів, які м'яко прогинали його по центру, він здавався жорстким та холодним. Мені тепер було більше сенсу спати на його боці — він був ближче до дверей, і, щоб дістатися туалету з

моїм хворим коліном, потрібно було менше кроків. Але я не могла змусити себе до цього. Тож я залишалася на своєму боці і, коли вставала вночі попісяти, довго обходила підніжжя ліжка, уникаючи порожнього місця, яке тримала ні для кого.

Важко було не лише ночами. Я, звісно, знала, як працює кавоварка, але звикла прокидатися під уже повний кавник. Я розридалася, коли не могла знайти фільтри для кави. Саванна мусила відривати мене від кухонної стійки і готувати для мене каву. Мені було цікаво, чи зробила вона це сьогодні, перш ніж пішла на свою ранкову пробіжку, бо я не могла мучитися з приготуванням кави для себе, а мені дуже була вона потрібна зранку.

— Ви мали отримати варіанти поштою, — сказала співробітниця моргу.

Поки я була в лікарні, пошту забирала Саванна, складаючи її стосами на кавовому столику. Пошту завжди переглядав Гейб. Якщо там було щось для мене, він клав це на маленький секретер, який я використовувала як свій письмовий стіл. Я не знала, що робити з його поштою, тому просто залишила її всю лежати купою.

— Вибачте, — сказала я знову. — Я подивлюся, — пообіцяла я.

Я боялася вставати з ліжка, бо це означало зустрітися із цілим набором нових, незнайомих обставин. Раніше ми мали певний ритм наших ранків. Гейб приймав душ першим, щоб у ванній було тепло та парко для мене, коли наставала моя черга. Він завжди вішав свого мокрого рушника на штангу для шторки, бо вважав, що рушники смердітимуть, якщо їх не розправляти для просушки. Щетина електричної зубної щітки, якою ми ділилися, була волога, коли я її діставала, і він майже завжди залишав зубну пасту відкритою. Але тепер зубна щітка була суха, на штанзі для шторки нічого не висіло, а ванна здавалася холодною, порожньою та дивною.

— Я можу порадити похоронне бюро, якщо хочете, — сказала співробітниця моргу, поки я подумки плакала на своєму боці дроту. — Ви живете в цьому районі?

— Неподалік, — видушила я.

Вона проторохкотіла назви кількох місцевих похоронних бюро, але я їх не записала. Потім вона пояснила процедуру отримання тіла і

сказала мені, що, коли я визначуся з похоронним бюро, потрібно буде підписати ще якісь папери.

— Скільки ви хочете свідоцтв про смерть? — спитала вона. — Вони коштують п'ятнадцять доларів кожне.

П'ятнадцять доларів здавалося багато за шматок паперу, а крім того, чи не могла я просто скопіювати його, якщо мені знадобиться більше?

— Гадаю, лише одне? — запитала я, не розуміючи, навіщо комусь хотіти більше.

— Вам будуть потрібні оригінали для отримання страховки, соцвиплат або військової пенсії, — попередила вона. — Або закриття будь-якого банківського рахунку, яким ви не володіли спільно. — Я не думала, щоб Гейб застрахував своє життя або мав якісь таємні банківські рахунки. Можливо, він мав військові пільги, але я й гадки не мала, як про них дізнатися. Або як працювали соцвиплати.

— Розумію. Тоді, гадаю, два? — запитала я.

— Ви завжди можете замовити більше, — сказала вона швидко, а я намагалася не панікувати через те, що не знатиму, як це зробити. — Просто скажіть, щоб похоронне бюро мені зателефонувало, — доброзичливо сказала вона. — Я скоординую з ними всю паперову роботу. — Після цього вона повісила слухавку.

Я оглянула комод мого чоловіка. На ньому все ще стояла кавова кружка з написом «Найкращому татові», яку Саванна подарувала йому на минулий День батька. Я зняла її і зазирнула всередину. Кава вже випарувалась, залишивши на дні товстий шар гущі. Там, де був його рот, залишилася пляма у формі півмісяця. Я все ще могла уявити крихітний вертикальний узор його губ.

Я сунула свою руку в ручку, як у моїй пам'яті тисячі разів робив він. Охопивши цю кружку долонею, я уявляла його руку поверх моєї, що притискала її до округлих боків. Я заплющила очі і уявила, як він міцно тримає мене, як завжди робив.

— Не відпускай, — пролунав чийсь голос, і мені знадобилося кілька секунд, щоб зрозуміти, що він був мій.

З ким я розмовляю? Там не було нікого, крім мене. Ті руки, що колись тримали, пестили, любили мене, тепер гнили в морзі, разом із

плечима, на які я раніше спиралася, та очима, які завжди бачили в мені красу, навіть у мої непривабливі дні.

Я схопила кружку обома руками й притулила цю холодну керамічну посудину до грудей.

— Не відпускай, — повторила я, а потім зрозуміла, що ця команда, можливо, призначалась мені?

Мого чоловіка більше не було в цьому житті, що чітко дала зрозуміти співробітниця моргу. Але те, що він помер, ще не означало, що я не можу до нього дотягнутися. Ми були рідні душі, я зрозуміла це з тієї миті, коли ми познайомилися. А душа була вічна — мене цього вчила моя викладачка з недільної школи. Гейб не щезнув, він просто переселився. Я не могла його повернути, але могла піти за ним туди, куди й він.

Я розплющила очі. Я жила в цій квартирі п'ятнадцять років, але раптом нічого в ній більше не впізнавала.

Було зрозуміло, що мені тут більше не місце.

Питання було лише в тому, як далеко я мала поїхати, щоб знайти дім знову.

Розділ 22

Я прийняла вже три пігулки вікодину, який мені прописали, а це означало, що має залишитися сімнадцять.

Саванна була на змаганнях. За звичайних умов я б поїхала туди, але, коли подумала, як пересуватимуся цими слизькими металевими трибунами з ногою, що ледь згинається, у мене здали нерви. Я мала тимчасову табличку для пільгового паркування, але іноді тебе просто паркували десь у голому полі. В усіх були якісь причини припаркуватися близько. Комусь потрібно вивантажити речі. У когось собака в машині. Хтось кудись поспішає. Я не могла очікувати особливих привілеїв, навіть із табличкою. І я не дуже впевнено ходжу нерівними поверхнями, що зрозуміла на власному досвіді.

На етикетці було написано: «Приймати від болю по одній кожні чотири-шість годин». Я відкрутила кришку й висипала пігулки на тарілку — одну з моїх старих, а не з тих нових і красивих із *Pottery Barn*, хоч це нібито був особливий випадок. Пігулки були крейдяно-білі і залишали в мене на пальцях порошинки. Мій брат помер від передозування. Можна сказати, що це в нас родинне.

Я визирнула з переднього вікна на подвір'я. Я так і не дізналася, що за квіти там росли. Мені могло б сподобатися садівництво, коли коліно не болітиме. Я мала добрий інстинкт на рослини. На нашому старому місці ми іноді вирощували помідори на пожежному виході. Ми завжди мали найкращі. Вони були такі солодкі, що ми їли їх, як яблука, просто з гілки.

Я подумала про Саванну, про те, як легко їй було пристосуватися до цього нового життя. Тепер центром її всесвіту був Логан. Вони проводили разом кожну вільну хвилину, і я рідко бачила її без нього. Якби Гейб був живий, він би наполіг на знайомстві з його батьками, щоб переконатися, що вони добрі та гідні люди. Не те щоб мені було байдуже, я просто розуміла, що не змогла б нічого зробити, коли б вони такими не були. Саванна б знайшла спосіб зустрічатися з Логаном, сподобалися б мені його батьки чи ні. Крім того, не було жодних шансів, що мама і тато Логана будуть гірші за мене. Я була

нікчемна, кульгава, брехлива авантюристка. Вони явно стояли на сходинку, якщо не на весь сходовий проліт, вище за мене.

Я сумувала за тим часом, коли ми були із Саванною тільки вдвох, але була вдячна, що вона знайшла хлопця, якого полюбила, і сподівалася, що це триватиме довго. Я почала зустрічатися з Гейбом, коли нам було по шістнадцять. Люди думають, що в такому віці юнаки ще не розуміють, що таке любов, але я — живий доказ того, що деякі розуміють. Ми були разом два роки, а потім іще чотири жили окремо. У листах до мене він був привабливіший за будь-якого чоловіка, якого я зустрічала під час його служби, і я вийшла за нього одразу після того, як він звільнився в запас. Нам тоді було по двадцять два. Того ж року народилася Саванна.

Я знала, що їхнім стосункам було ледве три тижні, але по тому, як вона дивилася на Логана, розуміла, що Саванна втратила голову. Він робив її цілком щасливою — чудовий антидот спілкуванню зі мною. Я відчувала полегшення, коли вона писала мені повідомлення, що не прийде на вечерю чи затримається допізна, бо тоді вона не бачитиме, як я плачу, що я робила майже щодня. Я також не повинна була хвилюватися, що заражу її своєю патетичною жалістю до себе. Вона заслуговувала бути щасливою. Вона заслуговувала бути вільною.

Я знала, що вона любить мене, але тепер, коли за все платив Еван, я їй справді не була більше потрібна. Я більше її не забезпечувала, радше навпаки. Я стала для неї тягарем. Її майбутнє було яскраве. Моє — було пільмою.

Я нічого не чула від Ліббі з нашої званої вечері минулого тижня і розуміла чому — я була повною та цілковитою нудьгою. Ми близькі за віком, але вона мала значно більше спільного з Логаном, який знався на політиці та далеких краях і умів підтримувати світську розмову. А нам із Ліббі важко було знайти теми для розмов, крім наших улюблених рецептів та погоди. Будь-яка надія, яку я мала, що ми станемо подругами, зникла тоді ще до десерту. Я не могла відповісти на її розповіді про навчання в коледжі та початок кар'єри. І мені нічого було їй запропонувати, крім брехні.

Я перелічила пігулки вікодину, а потім виклала їх у ряд на тарілці, як солдатиків. Їх було вісімнадцять, а не сімнадцять. Мені, мабуть,

помилково дали одну зайву. Я гадала, що вистачить дев'яти чи десяти, але збиралася прийняти стільки, скільки зможу проковтнути.

Я не написала записки, бо що я могла у ній сказати? Єдина людина на світі, яка була мені не байдужа, зрозуміє, чому я це зробила. Між Логаном та Еваном вона збудує нове життя, не обтяжене мною.

Я по одній почала ковтати пігулки.

А потім почувалала нагору до свого ліжка чекати смерті.

Еван

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Я не знав того, що насамперед потрібно знати про купівлю будинку.

Я, звісно, знав, як це працює. Потрібно знайти будинок, виставлений на продаж, зробити пропозицію, внести депозит, створити депонент, провести інспекцію. Як усе це робиться, я знав. Я лиш не знав, як обрати будинок, особливо коли він призначений не мені.

Я жив у пляжному кондомініумі. Коли ти виріс у Новій Англії в оточенні густих лісів, від перспективи бачити щодня океан просто неможливо відмовитись. Я мав підземний паркінг, швейцара, цілодобове обслуговування квартири — це був радше готель, ніж будинок. Але мене таке житло влаштовувало, бо нічого не вимагало. Я не повинен був перейматися підстриганням газону або тим, хто забиратиме мою пошту, коли я поїду з міста в справах, — про все дбало ОСББ — об'єднання співвласників багатоквартирного будинку.

Я вибрав його не для того, щоб вражати своїх потенційних дівчат, але в тому рідкісному випадку, коли я привіз одну додому, це спрацювало.

Та цього разу я шукав не щось маленьке, холодне й утилітарне. Я шукав дім. Він мав бути місцем, де могла б жити родина, — теплим та привітним, місцем, де народжуються спогади і відчуваєшся в безпеці.

Я подумав про будинок мого дитинства. Він був хіба що трохи більший за трейлер, з дірявими алюмінієвими віконницями та слизькою вініловою підлогою. Але моя мама всіляко намагалася зробити його затишним. Вона строчила занавіски зі старих простирадл і прикрашала наші дешеві меблі у вітальні ажурними серветками, які плела сама. Але насправді домом його робила їжа. На плиті завжди щось шкварчало. Коли я приходив додому зі школи, то йшов просто на кухню. Більшість наших розмов «Як минув твій день?» відбувалася, коли я шукав щось смачненьке в холодильнику, а мама стояла над каструлею з супом.

Нинішній кондомініум був набагато кращий рипучої старої хатинки мого дитинства, проте завжди здавався просто місцем мого мешкання.

Він мав добру кухню, але я рідко нею користувався. Мій вбудований холодильник був забитий пивом та пляшками води. Я мав шикарну плиту на шість конфорок, але не готував, і ніхто не готував для мене від часів школи. Домашня їжа — це виявлення любові, а двадцять років — тривалий строк, щоб звикнути жити без неї.

Я почав пошук будинку із сайту агентства нерухомості, щоб зрозуміти, що доступне в районі, який сподобався Голлі, і скільки це коштуватиме. Я мав намір нашвидку переглянути рекламні оголошення, але пошуки будинку, навіть для когось іншого, неймовірно затягували. Я гортав зображення розкішних подвір'їв, іскристих басейнів та дорогих люксових інтер'єрів і поринав у фантазії про своє життя там. Звісно, це був абсурд — я ж один, навіщо мені будинок на чотири спальні? Я й у себе в квартирі рідко користувався другою спальнею. Час від часу я приймав друзів з інших міст, але найчастіше використовував це охайно застелене ліжко з чотирма стовпчиками для розкладання договорів, коли працював над складною справою.

Голлі сказала, що їй потрібні лише дві спальні, але навіть найменші будинки у кварталі, який їй сподобався, мали три або чотири і як мінімум стільки ж ванних. Я не хотів, щоб їй потім довелося мати справу зі зношеною сантехнікою чи застарілими кондиціонерами, тому обмежив свій пошук новою забудовою або нещодавно відремонтованими будинками. Вона не матиме зайвих коштів для заміни дірявого даху, тож в обраному мною будинку він мав бути новим.

Я зрозумів, що це саме той будинок, щойно його побачив. Він був елегантний, але романтичний, з чудовими фронтонами та пишними квітами обабіч передньої доріжки. Він був не новий, але попередні власники повністю його обставили, помінявши все — підлогу, вікна, електрику, побутову техніку, апаратуру. Це був «розумний дім», що означало: він був обладнаний датчиками, які попереджатимуть охоронну фірму, а зрештою, мене, якщо вона раптом залишить відчиненими гаражні ворота або якщо спрацює пожежна тривога. Я не мав наміру шпигувати за Голлі, але ми платили за цей будинок — якби хтось заліз у відчинене вікно або поливалки працювали б цілодобово, я мав про це знати.

Та вирішальним для мене в укладанні угоди стала кухня. Коли я спитав у Голлі, який будинок вона хоче, вона згадала дві речі: район Калабасаса та професійна кухня. Вона хотіла кухню, де можна було б готувати вечерю, сказала вона мені, бо готувала щовечора. Там мала бути хороша духовка, сказала вона, бо любить пекти. На цій кухні було дві духовки, обидві новісінькі та першокласні.

Я зателефонував агентіві і домовився про оглядини. Цей будинок коштував більше, ніж я мав намір витратити, але я не хотів, щоб там були якісь проблеми. Якщо продають щось зі знижкою, цьому зазвичай є причина, а я не міг дозволити собі бігати сюди-туди й лагодити. Крім того, я хотів, щоб вона мала все чудове. Я вважав, що вона на це заслуговувала. Те, що будинок подобався мені, не мало жодного значення. Бо вона б ніколи не запросила мене туди як гостя. Після того як я віддам їй ключі, я навряд чи колись потраплю туди знову.

Я з'їздив на оглядини, а потім одразу зробив пропозицію заплатити готівкою.

Не знаю, чому я хвилювався, коли її прийняли, бо не мені ж було там жити.

Я мав ідеально чудове місце проживання, але раптом зрозумів, що хочу більшого. Не просто дім. А ще когось, до кого б я туди повертався.

Але мріяти мені особливо не доводилося. Я дам Голлі дім, на який вона заслуговує. А потім повернуся до свого ОСББ та наповненого пивом холодильника.

Розділ 23

Я їхав по фрівею, коли мені подзвонили з охоронної фірми.

— Вибачте, що турбуємо вас, — сказала диспетчерка, — але у вашому будинку в Калабасасі спрацювало попередження про загрозу підтоплення.

— Яке ще підтоплення? — спитав я.

Дощу не було, тож звідки взятися підтопленню?

— Датчики показують, що в будинку розлив води, — сказала вона. — Може протікати якась труба чи техніка — наприклад, пралка зіпсувалась. Вибачте, не знаю, я всередині не бачу.

Я подякував їй і відключився, щоб подзвонити Голлі. І потрапив на автовідповідач.

Я думав про воду, розливу десь у будинку. Якщо її швидко не вимокати, вона поведе половиці і просочиться в стіни. Якщо не висушити її як слід, може з'явитися пліснява, і нам нараз доведеться робити дорогий ремонт і відповідати на купу питань страховиків.

Я скасував свої плани й попрямував до будинку. Найімовірніше, у цьому не було нічого страшного — якась несправність датчика або хибна тривога. А може, щось розлили, але вже прибрали, і датчики було потрібно просто перезавантажити. Я не посвячував Голлі в усі функції її розумного будинку. Мабуть, настав час це зробити задля уникнення таких хибних тривог у майбутньому.

Я припаркувався через вулицю, підбіг до передніх дверей і подзвонив. Ніхто не відповів, тож я постукав — спочатку тихенько, а потім наполегливіше.

— Голлі! — гукнув я в зачинені двері. — Це Еван.

Жодної відповіді.

Я не мав ключа, але міг відчинити гараж зі свого телефону й увійти звідти. Я почувався незручно, отак просто вдираючись, але вже скасував свої плани на день і не збирався йти, доки не переконаюся, що все гаразд.

Я пройшов вигнутою кам'яною стежкою в бік під'їзної доріжки, що лежала в тіні дерев, рясно вкритих яскравими пурпуровими квітами.

Барвистий передній двір був однією з принад цього будинку для мене. Я любив, як у Каліфорнії можна насолоджуватися квітами цілий рік.

Я відчинив гараж. Автівка Голлі була там, і я відчув тріпотіння нервозності, і не лише тому, що вдирався до неї неочікувано. «Це моя провина, — планував сказати їй я, — я мав розповісти вам, як працюють ваші розумні функції». І тоді, сподіваюсь, ми просто посміємося.

— Голлі! — покликав я, увійшовши до будинку. — Це Еван. — Я пішов коридором, здіймаючи якомога більше шуму, щоб не налякати її раптовою появою. — Агов?

Я дістався кухні. Диспетчерка сказала, що це схоже на протікання якоїсь техніки, тож я перевірю посудомийку, а потім пральну машину.

Я пройшов у закуток для сніданку. В кухні не було ані плямки, і нічого ніде не текло. Я зазирнув до шафки під подвійною кухонною раковиною. Там теж було сухо. Я вже хотів був рушити до пральні, коли побачив слоїк для пігулок, відкритий, який лежав боком. Біля нього стояла стара обідня тарілка. Через її центр проходила ідеальна лінія з шести пігулок.

Я підняв слоїк. Він був з-під вікодину. І був порожній.

— Голлі! — закричав я.

Я промчав через їдальню, вітальню, кабінет та закуток для відпочинку. Як і в кухні, там ніде не було ані плямки.

Я побіг нагору, перестрибуючи через дві сходинки. До того часу, як я піднявся, пульс у мене стукотів як барабанний дріб.

— ГОЛЛІ!

Воду я почув тільки на півдорозі коридором. Це був душ у ванній кімнаті головної спальні. Я метнувся туди.

Двері ванної були відчинені. Те, що я побачив, вдарило мені по серцю, наче молотком по склу.

Голлі лежала в душі долілиць. Вода текла на її неживе тіло, просочуючи волосся, стікаючи геть мокрими джинсами. Вона була боса, але в іншому вдягнена. Одне око, яке я бачив, було заплющене. Обличчя було попелясто-бліде.

— Ні, ні, ні...

Я схилився над нею і приклав два пальці до її шиї. Мене заливала крижана вода, а я шукав пульс і молився.

І він був, слабкий та нерівний, під кінчиками моїх пальців.

— Голлі, не йди від мене, — благав я, закриваючи воду й набираючи номер швидкої.

— Давай, давай, давай, — гаркав я в телефон.

Ми вже обоє були мокрючі. Я намацав рушник і обтер їй обличчя.

— Агов, я тебе звідси витягну, гаразд?

Її голова мертво скотилася на один бік. Губи посиніли. Потилицею в мене здійсмалася паніка. Я не міг чекати швидку. Медична допомога була потрібна їй негайно.

— Я підніму тебе, добре?

Я присів біля неї і просунув руки під її тіло. Коли я підняв її і поніс із душу, її руки та ноги обвисли аж до підлоги.

Я прожогом мчав коридором, а моїм тілом нуртував адреналін. До того часу, як операторка швидкої нарешті відгукнулась, я був уже на півдорозі униз сходами.

— Швидка допомога, що у вас трапилося?

Телефон був у моїй задній кишені. Я не міг його дістати, тому закричав.

— Мені потрібна швидка!

Я якось дістався підніжжя сходів. Мокрі джинси Голлі були слизькі, і мені важко було її втримати, коли я прямував до дверей.

— Ви подзвонили у швидку допомогу, що у вас трапилося? — повторив голос.

— Забудьте, я привезу її сам! — заволав я до диспетчерки, яка мене не чула, поки притримував Голлі піднятим коліном, відмикаючи передні двері.

Секундою пізніше я вже був ззовні під пекучо-гарячим сонячним світлом, простуючи через газон до моєї автівки. Поки я гадав, як у біса завантажити її на заднє сидіння, з будинку через вулицю вибігла якась фігура. Це була жінка, яка тоді принесла нам печиво. Цього разу я був радий її бачити.

— Господи, що сталося? — запитала вона, поспішаючи до мене.

У Голлі були сині губи і мокрий наскрізь одяг. Я не відповів, а вона не перепитала.

— Відчиніть дверцята машини! — наказав я, і вона поспішила на мій бік.

Автівка була замкнена, але, коли ця жінка потягнула за ручку дверцят, розумний ключ у кишені моїх штанів пискнув і відімкнув її.

— Я обійду навколо й візьму її за ноги, — сказала сусідка, миттю відчинила інші дверцята й потягла Голлі за ноги по сидінню.

Ми пристебнули торс Голлі ременем безпеки й затраснули дверцята.

— Що ще я можу зробити? — спитала вона, коли я застрибнув за кермо.

— Знайдіть її доньку Саванну, — сказав я. — Скажіть їй зустрітися зі мною в лікарні.

Потім я завів автівку і втопив педаль газу до самої підлоги.

Енді

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Ми готувалися лягати спати в мовчанні.

Відчуття від продажу цього діаманта нагадували чиюсь смерть. І не просто звичайної людини зі шкіри, кісток та крові в жилах, а якоїсь складної особистості, яку ретельно створювали та формували майже сорок років.

Ліббі звикла до грошей і мала специфічне бачення свого життя (нашого життя), що передбачало шикарний дім, розкішну автівку, подорожі першим класом. Це були речі, які вона завжди знала і припускала, що завжди матиме. Мати гроші на лижні курорти, океанські пляжі та коштовні прикраси було частиною її ідентичності. Ці речі формували не лише те, як її бачили інші люди, але й те, як вона сама себе бачила.

Не те щоб вона була снобкою або купувала щось, щоб почуватися вище за когось. Її просто завжди оточували красиві речі, тож вона не уявляла себе без них. Вона підійшла до шлюбу з багатим портфоліо: родинним спадком, щоб обставити нашу квартиру у Верхньому Вест-Сайді, новісіньким «лендрровером» для поїздок за місто на вихідні, щедрими весільними подарунками від друзів родини. Моїх заробітків у *Times* вистачало, щоб утримувати нас у квартирі на одну спальню в історичній будівлі без ліфта, яку її батько зняв для нас дешевше, ніж на ринку, а купа її друзів влаштовувала достатньо вечірок, щоб задовольняти наше прагнення розваг. Наше майбутнє було захищене — навіть яскраве.

Але я мав цю божевільну мрію, а кохання до мене наповнило Ліббі пристрасним бажанням її здійснити. Я знав, що вона мала авантюрну жилку, але також знав, що вона була рада можливості вирватися зі свого кокона — стулити писок своїм сварливим тіткам та «стурбованій» матусі, які попереджали її, що шлюб із письменником призведе до інфаркту. А тому ми покинули наше спокійне й розмірене нью-йоркське життя заради шансу на славу, удачу та самовихваляння за принципом «Ми усім утремо носа».

Можливо, це було не дуже емансиповано з мого боку, але я хотів дбати про Ліббі всяко — емоційно, фізично та фінансово. Я закохався в неї почасти тому, що вона «просто знала»: я приречений на успіх. Вона надихала мене. Вона змушувала мене почуватися таким непереможним. Навіть коли все йшло не так, вона ніколи не втрачала віри. Вона була наче чемпіонка, яка навіть думки не допускала, що може програти, бо ніколи не програвала. Поразка ніколи не була частиною її лексикону, тому взагалі не здавалась можливою для неї. А тому стала неможливою і для мене.

Але сьогодні неможливе стало можливим. Розставання із заповітною сімейною реліквією стало наче відчиненням програшу дверей, відсуванням йому стільця та запрошенням залишитися. Вчорашня Ліббі ніколи б такого не зробила. Сьогоднішня Ліббі була кимось зовсім іншим.

Я дивився, як вона стягує через голову свій шикарний легесенький кашеміровий светр. Перш ніж скласти та сховати, вона проінспектувала його на ковтунці, прибрала кілька, що утворилися під пахвами, і викинула їх у сміття. Так, вона звикла до красивих речей, але ніколи не сприймала їх як належне. Її прагнення мати дизайнерський одяг приємно було заохочувати, бо вона цінувала і дбала про нього. Так само дбала і про себе, щоб відповідати тим речам. Я розумів спокусу бачити її матеріалістичною або неглибокою, але одяг, який вона накопичила з роками, був для неї більше, ніж одяг. Він був сутністю того, ким вона була — ким вона була завжди. До цього дня.

Я згадав наше перше побачення в Нью-Йорку. Я повів її до фалафельної, де всі страви в меню коштували менше чотирьох доларів. Три маленькі столики та всі місця за стійкою були зайняті, тому ми їли на парковій лавці між немовлям, що заходилося плачем, та безхатьком, від якого тхнуло супом. Я подумав, що більше її не побачу. Але через два дні після нашого невдалого побачення я дістав зі своєї поштової скриньки листівку з подякою за «смачну пригоду». Я був вражений. Не тим, що їй сподобалося наше побачення — їжа та розмова були нормальні, — відвертим оптимізмом цього жесту. Їй не потрібно було казати: «Сподіваюся на нову зустріч», бо швидка доставка її написаної

від руки записки сказала це за неї. Вона була сама грація, навіть затиснута між смердючим волоцюгою та галасливою дитиною.

Ліббі повернулася спиною до мене, вислизаючи з ліфчика і вдягаючи сатинову піжаму. Вона була не менш граційна, але блиск оптимізму, який вона колись так легко випромінювала, згаснув. Це здавалося перебільшенням, і вона б ніколи в цьому не зізналася, але того дня частина її померла.

Я лише сподівався, що зможу повернути її назад до життя.

Розділ 24

— Думаю, нам варто повернутися до Нью-Йорка, — сказала Ліббі, коли я приїхав зі своєї імпровізованої зустрічі з агенткою.

Відтоді, як дедлайн минув, а Джек не зателефонував, я не хотів гаяти ані хвилини, шукаючи нового потенційного покупця для мого сценарію. Тож я притягнув свою дупу до Беверлі-Гіллс, щоб поговорити з Лорою віч-на-віч.

Усі, хто працює в голлівудському агентстві талантів, від керівника до хлопця, який сортує пошту, носять костюми, тож я вдягнувся в літні брюки та сорочку. Агенти не очікують, що клієнти вдягатимуться як вони, але я завжди почувався сором'язливо, стоячи серед них, якщо мав вигляд лайдака. Паркінг у них був просто в будівлі, тож я взув туфлі.

Зазвичай моїй агентці був потрібен тиждень, щоб скласти перелік потенційних покупців для якоїсь ідеї або сценарію, але я змусив її зробити це в моїй присутності. Вона була не надто оптимістична щодо перспектив — цей не береться за великобюджетні проєкти, той уже й так перевищив бюджет на цей рік, але під кінець зустрічі таки склала невеличкий перелік і пообіцяла спробувати.

Дорогою додому я зупинився випити кави із сендвічем. Я не хотів бути голодним та втомленим, коли побачу Ліббі, бо вдавати оптимізм було б досить важко навіть на повний шлунок та з кофеїном під зав'язку.

Але навіть якби я приїхав додому, весело насвистуючи, це не мало б значення, бо вона вже все вирішила. Вона хотіла виїхати з Лос-Анджелеса. Вона вже не вірила в мене.

Коли мені доводиться приймати складне рішення, я роблю цю дурну штуку. Підкидаю монетку. Не для того, щоб вона вирішила за мене, а щоб зрозуміти, чого хочу я. «Орел» — ми залишаємося в Каліфорнії і продовжуємо мучитися. «Решка» — ми пориваємо зі своїми втратами, повертаємося до наших рідних та колишнього життя. Я подумки підкинув монетку й уявив, що випала «решка» — від'їзд із Каліфорнії. Я мав би відчувати полегшення. Адже моя кар'єра

агонізувала, і реальних перспектив я не мав. Але полегшення я не відчув. То був відчай. Я став наркоманом і не хотів відмовлятися від свого наркотику, навіть якби це врятувало мої фінанси та шлюб. Але йшлося не лише про мене. Як сценарист, я був також продавцем. Я накачав себе для однієї останньої подачі.

— У мене сьогодні була добра зустріч із Лорою, — сказав я трохи занадто бадьоро. — Вона розсилає сценарій, і залишається шанс, що його можуть купити. — Я намагався не перегравати, але акторство ніколи не було моєю сильною рисою, і я її не переконав.

— Річ не лише в цьому, — почала вона. — Поки тебе не було, дещо сталося. — У неї затремтіла губа.

Ліббі не була боягузкою, і я раптом злякався.

— Що сталося? — спитав я.

Вона втягнула щоки, наче намагалася не заплакати.

— Ліб, що таке? — зазирнув я їй в очі.

У неї затрусилися руки. Я відсунув для неї стілець, але вона відмахнулася.

— Думаю, Голлі намагалась убити себе, — випалила нарешті вона, а тоді заплакала.

Вона розповіла мені, що побачила, як Еван виносить безвольне тіло Голлі з будинку, і вибігла на вулицю, щоб йому допомогти. Вона описала, як узяла холодні, м'яві ноги Голлі і потягнула за них, щоб вкласти її на заднє сидіння Еванової автівки.

— Вона приймала нас усіх за вечерею, а я їй навіть не подякувала!

Вона вже ридала. Я потягнувся до неї і пригорнув її до себе.

— Годі, по-перше, ми всі подякували, а її біль ніяк не пов'язаний із тобою, тож не переймайся цим так, — сказав я їй у волосся. Я розумів, що немає жодного «по-друге», тому просто обійняв її і дав змогу виплакати.

— Усе просто пішло не так, як я собі гадала, — нарешті сказала вона, і я зрозумів, що її відчай був не лише через Голлі. — Думаю, у Нью-Йорку нам буде краще.

Я уявив собі повернення до тісної квартирки у великому місті і до роботи, що змушувала мене інколи місяцями бути в роз'їздах та відрядженнях. Я уявив, як поміняю свою автівку на проїзний на метро й штовхатимуся в підземці, коли не матиму можливості поїхати на

таксі. Але головним чином я думав про те, як змушений буду сказати всім своїм родичам та друзям, що моя велика каліфорнійська пригода закінчилася поразкою. Що я невдаха. Що я оскандалився і перед дружиною.

Я вже збирався спробувати відкласти цю розмову, сказати щось на кшталт «Поговорімо про це, коли ти не будеш така засмучена», як у мене в кишені задзвонив телефон. Я глянув на Ліббі по дозвіл відповісти. Вона кивнула: «Давай».

Я дістав телефон і глянув, хто дзвонить. Це було моє агентство. Я відчув невеличкий приплив дофаміну, як завжди, коли вони дзвонили, і відповів:

— Енді слухає.

Якась помічниця відповіла мені:

— Вам телефонує Лора.

І секундою пізніше увімкнулася моя агентка. Її слова були наче прорив греблі. Я мав притулитися до стіни, щоб мене не захопило припливною хвилею емоцій, що зануртували в грудях — шок, а потім потік щирої ейфорії.

Я розвернувся до Ліббі. Її брови завмерли у збентеженому очікуванні.

— Джек Кімбалл хоче купити мій сценарій, — сказав я.

Її рука метнулася до рота. Вона все ще не вірила, тож я запевнив її.

— Я продав сценарій, — сказав я. — Пропозиція надійшла п'ять хвилин тому.

Ми глянули одне на одного в приголомшеному мовчанні. І тоді ми зробили те, чого не робили вже дуже давно.

Ми обійнялися і засміялися.

Голлі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Я не могла заснути, тому встала і вирішила прийняти ванну.

Гаряча вода була не дуже корисна для мого запаленого коліна, але діймало безсоння, і я подумала, що відмокання у ванні може заспокоїти голову.

Коли з крана шугонув окріп, я дала сльозам змішатися з паром, щоб замаскувати своє горе. Але це не допомогло. Бо горе — не смуток.

Смуток густий, наче непрозорий туман, що затьмарює зір так, що ти не бачиш навколо себе нічого доброго.

Але горе — це щось інше. Не туман, а якась буря. Вона лютує всередині тебе, розриваючи твої органи, хапаючи за серце, легені, шкіру, доки не починає здаватися, що вони зараз розлетяться вусібіч, оголюючи найніжніші частини тебе, залишаючи їх скривавленими.

Горе дике, як любов. Думаю, можливо, воно таке саме, як любов? Любов, ув'язнена всередині тебе, — це пташка, що не може розправити крила, тому несамовито б'ється в протесті, доки не буде виснажена і зломлена й зовсім не втратить надії.

Ні, горе — це не смуток. Це любов, яка безнадійно, раптово втрачена, страшна туга, що проникає тобі в легені і клубком підступає до горла так, що, коли ти намагаєшся говорити, вона просто витікає з тебе, наче сліз.

Я тепер розуміла, чому люди в горі звертаються до Бога. Я більше не ходила до церкви, але достатньо читала Біблію, щоб знати, що Божа здатність вбирати любов безмежна. Він здатен поглинути всю цю вражену горем любов і повернути її назад у тебе, заповнивши тебе до країв, зробивши тебе цілим знову.

Коли я в дитинстві росла в пустельному Бейкерсфілді, я часто мріяла жити в лісі, в оточенні струмків та сосон, що тягнулися б на півшляху до раю. Я ніколи не любила розпеченої добіла спеки Заходу. Якщо Бог дасть мені другий шанс, я сподівалася, що це буде далеко звідси, у смарагдовому лісі моїх мрій.

Звісно, я не заслуговувала на другий шанс. Я була брехлива, злочинна, нікчемна хвойда. Я щойно втратила єдину людину, яка б зрозуміла, чому я зробила те, що зробила. І єдину людину, достатньо хорошу і добру, щоб пробачити мені.

І тепер я була зовсім сама. Ніхто не міг мені допомогти. Я не могла ні з ким поділитися, бо нікому не можна було знати, хто я насправді.

А тому я опустила у ванну й почала молитися.

Розділ 25

Я раптом зрозуміла, що не хочу помирати.

Час для цього усвідомлення був досить невдалий, бо я щойно прийняла дванадцять пігулок вікодину і, напевно ж, помру вже за годину.

Я вже починала відчувати ефект. Я лежала на своєму ліжку (красивому, каліфорнійському, королівських розмірів, з набивним узголів'ям та постільною білизною від *Ralph Lauren*), але не відчувала доторку до нього жодною частиною свого тіла. Мої руки, ноги, голова і торс неначе ширяли в повітрі. Це було дуже приємне відчуття, так ви могли б почуватися, коли були б зроблені зі збитих вершків.

Я ледь не засміялася зі своєї складної ситуації. Бо ще п'ятнадцять хвилин тому, доки я не проковтнула всіх тих пігулок, я легко могла б продовжити жити, взагалі нічого не роблячи. Але тепер, щоб не померти, я мала дуже постаратися залишитися живою.

Саванна якось спитала мене, що таке іронія. Пам'ятаю, як намагалась їй пояснити. Іронія — одне з тих понять, яке важко визначити.

Простіше навести приклад, але тоді мені нічого не спадало на думку. Виявити, що я хочу жити, саме коли вже намислила померти, — ось тобі іронія! Я подумки занотувала — на той малоймовірний випадок, якщо знову зустрінуся із Саванною, треба буде навести їй цей приклад.

Не знаю, чи то така близькість до смерті змушувала мене хотіти жити, чи взагалі щось зовсім інше. Можливо, я раптом захотіла жити, бо вперше за понад три місяці кожна клітинка мого тіла не боліла так пекельно. Це діяв вікодин. Отже, коли ти не задихаєшся від виснажливого болю, бути живим не так погано. Я вже й забула, як це. Спричинене віковином оніміння всього тіла мало неочікуваний побічний ефект — освіжило мою пам'ять.

Мій опіоїдний рафтинг у бік смерті дав мені цікавий новий погляд на ситуацію. Я відчула щось подібне до задоволення. Мене збила автівка, а я вижила. Мені замінили колінний суглоб штучним, а я

навчилася знову ходити. Я жила в будинку, такому красивому, що якраз було б потрапити йому на сторінки модного журналу. Я мала розкішний «лексус», чудову нову зачіску і духовку, де могла випікати ідеально розсипчасті лохинові скони. У мене росла вродлива дбайлива донечка, якою я могла щодня пишатися. То з якого дива мені спало на думку померти? У мене було чудове життя. Тепер залишалось знайти спосіб його врятувати.

Щоб не померти, мені була потрібна медична допомога. Що означало потрапити до лікарні. Якби я мала свій телефон, то могла б викликати швидку. Але я залишила його внизу, бо планувала померти — коли в тебе немає пульсу, телефон тобі не потрібен.

Я відчувала, що починаю відключатися. Я знала, що, якщо засну, це буде кінець гри, тому змушувала себе не заплющувати очей. Я казала собі, що мушу встати. Ноги заніміли, але я примудрилася звісити їх із краю ліжка. Я їх не відчувала, але бачила своїми очима, що вони торкалися підлоги. Уже прогрес!

Я намагалася встати, але звалилася зім'ятою купкою. Гаразд, тож іти не вийде, але, можливо, я зможу рухатися навкарачки?

Я сперлася на руки та коліна. Я ще ніколи не бачила свого килима так близько, а він був справді чудовий! Берберський, ванільного кольору з вкрапленнями коричневого, схожий на вершкове праліне. Я уявила, як лижу його. Не зараз, можливо, пізніше.

Я зрозуміла, що, якщо хочу отримати медичну допомогу, мені потрібно трохи збадьоритися. Допомогти в цьому могло трохи холодної води на обличчі. І отут чудові новини! До ванної я цілком могла дочувати!

Рука, рука, нога, нога — почувалася я в бік ванної. В очах трохи пливло, але я зрозуміла, що дісталася ванної, коли цупку вовну під моїми долонями змінили прохолодні кахлі. Я не думала, що зможу залізти у ванну, але душ мене теж влаштовував і був навіть ближче!

Ноги в мене вже зовсім налилися свинцем, але я була крута вдова і майстриня найкращих у світі сконів, то навіщо мені ноги? Я й попластунськи дістануся душу! Саме так я і зробила.

Стоячи навколішки, я була достатньо висока, щоб дотягнутися до крана. Я повернула його на повну в бік холодної води, а потім відкрутила його як тільки могла.

На мене полилася вода. Насправді я її не відчувала, але бачила і лягла головою під струмінь. Це було чудово. Але це мене не збадьорило.

Я відчувала, як моя свідомість відділяється від тіла. На кілька секунд я зависла над собою. Потім я опинилась у якомусь полі з високою травою довкола. Небо було всіх кольорів — біле, зелене, блакитне, жовте. Я їхала на веселці іскристим зоряним небом. Це було фантастично.

На якусь мить я подумала, що це вже, можливо, рай.

І подумки усміхнулася.

Бо хай де я була, я була в руках Бога. Він забере всю цю любов, закупорену в мені.

І звільнить мене.

Еван

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Я поїхав на квартиру Голлі сказати їй, що знайшов будинок.

Ми ніколи не говорили по телефону. Я не хотів, щоб залишився слід телефонних розмов, що пов'язував нас разом, тож усі наші розмови були віч-на-віч. Це могло здаватися надмірним, але такі вже були обставини. Я мав ужити всіх можливих заходів перестороги.

Я подумав був купити їй квіти, але потім вирішив цього не робити. Вона не була моєю подругою. Для мене ж краще, щоб наші стосунки залишались якомога більш діловими.

Квартира Голлі була в старій будівлі під назвою *Le Chateau*. Мене завжди смішать претензійні назви дешевих житлових комплексів. Кого вони хочуть надурити?

Я був трохи шокований тим, що в будівлі немає ліфта. Серце стислося від сорому, коли я уявив, як вона тягне свою хвору ногу на три поверхи вгору сходами. Я подумки занотував собі знайти фізіотерапевта, який би ходив до неї.

Для цього візиту я вдягнувся простіше, у спортивні штани та світшот. Я не хотів привертати до себе увагу. Єльську бейсболку я залишив удома, обравши натомість синю з емблемою «Доджерс».

Я постукав у двері, не маючи жодної гадки, що робитиму, якщо вона не вдома або ще в ліжку. Заздалегідь я не подзвонив (не міг подзвонити), але не мав бажання весь день просидіти на сходах. Та вона, на мій подив, відчинила майже одразу.

Вигляд у мене, мабуть, був здивований, бо вона сказала:

— Я була на кухні, готувала сніданок.

Вона впустила мене й показала на канапу — насправді не канапу, а вкритий ковдрою товстий матрац на підлозі, схожий на один із тих, що були в моїй кімнаті гуртожитку, коли я навчався в коледжі. Я сів, куди показали.

Квартирка була охайна, затишна і до болю маленька. Меблі були дешеві, але не жалюгідні. Стіни вкривали світлини Саванни: шкільні портрети, на ковзанах, у танцювальному трико, на коні. Сидячи там, я

згадав крихкі дерев'яні панелі на стінах та витерту підлогу дому мого дитинства. Я не розумів, яка це була купа сміття, доки не поїхав звідти. Мені було цікаво, чи буде в Голлі таке саме одкровення.

— Я зробив пропозицію щодо купівлі будинку, який, гадаю, вам сподобається, — почав я.

Я думав, що вона захоче почути про це більше, але вона зупинила розмову помахом руки.

— Я впевнена, що він чудовий, мені не потрібно його бачити, не тепер.

Вона була неспокійна. Рот міцно стиснутий. Їй було боляче.

— Дякую, що довіряєте мені, — сказав я, сподіваючись, що вона зрозуміє двозначність цих слів.

Я говорив не лише про будинок. Вона подивилася на мене уважно, і я зрозумів, що вона збагнула про що я.

— Де моя автівка? — спитала вона.

Я сказав, що її відігнали і що ми купимо їй нову, щойно вона цього захоче. Вона похитала головою. Вона питала не про це.

— Що ви з нею зробите? — натиснула вона.

І я відчув певне полегшення. Бо зрозумів — вона не хоче, щоб її спіямили, так само як цього не хочемо й ми.

— Розберемо, — сказав я просто.

Вона була на ходу й під час аварії припаркована, а тому поліція просто залишила її там. Тож Джек попросив хлопця, який працював на зйомках його фільмів, водія, який начебто мав зв'язки з вуличною бандою, позбутися її. І за тисячу доларів той зробив це без жодних проблем, ні про що не розпитуючи.

— Поліція запитувала в мене, де моя автівка. Я відповіла, що не знаю, — сказала вона, і я прочитав між рядків: «і не хочу знати».

Я кивнув. Я розумів. Я б теж волів цього не знати.

— А тепер мені треба відпочити, — сказала вона різко.

Голова в неї ще була забинтована, але синці вже зійшли. Мені раптом захотілося її обійняти, але я цього, звісно, не зробив.

— Думаю, вам дуже сподобається будинок, — закинув я.

Не знаю, чому це було так важливо для мене, бо для неї це було геть не важливо.

— Мене тільки Саванна й цікавить, — сказала вона.

Я кивнув. І раптом подумав, як це — мати когось, хто б «тільки й цікавив». У житті я частіше ставив чийсь потреби вище за власні, особливо коли почав працювати на Джека. Але він платив мені за це. Я був вірний йому, бо це була моя робота.

— Ми вживаємо всіх заходів перестороги, — запевнив я її.

Вона відчинила для мене двері. Я востаннє окинув поглядом тісну квартирку, цей матрац, як у гуртожитку, та старенький телевізор і зрозумів, як бідно вона жила.

Але в неї було те, чого не було в мене. Вона мала когось, хто її «тільки й цікавив». Щось більше за її біль, потреби та навіть утрату.

І я їй заздрив.

Розділ 26

Їхати до лікарні було чотирнадцять хвилин, але я дістався туди за вісім.

Мене згодом можуть заарештувати за всі червоні сигнали світлофора, на які я проскочив, але я про це не думав. Думати я міг лише про те, щоб Голлі не померла.

Разом із сусідкою ми засунули її в автівку й поклали на бік обличчям уперед, але, коли я стрибав через «лежачих поліцейських» у її кварталі на швидкості вісімдесят кілометрів на годину, вона перекотилася на спину. Я розумів, що це небезпечно, бо вона могла вдавнитися власним язиком, але не наважився зупинитися навіть для того, щоб її перевернути.

Перші два червоних світла, на які я проскочив, були в тихих житлових кварталах, тож я не переймався гальмуванням. Третій був трохи страшніший. Коли автівки переді мною зупинилися на перехресті, я звернув на ліву поворотну смугу, вдарив по клаксону і пролетів повз них. Не знаю, була це вдала стратегія чи мені просто пощастило, але ми проскочили цілими. Тож я зробив так іще два рази.

Коли я нарешті побачив американський прапор, що майорів високо на фасаді лікарні, я рвонув туди, як кінь до конюшні. Якби в мене на очах земля розвалювалася на частини, мене б і це не зупинило.

З вереском гальм я зупинився перед в'їздом «Лише для швидких» і вистрибнув із машини. Я не впізнав звуку власного голосу, коли загорлав: «Допоможіть! Хто-небудь, допоможіть!»

Я ривком відчинив дверцята машини й потягнувся до ременя безпеки Голлі. Вона заплуталася в ньому, і мені довелося підняти її торс однією рукою, щоб розстебнути пряжку. Я просунув руки їй під пахви, і, коли потягнув її тіло через сидіння, до мене озвався охоронець.

— Чекайте, я знайду каталку!

А я не міг чекати на каталку. Обличчя Голлі було білим як крейда. Я перевернув її і по-пожежному закинув собі на плече. Подвійні двері

відчинилися з моїм наближенням, і я промчав крізь них наче одержимий.

— Кладіть її сюди, — скомандував якийсь санітар, підвозячи до нас каталку. Я посадив її на каталку, а він поклав її, притримуючи за плечі. Її ноги мляво звисилися набік, тож я м'яко підхопив їх і поклав прямо.

— Утоплення? — спитав цей чоловік, шукаючи пульс на її зап'ясті. Моїм тілом курсувало стільки адреналіну, що я й забув, що ми обидва були наскрізь мокрі.

— Передозування, — відповів я йому. — Знайшов її в душі.

Він натиснув якусь кнопку, і відчинилися ще одні двері. Він проштовхнув каталку крізь них, і я пішов за ним.

До нас підбіг лікар у халаті. Своїм кошлатим волоссям та гладенькими рожевими щоками він скидався на нещодавнього випускника коледжу. Він зняв з ший стетоскоп і притиснув до її грудей.

— Вікодин, — сказав я безпорадно. — Не знаю, скільки.

Я відчував клубок у горлі. Це була моя провина. Ця угода, яку ми уклали, була моєю ідеєю. Я зробив це з нею. Якщо вона помре, то це через те, що я її вбив.

— Пульс 115, дихання поверхневе, — сказав лікар медсестрі, яка з'явилася нізвідки. Він посвітив Голлі в очі ліхтариком. — Починайте з 0,4 міліграма наркану внутрішньовенно струменем і повторюйте кожні десять хвилин, доки не почне реагувати. Зателефонуйте в реанімацію, хай підготують ШВЛ^[2], на випадок, якщо її дихальні зусилля не покращаться. Введіть назогастральну трубку для промивання шлунка. І відправте кров на аналіз на наркотики, рівень ацеамінофену та печінкову панель для оцінки гепатотоксичності.

Медсестра кивнула і повезла її коридором. Я спробував був піти за нею, але лікар зупинив мене рукою.

— Ви її чоловік? — спитав він.

І на якусь мить я мало не сказав, що так.

— Ні, — відповів я, — ми не одружені.

Я розумів, що з моєї відповіді випливало, що ми разом. У певному сенсі ми й були разом — пов'язані чимось набагато міцнішим, ніж шлюб.

— Наркан має її стабілізувати, — сказав він флегматично, — але нам буде потрібно зробити деякі аналізи, щоб зрозуміти ступінь ураження органів, коли ми вимиємо всі залишки пігулок зі шлунка.

Я повторив ці слова у своїй голові. Має її стабілізувати... зробити деякі аналізи...

— Якого ураження органів? — спитав я.

— Її зіниці реагували на світло, тож функції мозку, скоріше всього, збережені, — сказав він механічно, наче говорив про якийсь науковий експеримент, а не про людське життя. — Але рівень токсичності в печінці може бути проблемою. Вона ще не поза небезпекою.

Я не розумів, що плачу, доки сльоза не скотилася мені на губу.

Цієї миті я геть неочікувано для себе усвідомив, що Голлі стала моїм кимось, хто «тільки й цікавить».

І я не знав, що в дідька робитиму, якщо її втрачу.

Енді

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Порожня сторінка — дивна річ.

Багато письменників її бояться. Вони ненавидять починати новий проєкт. Вони відтягують цю мить днями, тижнями, ба навіть вічно.

Але я люблю порожню сторінку. Я люблю бути в стані безмежних можливостей. Я люблю нагадування, що, навіть як проста людина, маю здатність створювати нові світи. Письменництво — справжня суперсила. Письменники навіюють людям емоції — жах, смуток, піднесення, відчай, — просто розставляючи слова на сторінці. Пробудження людських емоцій — велика відповідальність, і я ніколи не ставився до неї легковажно.

Коли я тільки починав як письменник, я мав зухвалість думати, що творив своїми словами, які йшли від мене. Я думав, що ідеї, образи та історії, що виникали у мене в голові, були мої, що їх породжував мій мозок, що я був якийсь чарівник.

Але тепер я знаю, що здатність творити — зовсім інший дар. Коли я пишу, то не виробляю, як це можуть робити на фабриці чи в лабораторії, а отримую. Моя робота — не шукати персонажів у свідомості, а просити їх завітати до мене, після чого повністю віддаватися їм. Письменництво — це слухання. Воно духовне, в тому сенсі, що те, що я пишу, не йде від мене, а радше тече крізь мене. Вмикання комп'ютера та вітання чистої сторінки — це акт капітуляції, як молитва, після якої залишається тільки покірно вірити в сакральний Божий дар.

Це не значить, що для написання книжки або сценарію не потрібен природний хист. Те, що я отримую, не зовсім сформоване. Я маю доповнити образи, що течуть у моїй голові, словами, а потім оформити ці слова в красиві речення, а ці речення — у зв'язну історію з початком, серединою та кінцем. Творчість — це танок із божественним. Чиста сторінка — запрошення. Ідеї — запрошені гості. Я використовую слова для спілкування з ними. А це рівною мірою потребує вміння та віри.

Деякі вчителі письменницької майстерності скажуть вам: якщо ви хочете бути письменником, ви маєте писати щодня. Але я із цим не згоден. Вам потрібен життєвий досвід, щоб розуміти, що ви отримуєте, бо інакше ви не зможете як слід це транскрибувати. Неможливо створювати емоційний контент без переживання емоцій. Оригінальні історії — це плетиво того, що вам божественно пропонується, та всього, що ви раніше засвоїли, відчули, побачили, пережили. Простіше кажучи, щоб видихнути, вам потрібно вдихнути. Життя — це вдихання. Викладення слів на сторінці — видихання.

Я завжди роблю паузу, коли сідаю перед чистою сторінкою, щоб подякувати за те, що невдовзі отримаю. Я подумки обіцяю слухати й вірити. А тоді я даю цьому текти.

Коли я заніс пальці над клавіатурою, щоб почати сценарій, який або втримає мене в грі, або стане кінцем цього великого експерименту, я нагадав собі відкрити серце. Бо, якщо не писати від серця, не буде нічого.

Я зробив глибокий вдих, а потім довгий, урочистий видих.

І мої пальці почали набирати.

Розділ 27

Договір прийшов у мої вхідні, коли Ліббі готувала вечерю.

Я проскролив його. Це був лише перший, пробний варіант, але мене надихало те, що його надіслали так швидко, отже, це сигнал, що вони серйозно націлені на роботу.

На цьому етапі не було ще жодних гарантій, що мій сценарій переросте у фільм, але Лора мала намір спробувати обговорити штраф, якщо цього не станеться, і сподівалася, що це збільшить шанси на успіх.

Мені мали заплатити поки що не все, але пропозиція була чесна, і гроші я невдовзі отримаю. Я також отримував гарантовану письменницьку участь у процесі, що означало: мені заплатять за сценарій, готовий до виробництва, з авансом спочатку та рештою після закінчення. Разом ці дві виплати утворювали суму трохи більше сотні тисяч — достатньо для оплати наших харчів та будинку на весь наступний рік.

Моя загальна платня, якщо Джек зніме фільм, становила майже семизначну суму. Це було більше, ніж гроші, щоб знову відправити дівчаток на уроки танців, це змінювало все наше життя. Це були гроші, щоб виплатити закладну й повернути діамант Ліббі. І я збирався зробити все, що в змозі, щоб їх отримати.

— Вгадай, що я щойно отримав від Джека Кімбалла, — гукнув я дружині, махаючи в повітрі своїм «айпедом» з відкритим договором. Був вечір тако. Ліббі вискоблювала авокадо для приготування гуакамоле й мала на носі веснянки із зеленої маси.

— Хламідіоз? — зробила вона припущення і сама засміялася з власного жарту.

— Це було тільки на нашому першому побаченні! — пожартував я у відповідь. — Я не з таких хлопців.

— Ну ж бо покажи! — зажадала вона, витираючи руки рушником.

Вона підійшла, щоб схопити «айпед», а я відсмикнув його так, щоб вона не дістала. Вона примружила очі.

— Я не маю укласти цієї угоди, — під'юдив я їй. — Ми все ще можемо повернутися до Нью-Йорка, ще не надто пізно.

— Ти ж знаєш, що я ніколи насправді не хотіла повернутися до Нью-Йорка, — сказала вона.

І я зрозумів, що вона каже правду. Вона мала навіть більше его, ніж я, і останнє, чого вона хотіла, так це дати їй батькові нагоду проголосити: «Я ж тобі казав».

Я простягнув їй «айпед». Її рука метнулася до рота.

— Це ж майже... — почала вона, але потім урвала себе, наче боялася вимовити ці слова вголос.

Тому я вимовив їх за неї.

— Мільйон доларів, — сказав я. — Але лише якщо вони знімуть фільм.

А фільм вони знімали дуже рідко. Шанси були один на тисячу. Але цього я їй не сказав. Я хотів, щоб вона пораділа моменту. Вона на це заслуговувала.

— Звісно ж, вони знімуть фільм, — наполягала вона, а я лиш усміхався. — Це ж справжній діамант! Як і ти.

Вона охопила мене руками. Потім схопила моє обличчя і міцно поцілувала в губи.

— Я так тобою пишаюся! — сказала вона іскристим від емоцій голосом. А тоді раптом спохмурніла: — Звідки в тебе на носі авокадо?

— З твого носа, — сказав я їй.

Вона глянула на своє відображення в ножі для м'яса і засміялася.

— Лишенько!

Вона потягнулася по рушник, витерла мій ніс, а тоді свій. Її усмішка змусила мене відчувати легкість у ногах. Я вже й не пригадував, коли востаннє почувався таким бадьорим, і цієї миті усвідомив, якими холодними були останні дванадцять місяців.

— Де ми маємо підписати? — спитала вона, радісно скролячи документ.

Її обличчя сяяло радісним збудженням. І я мало не заплакав від щастя. Колишня Ліббі повернулася.

— Це лише чорновий варіант, — сказав я. — Його ще має подивитися мій адвокат, а на це потрібен якийсь час.

Її обличчя засвітилося яскравіше.

— Тож ти зможеш витребувати ще більше!

Про це я навіть не думав. Це було малоймовірно, але я не хотів її розчаровувати.

— Так, гадаю, що зможу.

Вона дійшла до кінця документа, а потім раптом затихла. Її брови наїжачилися маленькими гусеничками. Щось було не так.

— Чому таке обличчя? — спитав я.

У неї був збентежений вигляд, і на якусь мить я занепокоївся, що, можливо, це було не насправді, що зустріч, пропозиція — все це просто великий жарт. Думка про те, щоб повернутися до Нью-Йорка, підібгавши хвоста, раптом спливла в голові болісним спогадом, заповнюючи мене тупим болем жаху.

Вона розвернула «айпед» до мене. Вона проскролила документ до сторінки підписів. Ніхто його ще не підписав, але це було нормально, бо це була лише чернетка. Це її так занепокоїло? Що він його ще не підписав?

— Він підпише його, коли це буде остаточний варіант, — запевнив я її. — І я тоді теж підпишу.

Вона похитала головою і вказала на рядок, де Джек мав підписати й поставити дату.

— Що? — ніяк не міг я зрозуміти.

Її брови вигнулися двома дугами, наче котики, що потягуються.

— Подивися на назву компанії, — підштовхнула вона мене.

Я втупився в рядок підпису, у назву компанії, яка мене наймала, — компанії Джека Кімбалла.

— «Щасливий випадок Ентерпрайзес», — прочитав я вголос.

Знову котячі брови.

— Не пригадуєш?

Я похитав головою. Я не мав жодної гадки, про що вона говорила. Вона цокнула язиком, закрила договір і запустила браузер. За кілька кліків вона вийшла на вебсайт округу Лос-Анджелес. Вона показала мені архівний запис про будинок через вулицю (будинок Голлі) і вказала на рядок, де був зазначений власник.

— «Щасливий випадок Ентерпрайзес», — прочитав я знову, але цього разу мій язик спіткнувся на цих словах.

Наші очі зустрілися. Я відчув поколювання в руках.

— Це означає те, що я думаю? — спитала вона.

Я кивнув, вимовляючи уголос те, що вона вже знала.

— Будинком Голлі володіє Джек Кімбалл.

У неї відвисла щелепа.

— Але... як? Я маю на увазі... чому? Який узагалі зв'язок Джек Кімбалл може мати з Голлі?

Я похитав головою. Я не мав жодної гадки.

Але мене раптом накрила хвиля наполегливого бажання це з'ясувати.

ЧАСТИНА 4

Саванна

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Скільки коштує людське життя?

У десятому класі ми вчили з історії США, що всі люди створені вільними, але всім відомо, що це цілковита маячня. Забезпечене життя варте більшого, ніж невлаштоване. Здорове життя варте більшого, ніж хворе. Молоде життя варте більшого, ніж старе та кволе. Тато завжди казав, що в очах Бога ми всі рівні, але, якщо то правда, це, мабуть, найбільший Божий секрет, бо ми не ставимося так одне до одного.

Я знову сиділа в смердючій поліцейській автівці дорогою до місця аварії, що також випадково було на вулиці, де я жила. Коли я сказала офіцерові Келлогу, що залишила дещо важливе в маминій автівці, я думала, що він відмовиться мене туди відвезти, бо це активне місце злочину, і я маю зачекати. Але він, мабуть, почувався переді мною винним, тож я сиділа тут і їхала туди.

За винятком періодичної скоромовки поліцейської рації, ми їхали в тиші. Район Норс-Веллі, який ми проїжджали, був у Лос-Анджелесі не найкращий. Коли ми повернули на схід до мого кварталу, я визирнула на довгу низку притулку безхатків, поцятковану кольоровими наметами, огорожену візками із супермаркетів. Я дивилася на бруд та смуток своїх сусідів і знову спитала себе: скільки коштує людське життя?

Я зважувала пропозицію тієї особи в дорогому костюмі. Якщо я продам йому відео та наше мовчання заодно, це означатиме, що ми ніколи не зможемо засудити його або того покидька, який його прислав. Коли справи на кшталт нашої потрапляють до суду, щоб вирішити суму компенсації, журі має визначити цінність втраченого.

Тож я вкотре спитала себе: скільки коштує людське життя?

А конкретніше, скільки коштувало життя мого тата?

Тато ніколи не заробляв багато грошей, але він всіляко про нас піклувався. Він робив усе, що роблять тата, — від обслуговування автівки та оплати інтернету до вболівання за мене на моїх легкоатлетичних змаганнях і втішання мене молочними коктейлями, коли вболівання не допомагало. Він учив мене кататися на серфі, грати колядки на гітарі й розпалювати вогнище без сірників. Він дарував мені кумедні подарунки на кшталт райдужних шкарпеток (кожен палець іншого кольору) та пазла з моїм обличчям. І, за винятком того разу, коли він на три тижні приніс додому цуценя, не підготовлене для життя в нашій квартирі, він завжди робив маму дуже щасливою.

Частиною розрахунку тут було не лише життя мого тата. Особа в дорогому костюмі когось захищала. Якщо це відео було таке викривальне, як ми обидва припускали, хтось, вартий значно більшого, ніж мій тато, міг потрапити до в'язниці.

Тож, скільки коштувало життя цієї особи?

Це рівняння ставало дуже складним.

Нам із мамою потрібно було небагато. Але нам справді була потрібна допомога. Бо мама не могла сплачувати рахунки зі свого лікарняного ліжка. І нам необхідно значно більше грошей, ніж я могла б заробити, працюючи в торговельному центрі.

Якщо поліція вже знайшла камеру, ми, звісно, нічого не отримаємо. Найімовірніше, вони вже її знайшли — вони ж детективи і навчені шукати докази. Але якщо ні, чому б мені її не забрати? Адже вона моя, тато купив її для мене. Ви можете сказати, що це неправильно, але ви також можете сказати, що я мала на це повне право.

Коли ми під'їхали, там було лише кілька поліцейських автівок і не набагато більше людей, які охороняли місце злочину. Ми припаркувалися через вулицю від моєї будівлі, і я раптом не могла поворухнутися. Я визирнула на вулицю, де мій тато зробив свій останній подих. Ці будівлі, дерева, небо були останнє, що він бачив у своєму житті. Як я колись зможу ходити тут, не думаючи: «Тут помер мій тато, тут помер мій тато, тут помер мій тато», на нескінченному повторі?

У мене поплигло в очах, а паніка накинулася на мене, наче тисяча ножів, що кололи мене одночасно. Я вже хотіла була крикнути:

«Забудьте, я не зможу цього зробити, просто їдьмо звідси!», коли почула чийсь сміх. «Хто тут іще в дідька регоче?» Я визирнула з вікна і побачила двох копів, що притулилися до своєї автівки, усміхаючись та жартуючи, наче це був якийсь звичайний день. Цим хлопцям було байдуже до мого тата. Його смерть для них — звичайна річ. Цієї миті я зрозуміла, що, якщо хочу бодай спробувати отримати те, скільки коштувало життя мого тата (хай скільки це!), я маю піти й узяти сама.

Келлогґ відчинив для мене дверцята.

— Готова?

У відповідь я зібрала всю свою лють і вилізла з машини. Якщо там можна було знайти якийсь доказ, я хотіла його знайти. Якщо там можна було укласти якусь угоду, я хотіла її укласти.

Я йшла до «черокі», і гаряче полуднєве сонце плавило асфальт під моїми ногами. Келлогґ підняв жовту поліцейську стрічку, щоб я могла просковзнути під нею, і я побачила плями під пахвами на його темній поліестровій сорочці.

— Усе гаразд, — почула я, як він каже комусь іншому, — це родичка жертви.

Я примружила очі, щоб не бачити того, що, як я знала, лежало просто перед автівкою (битого скла, зім'ятих дверцят, маленьких помаранчевих конусів, що позначали місця, де могли бути фрагменти доказів), і зосередила свою увагу на «черокі». «Просто зазирни в машину, Саванно, просто зазирни в машину».

Дверцят із водійського боку не було, тож я могла вільно зазирнути всередину автівки. Я глянула на дзеркало заднього виду, де тато колись прикріпив камеру розміром із м'ячик для гольфу.

І побачила, що її там немає.

У мене впало серце. Ми з мамою були тепер у руках системи правосуддя — системи, що перемеле нас, як вона завжди перемелює людей нашого штибу. Я не знала, скільки очей дивилося на мене, але відчувала, що їх чимало. Було б підозріло, якби я змусила Келлогґа привезти мене сюди через усе місто й нічого не взяла.

Я подивилась униз на килимок на підлозі. Біля педалі гальма лежав мамин брелок — маленький троль із неоново-зеленим волоссячком. Брати його було дурницею, але я вирішила, що він може зійти за щось

із сентиментальною цінністю, дрібничку, яка нагадуватиме мені про тата.

Я присіла, щоб його підняти. І коли мої пальці стислися навколо пухкенької фігурки, в око мені впало ще щось під сидінням. Там унизу було так темно, що я майже нічого не бачила. Всередині джипа була чорнильно-чорна темрява, така ж, як відеореєстратор, що випав із дзеркала заднього виду і лежав там, ждучи, що хтось його підбере.

Я сунула цей маленький чорний м'ячик для гольфу, здатний змінити наші життя, у рукав і подумала про маму. Вона б ніколи не погодилася на обурливу пропозицію цієї людини, але вона була без свідомості, тож тепер усе залежало від мене. Наїзд із втечею був злочином, і мама хотіла б правосуддя — вона б сказала, що тато на нього заслуговує. Але правосуддя не повернуло б мого тата. І відправлення якогось багатія до в'язниці не розв'язало б жодних наших проблем. А от його гроші могли б це зробити.

Я йшла звідти з нашим майбутнім у рукаві і знову гадала: скільки коштує людське життя?

Схоже було, що ми скоро про це дізнаємось.

Мамі не сподобається те, що я зробила, але я її єдина донька — і вона мені пробачить.

Мені ніколи не спадало на думку, що вона може не пробачити собі.

Розділ 28

Я мала приділяти їй більше уваги.

Я була в такому захваті від того, що в мене з'явився хлопець, що геть забула про маму. Я забула, що її коліно боліло щоразу, як вона робила бодай крок. Я забула, що її найкращого в житті друга та постійного супутника жорстоко забрали в неї. Я забула, що вона була цілими днями самотня.

Я намагалася не плакати всю дорогу до лікарні, але не змогла. Ліббі не казала цього слова — «самогубство». Вона й не повинна була його казати. Коли ми з Логаном під'їхали до будинку, її обличчя було запухле від сліз. І вона продовжувала плакати, коли описувала, як допомагала Еванові завантажити безвольне мамине тіло в автівку. Вона намагалася здаватись сповненою надії, що все буде гаразд, начебто для того, щоб мені було краще, та лиш змушувала мене почуватися ще гірше. Бо, якби все справді мало бути гаразд, цього не потрібно було б казати. І якби вона справді в це вірила, то не мала б так сильно плакати.

Ліббі запропонувала відвезти мене до лікарні, але Логан наполіг, що відвезе він. Я розпачливо заперечувала, але він нічого не сказав. Він навіть не глянув на мене. На якомусь етапі він намагався тримати мене за руку, але я відмовилася, тож він відпустив.

Я раніше думала, що татова смерть була найгірше, що могло колись зі мною скоїтися. Але його загибель була нещасним випадком. Якби померла мама, це була б моя провина. Це б я убила її своїм егоїзмом. Я знаю, діти іноді думають, що це їхня провина, коли з батьками стається щось погане, але в цьому разі то була б правда.

Я мала зрозуміти, що щось не так, коли вона не з'явилася на змаганні. Вона завжди приходила на мої змагання. Вона не з тих матусь, що проштовхуються в перший ряд і кричать: «Давай, давай!» — під час моїх перегонів. Але вона завжди була там, нагорі трибуни, спостерігаючи й подумки вболіваючи за мене.

Але сьогодні вона вперше не прийшла. А я вперше це ледве помітила.

Мабуть, це гроші мене змінили. Я ж була гідна людина — дбайлива та шаноблива. А тепер я стала сміттям. Кажуть, що гроші розбещують. Я була яскравим тому прикладом.

Я згадала наше колишнє життя, коли ми були бідні. Ми не могли собі дозволити дизайнерських речей чи справжнього ресторану суши, але моє життя якимось чином все одно здавалося повним. Мені не дуже подобалося купувати чийсь колись улюблені джинси та светри, але економити було не так уже й погано. Мама перетворювала це на гру «Хто накупить більше на п'ятдесят баксів?». Я завжди перемагала. Призу за це не було, лише задоволення від того, коли я гордо казала татові, що знову перекупила маму. Ми мали значно менше, але й значно більше також. Більше часу разом, більше сміху, більше можливостей просто бути собою. Я раптом зрозуміла, що гроші не можуть купити щастя. Але збіса очевидно, що можуть його забрати.

Я думала, що Логан просто висадить мене біля лікарні, але він припаркувався і пішов зі мною всередину. Маму вже прийняли та поклали до окремої палати. Ми зайшли туди мовчки. Я була надто огидна сама собі, щоб розмовляти. Та й що б ви сказали дівчині, що довела власну маму до спроби вбити себе? Зараз я подобалась Логанові, але якщо він дізнається, яке я чудовисько, то викине мене, як скисле молоко.

Двері маминої палати були відчинені. Вона спала. У неї була трубка в носі, і вона здавалася дуже блідою. Мені водночас хотілось кинутися до неї і втекти геть, а тому я просто залякла на місці, як дурна.

З того, що розповіла нам Ліббі, я знала, що це Еван знайшов її, тож логічно було, що він буде там, сидітиме біля ліжка. Він, здавалося, дивився, як вона спала. Я не могла вирішити, було це зворушливо чи огидно. Але хто я така, щоб судити?

Побачивши мене, він підвівся.

— Саванно, — сказав він. — Мені так шкода...

Я почала плакати. Бо це я мала перепрошувати. Він виглядав так, наче хотів мене обійняти, і я не була впевнена, як це сприймати. Він урятував мамі ногу, а тепер життя. Весь цей час я воліла, щоб він був ворогом, але що як він насправді хтось зовсім інший?

— Привіт, я Логан, — оголосив Логан, — Саваннин хлопець.

Запало напружене мовчання. А може, я його просто собі надумала, бо знала, що не заслуговую мати хлопця, і, можливо, Еван знав це також.

— Еван, — сказав він. — Я друг родини.

Еван посунувся, щоб я могла сісти біля маминого ліжка.

— Ми залишимо вас самих, — сказав він ласкаво, і я побачила, що він дивиться на Логана.

— Хочеш побути з нею сама, люба? — спитав Логан. Я не була впевнена, але кивнула.

Я згадала, як я залазила в ліжко до мами і лягала біля неї, коли мама минулого разу була в лікарні. Я залишалася так на всю ніч, захищаючи її, як вона колись захищала мене.

Але потім я її підвела. Я не заслуговувала на її компанію або її підтримку.

Я наблизилася до неї обличчя.

— Мені дуже шкода, матусю, — сказала я їй у щок. Але вона не поворухнулася. Я схопила її за руку. — Я тепер тут.

Я була так близько до неї, що майже чула її серцебиття.

Я міцно заплющила очі в мовчазній молитві.

«Будь ласка, Боже, я віддам усе назад, будь ласка, просто зроби, щоб вона одужала», — молилась я, навіть не словами, а серцем.

Я поклала голову збоку від неї і стала чекати Божої відповіді на свою молитву.

Ліббі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

— Можна мені взяти топінг, який я хочу? — спитала Марго, дивлячись на слоїки з яскравими цукерками в кафе-морозиво на бульварі.

Я почувалася незатишно від перспективи витратитися на похід до цього найщасливішого місця, але дівчатка вже давно не бачили особливих смаколиків, тож кафе-морозиво було ніяк не оминути. Вони любили дивитися, як ця кремова солодка маса вилазить із машини і що вони могли самі тягнути за важіль. А ще ми з ними чудувалися екзотичним переліком смаків: німецький шоколадний кекс, лимонний шифон, червоний оксамит — і намагались покуштувати все.

— Звичайно, — відповіла я.

Асортимент топінгу вражав — жувальні черви, печиво «Орео», полуниця, ківі, шоколадний фадж. Це був найгірший нічний жах будь-якого стоматолога.

— Скільки топінгу ти хочеш?

— Навіть якщо він коштуватиме більше?

Я почула в голосі доньки тривогу, і мені кольнуло в серце.

Мої батьки ніколи не переймалися грошима. Ми жили в чудовому будинку з багатьма кімнатами для нашої родини з п'ятьох людей. Ми із сестрами ніколи не товпилися біля ванни, бо кожна з нас мала власну. Моя мама мала кабінет для читання, музичну кімнату для гри на роялі та гардеробну з такою кількістю взуття, що потрібна була драбина, щоб до деяких пар дотягнутися.

Коли якісь речі застарівали — автівка, телевізор, меблі у вітальні — ми їх просто міняли. Батьки іноді сперечалися через деталі: колір, розмір, матеріал, але ніколи не через вартість.

Усе вирішували наші вподобання. Орендувати нам курортний будиночок в Аспені чи Стоу? Відвідати Барбадос чи Грецію? Купити «мерседес» чи «БМВ»? Питання ніколи не стояло, що дешевше. Тільки — що тобі більше подобається.

Більшість людей, мабуть, назвали б мене балуваною. Я тепер розуміла, що ненормально завжди отримувати все, що захочеш, але я ніколи не знала іншого життя. Ми із сестрами не були невдячні. Ми дякували батькам і допомагали по дому. Але нам ніколи не відмовляли в речах, які ми хотіли, з тієї причини, що вони були надто дорогі. Я не боялася злиднів, бо не знала, що це таке, — потреба перейматися грошима не була для мене реальна. Доки не стала такою.

Відколи кар'єра Енді зависла, я стала купувати речі, виходячи з їхньої ціни. Я обирала спагеті за долар, а не за два. Я купувала товари невідомих марок, вирізала купони на знижку й шукала розпродажі. Кожну покупку я ретельно обдумувала. Якщо щось було дороге, я цього не купувала. І це стало для мене новим.

Я звикла мати людей, які б допомагали мені по дому, але ми більше не могли цього собі дозволити. Першою ми звільнили прислугу, яка приходила до нас раз на тиждень. Тепер я сама прала, мила підлогу, драїла туалети. Невдовзі після того, як ми звільнили Розу, ми стали запрошувати садівника не раз на тиждень, а раз на місяць. Він стриг газон та обрізав дерева (я не мала для цього інструментів), а прополювати бур'яни та згрібати соснові голки — то вже була моя робота. Тепер ми не ходили до ресторанів та Діснейленду. Я сама стала для дівчаток учителькою малювання, а уроки танців були поставлені на паузу.

Я робила все це залюбки, проте почувалася нещасною. Я більше не знала, хто я. Я не впізнавала своїх думок: «Зачекаю, доки це уцінять», «Можливо, в інтернеті буде дешевше?», так само як і того, що казала донькам: «Можете вдягти ті сукні знову», «Ні, ми не купимо малини». Хто ця жінка? Я ж не та, хто каже своїм дітям, що я не куплю їм малини. Я ніколи не продавала ювелірних прикрас, щоб купити їжу.

Але люди змінюються.

Іноді на краще, іноді на гірше.

— Коли йдеться про морозиво, ми отримуємо все, що хочемо, — сказала я доньці.

А потім замислилася, що сталося з тією мною, яку я колись знала.

Розділ 29

Я знала, що мала принести якийсь подарунок, але що принести жінці, яка щойно намагалася вкоротити собі віку?

Вочевидь не пляшку вина, це було б жахливо. І вона так добре вміла пекти, що не потребувала мого печива — крім того, я вже приносила його, коли думала, що в неї в домі є чоловік, який його з'їсть. Квіти здавалися невідповідними для ситуації — ніхто, слава богу, не помер. А раніше вона принесла мені ту гарну орхідею, тож я не хотіла за нею повторювати.

Колишня я достоту знала б, що принести. Колись я була впевнена в таких речах і в собі. Але тепер сумнівалася в усьому, від того, що принести хворій подрузі, до того, ким я стала.

Я зупинилася на кошику фруктів. Усі люблять фрукти — вони солодкі та яскраві, і від них не повнішають. Я спакувала цей кошик сама: яблука, груші, ківі, виноград та мандарини (найкраще, що було в цю пору року), — а потім загорнула його в целофан і закріпила веселенькою жовтою стрічкою. Я почекала, поки Саванна піде до школи, перетнула вулицю й подзвонила у двері.

Голлі повернулася додому з лікарні лише кілька годин тому, але я не хотіла, щоб вона була сама цього першого дня після повернення. Я хотіла, щоб вона знала, що має друзів, яким вона не байдужа, з якими може поговорити. Так, мені було цікаво, чому головний роботодавець мого чоловіка володіє її будинком, але я її про це не питатиму. Я хотіла, щоб вона відчувала підтримку, а не осуд. Тому я стримуватиму свою цікавість і просто буду їй подругою.

Голлі відчинила двері в мішкуватих спортивних штанах та простій білій футболці. Без макіяжу вона здавалася такою юною! Якби вони з донькою були схожі, то зійшли б за сестер.

— Я принесла тобі трохи фруктів, — сказала я, і вона злегка усміхнулась, як то буває, коли хтось не знає, що сказати у відповідь. — Я знаю, тобі, мабуть, потрібно відпочивати, але я не хотіла, щоб ти була сьогодні сама, — додала я як виправдання, але також, щоб вона розуміла, що я не дам їй зробити це знову.

Саванна написала мені, що аналіз крові не виявив у неї жодних незворотних уражень, але вона мінімум кілька днів страждатиме від стану, схожого на сильне похмілля.

— Це так зворушливо з твого боку, — сказала Голлі, окидаючи поглядом лискучі червоні яблука та грона зеленого винограду. Потім вона раптом засмутилася. — Навіть не уявляю, що ти про мене думаєш.

— Боюся навіть уявити, що ти думаєш про мене! — сказала я, переспрямовуючи весь сором та жаль на себе. — Адже я знала, що ти переживаєш складні часи, а мене не було поруч. Я жахлива подруга. Пробач мені.

Вона зустріла мій погляд, крутячи волосся нервовими пальцями.

— Я щойно поставила каву, — почала вона, і я не могла зрозуміти: хотіла вона мене запросити чи позбутися.

— Якщо хочеш побути сама, я це, звісно, розумію, — сказала я тоном, який припускав, що залишитися самій їй не вдасться. — Але тобі це не потрібно, — продовжила я. — Я поклала до цього кошика мої улюблені груші, не залишивши жодної для себе, і вони чудово смакуватимуть з кавою, яку ти готуєш!

Гаразд, не дуже тонко, але я геть не хотіла, щоб вона мене спроводила.

— Якщо ти не проти, то я буду такою, — сказала вона, вказуючи на своє обличчя без макіяжу.

Я з полегшенням усміхнулася.

— Жартуєш? Ти неймовірна! — заперечила я. — Якби я мала таку шкіру, як у тебе, я б узагалі косметикою не користувалася!

От тепер її усмішка була щира. Вона відчинила двері ширше, і я зайшла всередину.

— Кава пахне аж сюди, — сказала я, вдихаючи насичений карамельний аромат.

Її будинок був бездоганний. Або ж я мала, мабуть, сказати: будинок Джека Кімбалла був бездоганний, з огляду на те, що знала, хто ним володіє. Я відігнала цю думку. Не час було розкривати, що я випадково наштовхнулася на сутність «Щасливий випадок Ентерпрайзес». Я була тут як подруга, а не якась шпигунка.

Я нарізала груші, поки вона наливала мені філіжанку найкращої кави темного обсмаження, і ми влаштувалися в її сонячному закутку для сніданку. Я мала намір повести легку розмову, розповівши, як моя другокласниця оголосила, що в неї є бойфренд, про посаджені минулої весни гарденії, які ні з того ні з цього загнулися. Але вона вирішила перейти одразу до суті, тож мені довелося відповідати заданому нею тону.

— Еван розповів мені, що ти допомогла йому, ну, ти розумієш... — почала вона, а потім подивилась униз на свої нігті. Я помітила, що вони були без манікюру, так само порепані та нерівні, як у мене.

— Просто опинилася в потрібному місці в потрібний час, — сказала я, намагаючись легше подати те, що сталося. — Він би чудово впорався і без мене.

Я була тільки рада віддати йому всі лаври героя. Насправді, крім вкладання її мокрих від води ніг на його задньому сидінні, я нічого й не робила.

— Це якесь диво, що він тоді мене знайшов, — сказала вона, а потім взялася пояснювати: — Схоже, він отримав якийсь сигнал тривоги про підтоплення і думав, що просто приїде й перезавантажить систему безпеки.

Було зрозуміло, що вона все ще хотіла, щоб я думала, що вони не разом. Якщо її спроба самогубства була спричинена почуттям провини через ці стосунки, я не хотіла на неї тиснути. Тож я промовчала.

— Ну, то слава богу за таку тривогу, — сказала я, а потім не втрималася і додала: — Але, правду кажучи, люди мають якесь шосте чуття щодо своїх близьких.

Я розповіла їй про інцидент, що стався колись із Марго у міському басейні. Одна дівчинка, яка не вміла плавати, похлюпала за нею на глибину, а потім зрозуміла, що їй там вище голови, і запанікувала. Я читала книжку. Марго чудово плавала, до того ж там чергував рятувальник. Але тієї миті, як ця дівчинка в паніці схопилася за мою доньку, мене прямо-таки щось змусило підвести погляд. Я була у воді вже за якісь три секунди.

— Гадаю, ми відчуваємо, коли небайдужі нам люди потрапляють у біду, — підсумувала я сказане.

— О, Еванові нема до мене діла, — відповіла Голлі. — Я знаю, що можна подумати із цього приводу, але це не так, — сказала вона. — Ми ледве знаємо одне одного.

Я не хотіла їй заперечувати, але я бачила погляд в очах Евана, коли він виносив її з будинку. Це не був погляд байдужої людини. Мені було цікаво, чи бачив і її покійний чоловік той погляд і чи не було це якось пов'язано з його раптовою загибеллю. Я все ще не мала жодної гадки, як він загинув. Може, він дізнався про шанувальника дружини й спрямував машину в урвище? Я знала, що питати про таке небезпечно, але моя цікавість була сильніша за мене. — А як ви познайомилися з Еваном?

Її відповідь була не менш дивна, ніж якби її голова раптом перетворилася на пташку й вилетіла у вікно.

— Він працює на чоловіка, який володіє цим будинком, — сказала вона.

І я, звісно, знала, хто це був. Бо мій чоловік теж працював на нього.

— О! Тож ти орендаторка! — сказала я, хапаючись за можливість змінити тему на щось менш емоційно заряджене.

Той факт, що Джек Кімбалл володів її будинком та найняв мого чоловіка, був божевільним збігом, але навряд чи скандальним. Джек Кімбалл, мабуть, володів багатьма будинками. Він був магнатом, а магнати володіють нерухомістю — тому вони й магнати.

— А ти знаєш, хто володіє твоїм будинком? — спитала я.

Якщо вона цього ще не знала, для неї, звісно, було б цікаво дізнатися, що її домовласником був Джек Кімбалл. І що мій чоловік також був із ним пов'язаний.

— Ні, — сказала вона. — Будинок підшукав нам Еван, ми мали справу тільки з ним.

Я думала про цей будинок, яким володіла приватна компанія, і як взагалі було можливо, що Голлі не знала, хто ним володів, так само як я не знала ще кілька днів тому — і, мабуть, ніколи б не дізналась, якби не договір для Енді.

— І ти ніколи його не питала? — спитала я, готуючи ґрунт для свого великого викриття.

Я не могла дочекатися, як скажу їй, що її домовласник — знаменитість. А якщо я відчую: їй незручно, що я рознюхувала, то

просто поясню, що дивилась в архіві, за скільки його продали, щоб знати, скільки може коштувати мій будинок. Люди весь час так роблять.

— Мені не дозволено цього знати, — сказала вона, і моє хвилювання зросло.

Було цілком логічно, що Джек Кімбалл хотів зберегти приватність. Але я вирішила, що ми можемо зробити це нашим маленьким секретом.

— Бо людина, яка володіє цим будинком... — почала вона, а потім подивилась униз у свою чашку.

— Бо людина, яка володіє цим будинком, що? — спитала я, думаючи, що, можливо, вона зрештою знає і просто дражнить мене.

Вона поставила свою каву на стіл і подивилася мені просто в очі.

— Людина, яка володіє цим будинком, убила мого чоловіка.

Я ледь зі стільця не впала. У мене, певно, був абсолютно приголомшений вигляд, бо вона пояснила:

— Він дозволяє нам жити тут безкоштовно. Щоб ми не намагалися з'ясувати, хто він, і висунути звинувачення.

Я була надто ошелешена, щоб говорити. Якщо те, що вона казала, було правдою, Джек Кімбалл (людина, яка могла легко витягнути нас із бідності) був убивцею.

І про це не знав ніхто, крім мене.

Джек

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Шкода, що за кермом тоді був не я. Я б зробив усе правильно. Я б прийняв наслідки, вибачився і змирився з покаранням.

Так, це був би кінець моєї кар'єри, але я вже встиг добряче попрацювати. Я досягнув успіху, про який і мріяти не міг, добре забезпечив свою родину і прожив свої п'ятдесят років на повну потужність.

Я думав сказати, що це зробив я, але то було надто ризиковано. Не тому, що я боявся потрапити до в'язниці — цим я не переймався, ні. Мене непокоїло, що вони з'ясують, що це насправді зробив не я. Я того дня був на роботі, усі мої співробітники мене бачили. Навіть якби я зміг добитися, щоб вони збрехали заради мене, чого я не міг і не став би робити, я працював на знімальному майданчику. Там скрізь камери, які фіксують, хто коли приходить і хто коли йде. Не було жодного способу сказати, що я був не на роботі, коли це сталося. Я був там увесь ранок.

А ще були дані про телефонні дзвінки. Цей спустошливий вхідний дзвінок, від якого в мене сніданок підступив до горла. Я спочатку не зрозумів, що чую. «Повільніше, я тебе не розумію, — сказав я йому, а потім зрозумів, що сталося щось жахливе. Тоді я суворим голосом наказав: — Відключайся, зустрінемося вдома».

Усю дорогу додому я молився, що неправильно зрозумів. Слова були нерозбірливі, спотворені емоціями. Можливо, насправді я почув не «здається, я його вбив». Але чому тоді він так ридав?

Двадцятихвилинна поїздка додому промайнула як у тумані. Я був наче не у своєму тілі.

Моя автівка їхала на автопілоті, зупиняючись на червоне і їдучи на зелене. «Це не насправді. З такими, як я, такого не буває. Трагедії спіткають неблагополучних людей. А я здоровий, працьовитий, законослухняний. Цього просто не може бути. Не зі мною».

Людина на що завгодно може піти, щоб захиститися від болю. Вона брехатиме, зраджуватиме, крастиме і навіть вдаватиметься до

насильства, щоб лиш себе врятувати. Ми, людські істоти, так запрограмовані. Це закладено в нашій ДНК.

Доки в нас не з'являться діти. Тоді головна наша увага перемикається із захисту себе на захист їх. Це цілком логічно. Ми — це сьогодні, а вони — завтра. Діти — наше майбутнє, спадок, хронологічне продовження себе.

Я заїхав на під'їзну доріжку й відчинив гараж. Він був уже там, сидів усередині позашляховика. Я бачив обриси його плечей, скоцюрблених над кермом.

Я припаркувався і вибрався зі свого «порше».

Потім зайшов до гаража і обійняв сина.

Розділ 30

— Нам треба поговорити, — сказав Еван, коли я відповів на дзвінок. Було пізно, вже по десятій, але він сказав, що до ранку зачекати не може. — Я вже їду.

Він здавався засмученим. Йому було не властиво показувати свої емоції, принаймні не мені. Я знав його як професіонала, дисциплінованого, стриманого. Я намагався не панікувати, але можливі варіанти мене до біса лякали. Хтось знайшов якісь докази, що пов'язують нас із місцем аварії? Голлі розкололася? А може, це Саванну замучили докори сумління?

Я поцілував дружину, пробурмотів щось про потребу закінчити якусь роботу й попрямував до свого кабінету, щоб почекати. Ми ніколи не говорили про інцидент по телефону. Тільки віч-на-віч. Це було наше жорстке правило. Але я намагався себе заспокоїти — позаяк він нічого не сказав мені по телефону, ситуація не катастрофічна.

Я думав про те, як ця аварія змінила моє життя. Мій син мав уже вчитися в коледжі, але я його не відпустив, не зараз, доки ще немає цілковитої ясності. Я сказав йому, що він має побути ближче до дому, знайти якусь роботу, дати ситуації влягтися. Він цьому не зрадив, але послухався.

Відкласти початок його навчання було не складно. Я сам зателефонував деканові. Пояснив, що у нас «сімейні обставини». Та й по всьому.

Кейт була здивована, коли наш син сказав їй, що хоче відкласти початок коледжу, але не розчарована. Вона любила, коли він був удома. Він іноді навіть приєднувався до нас за вечерею. Вона готувала всі його улюблені страви — креветки в часниковому соусі, спагеті карбонара, джамбалаю — навіть попри те, що це було вбивчим для моєї талії.

Мій телефон озвався повідомленням про приїзд Евана, і я пішов до передніх дверей, щоб його впустити. Кейт була в кухні, готувала собі вечірню чашку чаю. Я не думав, що вона нас почує через звук закипання чайника, але зайвий раз краще було не ризикувати.

— Дякую, що приїхав, — сказав я, потискаючи йому руку. — Ходімо до кабінету?

Він зрозумів, що це лише показна формальність, і підіграв мені.
— Веди.

Ми мовчки пройшли до мого кабінету. «Ось як, напевно, почувається чоловік, який заводить роман, — подумав я, — скрадаючись у темряві». Того дня, коли це сталося, я прийняв рішення приховати все від Кейт, і тепер здати назад було запізно. Вона навіть не уявляла, що я перепризначив трастовий фонд нашого сина. Це була Еванова ідея — спосіб приховати виплати водночас від податкової та моєї дружини. І хоч втрата цих грошей, звісно, шкодила моєму синові, вона була набагато менш болісною, ніж те, що могло б із ним статися, якби стало відомо про те, що він зробив.

Я відчинив Еванові двері кабінету і вказав на його звичайне місце, але він відмовився сісти, тож ми обидва просто стали там. Це він призначив зустріч, тому я чекав, доки він заговорить. І коли він нарешті заговорив, голос його звучав хрипко й дрижав від неприхованих емоцій.

— У мене погані новини, — почав він. Вигляд у нього був виснажений. Те, що він хотів мені сказати, дуже його непокоїло. Я приготувався до найгіршого. Він подивився на мене порожніми очима.

— Що сталося? — спитав я.

— Голлі сьогодні намагалась убити себе.

З глибин мого шлунка підкотився сором. У мене підтялися ноги, і я мусив схопитися за письмовий стіл. Ми говорили, що вона може не витримати, але ніколи в житті не думали, що підштовхнемо її до такого.

— Господи Боже, — пробурмотів я. Я думав про Саванну, як нам пощастило натрапити спочатку на неї. Ми ніколи не думали про те, як це може сприймати її мама. — З нею все буде гаразд?

Він кивнув і сказав:

— Так, слава богу. — А потім опутився на канапу. — Я вчасно привіз її до лікарні, щоб їй промили шлунок.

Я дав цьому жаху накрити мене. Я його заслужив. Ми обидва надовго замовкли.

— Можливо, мені варто з нею поговорити? — запропонував я нарешті.

Я ненавидів ховатися отак у тіні. Можливо, на цьому етапі було найкраще розповісти їй правду.

Але Еван був із цим не згоден.

— Точно ні, — твердо сказав він.

Він, звісно, мав рацію. У минулому мої слава та популярність згладжували багато неприємних ситуацій, але це було занадто навіть для мене.

— Це ще не все, — сказав Еван, і тепер я теж сів, сподіваючись, що почав він із найгіршого. — До неї в палату приходив твій син.

Це мене геть збило з пантелику.

— Куди він приходив? — перепитав я тупо, не в змозі це усвідомити. — Навіщо б йому це робити? Як він узагалі дізнався?

І відповідь Евана була така абсурдна, що я мало не розсміявся.

— Він зустрічається з донькою Голлі.

Я подумки повторив його слова, щоб переконатися, що правильно його почув, а потім похитав головою.

— Не стане Логан навіть наближатися до когось із них, — наполягав я. — Він не такий дурний!

Але Еван не вгавав.

— Вони зустрічаються. Він представився як її хлопець. Вони трималися за руки.

Я відчув, як моєю потилицею здіймається гнів. Я не був упевнений, на кого він був націлений — на Евана за те, що він таке бовкнув, чи на свого сина за те, що це неможливе може бути правдою.

— Може, це випадковий збіг. — Я сподівався на це. Але Еван уголос засміявся.

— Аж ніяк.

Мій гнів перетворився на паніку. Бо Логан був розумний, дуже розумний. А це означало: він знає, що робить. Навіть попри те, що я цього не розумію.

— Там може бути якесь цілком логічне пояснення, — закинув я, навіть попри те, що сам не міг вигадати жодного.

Логан був добрий хлопець, чудовий спортсмен і круглий відмінник. Я розумів, що йому іноді було важко бути сином знаменитості —

ніколи не знаєш, хто твої справжні друзі, — і мусити ділити батька зі світом. Але він добре витримував тиск уваги публіки, або принаймні мені так здавалося. Можливо, щось пройшло поза моєю увагою, доки я по кілька місяців був відсутній на зйомках фільмів. Може, я щось прогледів у ньому? Чи не було в нього чогось прихованого від мене, чого я ніколи не помічав?

— Де він зараз? — спитав Еван, і я похитав головою.

— Не знаю. Він уже дорослий... — почав я, намагаючись виправдатися.

Але він мене урвав.

— Ти повинен його знайти, — наказав мій адвокат. — Ми маємо поговорити з ним, дізнатися, що він у біса робить.

Еван іще ніколи не підвищував на мене голос. Але я це йому подарував. Бо в цей страшний час я знав, що він тепер буде потрібен мені ще більше, ніж колись.

Саванна

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

У наші двері постукали о восьмій ранку.

Ми знали, що поліція захоче з нами поговорити, але думали, що вони прийдуть не так рано.

Я провела офіцера Келлога та його супутника в цивільному до нашої вітальні, а потім пішла в спальню, щоб розбудити маму.

— Мамо, — сказала я, торкаючись її руки. — Вони тут.

Вона прокинулася і заморгала. Вигляд у неї був розгублений. Але останніми днями вона здебільшого такою і була.

— Я приготую тобі трохи кави, — сказала я, простягаючи їй ліфчик і спортивні штани, які вона могла натягнути поверх бандажа. Просити їх прийти пізніше не було жодного сенсу. Що раніше ми з цим покінчимо, то краще.

— Можете сісти, якщо хочете, — запропонувала я поліцейським, коли поставила варитися каву й повернулася до вітальні.

Келлогґ захекався, піднявшись сходами на третій поверх, а той, що був з ним, цивільний, відхилив мою пропозицію зі стоїчною усмішкою, тож вони обидва залишилися стояти.

Щоб підвестися з ліжка, мамі знадобилося кілька хвилин. Сприяв цьому й аромат свіжозвареної кави. Коли вона приєдналася до нас у вітальні, погляд у неї був трохи затуманений, але не ворожий до наших неочікуваних гостей.

— Доброго ранку, офіцери, — сказала вона. — Сподіваюсь, ви не проти, якщо я сяду?

— Звісно, — сказали вони обидва в унісон.

У кухні зашипів кавник, і я скористалася цим як приводом вислизнути з кімнати. Я мала звідти піти. Я відчувала, що задихаюсь. Мама мусила забити останній цвях у наш ящик секретів Пандори. Після того, як вона збреше поліції про наші дії, шляху назад уже не буде. Я нагадала собі, що нам довелося піти на це, і вона тепер не повинна розповідати правду, бо до добра це не приведе.

— Будь-які подробиці, які ви можете згадати... — почула я слова одного з них, відкриваючи буфет, щоб знайти чашки.

Я раптом зрозуміла, що не маю жодного уявлення, що вона скаже. Ми насправді не говорили про те, як упоратись із запитаннями поліції, та й узагалі нічого не обговорювали — як нам вижити без тата, що ми робитимемо, якщо нас викриють. Я ніколи не запитувала її, чи хоче вона пройти крізь це, бо що, коли ні? Чи повинна була я спробувати змінити її думку? Я не хотіла опинитися без засобів на існування. Я не хотіла стати жебрачкою. А насамперед я не хотіла повернутися до моєї старої школи. Самої думки про їхні сльози, обійми і «ох, боже, мені та-а-ак шкода» хотілося бігти галасвіта.

Учителі вже сказали мені, що я зможу складати іспити за десятий клас удома, і звільнили мене від усіх завдань, що залишалися. Тому, щойно мама повернулася додому, я забрала все зі своєї шкільної шафки й попрощалася з друзями. Я не була певна, що більше ніколи їх не побачу, але навіть якщо так, мені було байдуже. Я ненавиділа це місце. Я хотіла опинитися в школі, де не потрібно було б опускати голову, ідучи коридорами. Я хотіла піти туди, де є справжня легкоатлетична програма, з роздягальнями та душами. Я хотіла бути з людьми, які очікували від школи чогось більшого, ніж просто скоріше її закінчити. Я хотіла мати друзів, які не мусили працювати щовихідних і могли розважатися. І я хотіла мати хлопця. Хлопця з доброї родини, який міг дозволити собі кудись мене водити і мав автівку, щоб возити мене додому.

Але понад усе це, чого я хотіла, було те, чого я не хотіла, — бути дівчиною, у якої помер батько.

Я не хотіла, щоб люди дивилися на мене із цією жалібною напівпосмішкою — «бідолашна!». Я не хотіла провести наступні два роки, уникаючи директора Прайса, якого я всього обридала і якому б ніколи більше не змогла подивитися в обличчя. Я не хотіла, щоб хтось збирав для мене пожертви або приносив нам уживані речі чи зайву їжу. Я не хотіла, щоб про мене говорили, щоб мене жаліли, розглядали, нянькали або уникали. Я не хотіла мати потребу запевняти людей, що зі мною все буде гаразд, бо в деякі дні може й не бути. Я не хотіла мати потребу починати кожную розмову з того, щоб люди казали: «Мені шкода твого батька» — або щоб я ненавиділа їх за те, що вони цього не

сказали. Вони б тоді казали, що не згадали про це, бо не хотіли мені «нагадувати», так ніби я сама не думатиму про нього кожную бісову хвилину, кожного бісового дня до кінця свого життя.

Я хотіла рухатися далі. Але понад це я не хотіла повертатися.

Я дістала з холодильника молоко й понюхала його, щоб переконатися, що воно не скисло. У квартирі тепер залишилися тільки ми вдвох, і продукти залежувалися довше. Я вже викинула пів кіло шинки, з десяток помідорів, два авокадо та кусень пліснявого сиру.

— Вибачте, але все було мов у тумані, — почула я мамині слова, висуваючи шухляду зі столовим приладдям.

Я саме збиралась дістати ложку, коли детектив поставив запитання, від якого я вклякла на місці.

— Не знаєте, від чого цей шнур?

Краєчком ока я побачила, як Цивільний тримає в пальцях зарядний пристрій. Від відеореєстратора. Моя рука зависла над чайними ложками в очікуванні маминої відповіді.

— Від смартфона? — спитала мама.

— Ні, не від смартфона, — сказав Келлогг. — У нього інший штекер, у смартфонах використовують USB. — Цивільний зробив крок уперед, щоб показати його їй. Вона глянула на нього й знизала плечима.

— Я погано знаюся на техніці, — сказала мама, і це була правда.

Коли батько показував їй відеореєстратор, вона просто закотила очі і назвала його покупку «дурним марнуванням грошей». І тоді я була з нею згодна.

— Ви маєте навігатор? — спитав Келлогг.

Мама заперечно похитала головою.

— Я завжди просто користувалася своїм смартфоном.

І це теж була правда.

— А як щодо відеореєстратора? — спитав детектив.

Кавоварка пирхнула, і останні краплі кави французького обсмаження впали у кавник. Це був її шанс усе розповісти, добитися правосуддя заради тата. Я міцно заплющила очі, очікуючи на її відповідь. Ну ж бо: чи має вона намір ним скористатися.

— Це була стара автівка, — сказала мама. — Ми ніколи не купували для неї якихось гаджетів.

Я розплющила очі й побачила, що в мене тремтить рука. Я стиснула її в кулак — вузол такого самого розміру зав'язувався у мене в животі. Відеореєстратор був у моїй кімнаті, за якихось три метри від того місця, де стояли копії. А відео було в телефоні у моїй задній кишені — він автоматично синхронізувався, коли камера опинилась у зоні досяжності, жодного пароллю не знадобилося.

— Кепсько, — сказав Келлогг. — Відеореєстратор нам би дуже полегшив роботу. Але не хвилюйтеся, ми маємо інші камери.

Я раптом зрозуміла, що зачала дихання. Я взяла кавник і видихнула під прикриттям наливання кави. Досвідчений детектив міг відчути, що мама щось приховує. Але ми були бідним білим сміттям і не належали до вершків суспільства Лос-Анджелеса. Я не знала, радіти із цього приводу чи злитися.

Я наче в тумані чула, як Келлогг питав, чи хочемо ми заявити про викрадення автівки, а потім перепрошував, що цей шнур, «хай від чого він», був єдине, що вони з неї вилучили, перш ніж автівка зникла.

Я намагалася не думати, якого ґибу люди могли викрасти автівку просто в копів під носом.

Але, як я невдовзі дізнаюся, вони були здатні на дещо значно гірше, ніж це.

Розділ 31

Я провела ніч у маминій лікарняній палаті. «Як у давні часи», — думала я, прилаштовуючись на вузькій розкладачці. Вранці її одразу прибрали, бо маму виписали.

Я ж не хотіла, щоб у школі виникали питання, куди я поділася, — школярі тут не прогулюють, — тому вирушила просто до школи у вчорашньому одязі, збадьорившись потрійним еспreso.

Якщо хтось із моїх друзів і знав, що в мами було передозування, вони цього не показували. Як завжди, Тришія вчепилась у мене, щоб я допомогла їй переписати контрольну з математики, Ніколь попросила позичити їй в обід мій телефон, бо була покарана і телефон батьки в неї відібрали, а вчитель з англійської літератури викликав мене, щоб я пояснила, яку роль відіграє Корделія в сюжеті «Короля Ліра», і знову хитав головою, коли я не могла відповісти. Тут я отримувала досвід школи, про який завжди мріяла. Я любила свою чистеньку нову шафку, нашу сучасну аудиторію з прихованим освітленням та м'якими сидіннями, хімічну лабораторію з достатньою на всіх кількістю бунзенівських пальників. Я намагалася не думати про те, як тут опинилася, бо такі думки все тільки псували.

Нарешті пролунав дзвоник з уроків. Коли я згребла свої книжки й попрямувала до місця зустрічі, в животі у мене кружляли метелики. Я відчула полегшення, побачивши, що мама вже там. Коли я сідала в машину, вона усміхнулася мені, а потім спитала про мій день, наче все було в нас цілком нормально. Я сказала їй, що того дня в нас немає тренування, що було брехнею. Я не хотіла, щоб мама знала, що я боялася залишити її саму на весь день, бо це б змусило її почуватися винною, вона б сумувала, а з нас цього всього вже було досить.

Коли ми приїхали додому, вона сказала, що їй потрібно прилягти, і піднялася до своєї кімнати. За кілька хвилин вона покликала мене, тож я теж піднялася і стала збоку біля її ліжка.

— Сядь, — сказала вона м'яко, і я сіла на ліжко.

Вона схопила мене за зап'ястя, і тримала його міцно, як тримають дитину.

— Те, що я зробила вчора, — сказала вона, — було надзвичайно егоїстично.

Мені перехопило горло. Я вмовляла себе не плакати. Я не хотіла змушувати її почуватися погано, бо через її погане самопочуття ми насамперед тут і опинилися.

— Я хочу, щоб у тебе було велике повноцінне життя. Щоб ти мала все, чого ніколи не мала я. Гадаю, я просто не хотіла перетинати тобі цей шлях, ну, ти розумієш?

Я кивнула, але не була впевнена, що саме вона мала на увазі. Вона була моя мама, без неї мене б узагалі не було на світі. Як вона могла стати в мене на шляху?

— Хай там як, це була дурість, і я більше такого не утну. Я не хочу, щоб ти непокоїлася.

Вигляд у неї був дуже втомлений, її нижні повіки набрякли й потемнішали, тож я кивнула, наче погоджуюсь, навіть попри те, що була достобіса занепокоєна.

— Уранці заходила Ліббі, — сказала вона. — Я боялася спробувати потоваришувати з нею. Боялася спробувати потоваришувати бодай із кимось. Не знаю, можливо, я думала, що не заслуговую мати друзів?

Її голос підвищився наче в запитанні, тож я кивнула, щоб показати, що розумію.

— Ти їй розповіла? — спитала я, не впевнена, якої відповіді від неї чекаю.

Було ризиковано посвячувати в наш секрет навіть довірену подругу. Але тримати все в собі, як виявилось, теж було небезпечно.

— Не все, — відповіла мама, — але достатньо, щоб почуватися так, наче я не маю вдавати із себе когось, ким я більше не є. І знаєш що? Це чудове почуття.

Вона усміхалась, але я все одно відчувала неспокій. Невже вона каже мені, що я теж маю комусь розповісти? І скільки саме я можу розповісти, якщо надумаю це зробити?

Вона стиснула мою руку, а потім заплющила очі. Я знала, що вона хотіла спати, тож проковтнула свої запитання і пішла вниз робити уроки. Шекспір був доволі складний, навіть коли ти можеш зосередитися, тож усе одно просуваєшся не дуже. Я сиділа там, знову й знову читаючи ті самі віршовані рядки, і думала над маминими

словами про те, що вона, можливо, не заслуговувала мати друзів. І розуміла, що почувалася так само кожного бісового дня, просто забиваючи це шопінгом та прикидаючись кимось іншим.

На вулиці сутеніло. Я саме збиралася пошукати в холодильнику щось поїсти, коли у двері подзвонили. Я мала б знати, що Логан заїде. Він писав мені весь день, надсилаючи кумедні короткі меми, як-от кіт, що чіпляється за гілку («Тримайся!»), і квіти, які танцювали та співали («Завтра все одно вийде сонечко!»). У лікарні я була така розбита, що відіслала його. Він не мав бачити мене із геть запухлим обличчям і в сльозах. Я хотіла подобатися йому, а не щоб він мене жалів, хоч тепер було вже, мабуть, запізно.

— Привіт, — сказала я, відчиняючи двері.

Я намагалась здаватися звичайною, наче все вже було чудово.

— Розминувся з тобою на тренуванні, — сказав він, дістаючи з-за спини букет жовтих троянд.

Вони були кольору сонця і прорізали пітьму, наче промінь світла.

— Чому ти такий добрий до мене? — спитала я.

Я не заслуговувала на квіти після того, що зробила з мамою. Фактично вони змушували мене почуватися тільки гірше.

— Бо ти моя дівчина, — сказав він просто.

Я ніколи ще не була нічиєю дівчиною і не отримувала квітів, крім як від батьків на випускний у восьмому класі. Але вони не були такі чудові, як ці, з маленькими флакончиками з водою на кожній стеблині для збереження свіжості.

— Запросиш мене всередину? — спитав він.

Я почувалася як лайно, і вигляд у мене був такий самий, а от квіти були чудові і дорогі. Він зайшов, і я зачинила за ним двері.

— Як твоя мама? — спитав він, і я зціпила зуби, щоб утриматися від плачу. Я не довіряла своєму голосу, тому лише знизала плечима. Він притягнув мене в обійми, і хрустка пластикова обгортка навколо квітів затріскотіла об мої груди. — Усе буде гаразд, — сказав він мені у волосся. Він відпустив мене, а потім подивився вниз на квіти. — Ходімо поставимо їх у якусь воду.

Я знайшла вазу, і ми поставили квіти на кухонний стіл.

— Мені треба поглянути, як там мама, — сказала я Логанові. — Вона нагорі, відпочиває.

Я ненавиділа те, що він бачив мене такою. Я думала, що він зрозуміє натяк і піде, але натомість він спитав:

— Хочеш, щоб я пішов із тобою?

Я не хотіла, але все одно кивнула. Він вислизнув зі своїх черевиків і, узявши мене за руку, повів нагору. Я показала, щоб він почекав у моїй кімнаті, поки я зазирну до мами, а потім тихенько пройшла коридором у бік її відчинених дверей.

Я ступила кілька кроків до кімнати, але зупинилася, не доходячи до ліжка. Мама лежала на спині з руками по боках, м'яко заплющивши очі. Я бачила, як її груди тихо підіймаються та опускаються — вона спала. Не знаю, що мене так непокоїло. У неї не залишилося більше жодних пігулок, я в цьому пересвідчилася, а інші способи зробити це здавались надто складними та марудними. Але я все одно відчувала неспокій.

— Як у неї справи? — спитав Логан, коли я повернулася до своєї кімнати.

Він сидів на ліжку, намагаючись зібрати мій кубик Рубика. Я не хотіла говорити про маму, тож змінила тему.

— Для цього є один фокус, — сказала я, вказуючи на кубика, і він засміявся.

— Так, ти й мала бути розумною! — сказав він грайливо.

Звук його сміху змусив мене відчувати поколювання в усьому тілі, і я трохи розслабилася.

— Є послідовність рухів, яку потрібно просто запам'ятати.

Я сіла збоку від нього, і він простягнув мені кубика. Я взяла кубика з його простягнутої руки, і наші пальці торкнулися. Він підняв мені підборіддя. Його очі були кольору води, прозорої, блакитної та глибокої.

— Я не хочу, щоб ти почувалася самотньою в усьому цьому, — сказав він. — Я тут. Обіприся на мене.

Його погляд був, як наркотик. Я хотіла відвернутися, але не могла. Я думала про те, як мама сказала, що стала почуватися краще, поговоривши з кимось. Я вирішила це спробувати.

— Ти багато чого не знаєш, — почала я, а потім міцно заплющила очі.

Я знала, що не маю нічого більше казати, але тримати всі ці секрети в собі було виснажливо. А я мала бути сильною заради мами, і тепер ще більше, ніж колись.

— То розкажи мені, — попросив він.

І я уявила, як добре буде зняти цей тягар зі своїх грудей. Розповісти комусь, так само як це зробила мама.

— Аварія, у якій загинув мій тато... — почала я.

Я розповім йому лише загалом, не все. Лише те, що про нас дбають і ми не бачимо жодного сенсу відправляти когось до в'язниці.

— І що з нею? — спитав він.

Мені на обличчя звисилося пасмо волосся, і він заправив його мені за вухо.

— Це ж був нещасний випадок, правильно?

Він наголосив на словах «нещасний випадок», наче хотів у цьому переконатись, але я похитала головою.

— Це був наїзд із втечею, — оголосила я.

Це було вперше, коли я вимовила ті слова вголос, і вони мене налякали. Бо це був злочин. Мого батька вбили. А я відіграла роль у приховуванні цього.

— І вони так і не знайшли того, хто це зробив? — здогадався Логан, і я похитала головою.

— Ні, але... — почала я, а потім стулила писок. Я знала, що мала на цьому зупинитися. Втягувати в це Логана було нечесно. Якщо я розповім йому те, що знаю, він стане співучасником. Так само, як я.

— Ти стільки пережила, — умовляв Логан. — Не тримай це в собі.

Його рука лягла мені на стегно. Вона була важка й сильна. Я хотіла, щоб ці руки зняли жахливий тягар усієї провини, який я несла, і забрали його від мене подалі. Мама сказала, що просто розповіла Ліббі трохи — не все, саме достатньо, щоб не почуватися самотньою. Може, і мені зробити те саме?

— Я маю відео, — оголосила я. — З місця аварії. В автівці моїх батьків був відеореєстратор.

Він раптом забрав руку. Моїй нозі стало прохолодно від поту з його долоні.

— Ти маєш відео, і не віддала його поліції? — Його блакитні очі спалахнули.

Я раптом зрозуміла, що зробила величезну помилку. Я не мала розповідати йому цю частину. Тепер він знав, що я злочинниця. Кількома короткими рухами він розколов мене, наче кубик Рубика, з'ясував, що все моє життя було брехнею.

— Там може нічого й не бути, — увімкнула я задню. — Я його ніколи навіть не дивилася.

Я бачила, як у нього крутяться думки в голові. Він явно був приголомшений почутим. Що за людина приховує докази від поліції? Мені треба було знайти спосіб повернути його на свій бік. Можливо, на тому відео буде просто розмита пляма і все це — одне велике ніщо.

— Я боялася, — почала я. Голос у мене тремтів, але мені було байдуже. — Боялася побачити... ну, ти розумієш.

Вираз його обличчя був порожній. Я втрачала його. Коли він нарешті заговорив, його слова мене здивували.

— Ти повинна його видалити.

Я вже думала про це — якщо я не приховую жодних доказів, я не вскочу в халепу, бо я їх не матиму. Але це відео було єдиним важелем, який я мала. Що коли б той чоловік, на якого працював Еван, вирішив би більше не платити? Ми б усе втратили. Ми вже й так втратили надто багато. Хай ми й повелися не найкращим чином, але ж не заслуговували, щоб нас викинули на вулицю.

— Я не можу, — сказала я. — Це складно, — додала я, хоч і знала, що це лиш розбурхає його цікавість.

Він трохи подумав, а потім запропонував те, від чого в мене похолола кров.

— Тоді подивімося його, — сказав він.

Я заглянула йому в очі — ті, що змушували мене почуватися коханою, які бачили мене голу і ніколи не відверталися.

— Ти маєш на увазі... просто зараз?

Він кивнув.

— Так. Подивімося його разом. Тоді тобі не буде так страшно.

Я дістала з кишені телефон і тремтливими руками відкрила застосунок.

Я й гадки не мала, що було на цьому відео, але з Логаном поруч вирішила дізнатися.

Я відкрила відео і натиснула на відтворення.

Ліббі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

— Виберіть три речі, — сказав Енді, влаштовуючись з дівчатками на ліжку Татум.

— Кролик! — вигукнула Татум.

— Мітла! — запропонувала Марго.

— Ще одну, — сказав Енді.

Вони грали в гру, де дівчатка вибирали три випадкові предмети, а він вплітав їх у казку — іноді досить абсурдну, залежно від того, що вони вибирали.

— Пожежна машина! — сказала Татум, і я зрозуміла, що це буде цікава казка.

— Можеш зайти, якщо хочеш, — сказав мій чоловік, помітивши, що я спостерігаю за ними від дверей.

— Що ж, я люблю цю гру, — сказала я і приєдналася до них на ліжку.

Енді вже давно не грав у неї з дівчатками, бо останнім часом був надто зайнятий письменництвом. Але він, мабуть, відчував, що їм це потрібно, і, можливо, йому це було потрібно також.

— Матуся теж має щось вибрати! — закомандувала Татум.

— Але в нас вже є три речі, — відповіла Марго.

Вона завжди була суворіша щодо правил, так само як її мама.

— Цього вечора ми можемо вибрати чотири, — запропонував Енді, дивлячись на мене.

Я на секунду задумалась.

— Банан, — нарешті сказала я, і Татум пирснула.

— Жила колись гарна принцеса, — почав Енді. — Принцеса Елізабет, — сказав він і усміхнувся мені.

Елізабет, звісно, було моє повне ім'я, але ніхто ніколи не звав мене так, навіть священник на моїх хрестинах.

Енді поринув в історію про доброзичливу принцесу Елізабет, якій неймовірно хотілося з'їсти банан, і я була здивована тим, як сильно мені захотілось дізнатись, чи отримає вона його врешті. Мій чоловік

був майстер розповідати історії. Якби вигадливість була валютою, ми б уже давно розбагатіли. Якби ж тільки це було так просто.

Обидві мої сестри вдало вийшли заміж. Найстарша була Крікет. Вона вийшла за Гарі, який працював на Волл-стріт і заробив цілий статок, перепродаючи закладні. Вони жили в пентгаузі в Нижньому Мангеттені і мали пляжний будиночок на острові Мартас-Віньярд.

Наймолодша була Габріель, яку ми звали Гатор. Її чоловік Річі займався обробкою платежів за кредитними картками для величезної мережі роздрібної торгівлі та ресторанів. Вони жили в Грінвічі і мали яхту.

Моя мама не соромилася заохочувати доньок виходити заміж за «достаток». Не те щоб вона не вірила в любов, казала вона нам. Просто, на її думку, дурість — закохуватися в чоловіка, який не може про тебе подбати. Бо, як вона казала, якщо тобі не подобається твоє життя, ти неминуче розлюбиш чоловіка. Вона казала це нам, бо щиро в це вірила. І, з огляду на те, що вибрали мої сестри, вони, схоже, вірили в це теж.

Але я була середульшою дитиною, тож мала вчинити по-своєму. Я мала романтичне уявлення про те, як знайду чоловіка з потенціалом і направлятиму його в бік досконалості. Я хотіла чоловіка, який був би ще не повністю готовий, щоб, коли він розквітне в чарівне суфле, я могла б пишатися тим, що допомогла йому стати ним. Зізнаюся, що в цю фантазію було загорнуте моє его. Але мене не приваблювали й ті чоловіки, уявлення яких про творчість полягало у використанні грошей для заробляння ще більших грошей. Мені був потрібен хтось із цікавішими здібностями.

Мама попереджала мене, що шлюб з Енді може не стати таким, як я на те сподівалася. Не те щоб він їй не подобався, вона просто була не фанатка зайвих ризиків. Вона нагадувала мені, що навколо багато «влаштованих» чоловіків, і навіть намагалася познайомити мене з кількома.

Але я врешті довірилася своїм его та серцю. Моє весілля було єдиним із трьох, на якому мама плакала. І я була єдина онука, яка отримала діамант, — і ми всі знали, що це не тому, що я була бабусиною улюбленицею.

І от тепер, як нам і пророкували, ми висіли над прірвою. Але мій чоловік був розумний. І моїм дітям не були потрібні для розваги квитки на концерт чи подорож до Діснейленду.

— Раптом принцеса вгледіла щось дивне та чарівне, — сказав Енді. — Воно було велике та червоне й мало втричі більше коліс, ніж будь-яка карета, яку вона колись бачила.

— Пожежну машину! — радісно заволала Татум, і ми всі засміялися.

— Правильно! Пожежну машину, — підтвердив Енді.

Дівчатка ловили кожне його слово, і у мене глибоко в животі щось заворушилося. Минуло багато часу, але я впізнала це як бажання.

І зрозуміла, що навіть попри нинішні важкі часи зробила правильний вибір.

Розділ 32

Я мала з'ясувати, як саме він загинув.

Голлі сказала, що його вбили і що це зробив її домовласник. Я вирішила не казати їй, хто її домовласник, принаймні поки що. Думка, що Джек Кімбалл — убивця, здавалася просто божевільною. Та і якщо це правда, чи хотіла я взагалі те знати? Мій чоловік щойно підписав із ним договір, який мав змінити наше життя. Якщо я не дурна, я просто мусила тримати рот на замку й забути про це раз і назавжди.

Але я не могла.

Тож, як би мені з'ясувати, як загинув чоловік Голлі? Я навіть не знала його імені. Розгадування загадок було суперсилою мого чоловіка. Але я не була впевнена, що хотіла розповісти йому те, що почула від Голлі щойно, коли на кону договір на мільйон доларів. Я мала з'ясувати це сама.

Я згадала той день, коли Енді дізнався, що Голлі — вдова. Він одразу почав це розслідувати, але я втрутилася, тому він зупинився. Я не ревнива, але Голлі дуже приваблива, і він, імовірно (з усіма на те підставами), почувався трохи незручно, виявляючи інтерес до її минулого.

Я вірила, що він закинув це розслідування. За звичайних обставин будь-яка дружина була б утішена. Але тепер я шкодувала, що не дала йому закінчити роботу.

Я згадала, що він тоді заходив в інстаграм Саванни, тож звідти й почала. Енді розповів мені, що чоловік Голлі загинув близько трьох місяців тому, і я вийшла на сторінку його доньки й почала гортати назад. Після численних дурнувятих селфі я нарешті знайшла її допис від двадцятого травня з оголошенням про смерть батька.

Я прогорнула зливу співчуттів. Це було море сердечок («Думаю про тебе») та емоджі обіймів («Надсилаю обійми»). Я вже хотіла була покинути цю затію, коли побачила допис від когось на ім'я Джед.

«Ми вшановуємо твого батька в цьоготижневій газеті, — писав цей Джед. — Сподіваюсь, я нічого не переплутав, тримайся». Він додав посилання. З калатанням серця я його клікнула.

І там було саме те, що треба. Некролог покійного Гебріела Монро Кендріка у *Valley High Times*, газеті колишньої школи Саванни. Там було фото щасливої родини, яка, обійнявшись, усміхалася в камеру. Вони були святково вбрані — можливо, на якомусь концерті? Чи співала Саванна в хорі? Може, грала в гурті? У Саванни була гарна зачіска, явно зроблена в салоні. Голлі була в довгій чорній сукні. Покійний чоловік був у сорочці, але без краватки.

Я прочитала статтю, смакуючи кожне слово, щоб не пропустити жодної деталі. «Минулого тижня наша дорога однокласниця Саванна Кендрік втратила батька у трагічній аварії». Стаття була датована двадцять четвертим травня. Чотирма днями після допису Саванни. Час приблизно збігався, але була одна невідповідність — Джек написав, що це була аварія, а Голлі натякала на щось кримінальне. Я продовжила читати.

«Пана Кендріка збила й переїхала автівка на високій швидкості біля їхнього дому на Калверт-стріт у Ван-Найсі». Я зробила паузу, щоб подумати про адресу. Голлі казала, що вони жили у Ван-Найсі. Ця деталь перевірена.

«Хоч за всіма даними це був нещасний випадок, — писав цей репортер-любитель, — водій утік із місця пригоди і на час написання цього все ще не знайдений».

Я задумалася над словами «утік із місця пригоди». Якщо цей школяр виклав усе правильно, то був не просто нещасний випадок, а наїзд з утечею — тобто нещасний випадок та злочин одночасно. В голові у мене закрутилися коліщатка. Чи міг цим водієм бути Джек Кімбалл? Якщо Голлі була невідома його роль, чому він купив їй будинок? Цього я не могла зрозуміти. Схоже, мені знадобиться допомога професіонала.

— Енді! — покликала я. Він, мабуть, був у гаражі, щось лагодив.

Він не відповів, тож я вийняла свій ноутбук із розетки і пішла до нього сама. Якщо хтось і міг розколоти цю божевільну загадку, так це Енді. Він з'ясує, що насправді сталося, і тоді ми посміємося з того, як моя уява знову завела мене не туди.

Я відчинила гаражні двері і побачила, що Енді полірує одну з шухляд письмового столу Марго. Він побачив мене й зупинився.

— Марго сказала, що вона залипає, — почав він, та я його урвала.

— Ти маєш допомогти мені з дечим, — сказала я, розвертаючи ноутбук екраном до нього.

У кінці некролога була світлина Гебріела Монро Кендріка у формі морської піхоти. Енді глянув на неї, потім на мене.

— Що це?

— Некролог чоловіка Голлі, — відповіла я. — Тут написано, що це був наїзд із втечею.

Я прочитала йому короткий уривок про те, що водій усе ще не знайдений, а потім оголосила:

— Ти можеш подумати, що це маячня, але, схоже, цим водієм міг бути Джек Кімбалл.

На мій превеликий подив, чоловік мене не висміяв.

— Бо він володіє її будинком? — спитав він.

Я кивнула, а потім скинула свою «бомбу».

— Голлі сказала мені, що людина, яка володіє її будинком, убила її чоловіка.

— Коли вона тобі це сказала? — спитав він.

— Та от щойно, коли я ходила її провідати.

— Це може бути якийсь жахливий збіг, — сказав він. А потім перепитав: — Вона справді так сказала?

Я кивнула.

— Вона сказала, що живе там безкоштовно. Це як компенсація від людини, яка вбила її чоловіка.

Він спохмурнів.

— Але вона не знає, хто це?

Я заперечно похитала головою.

— Увесь зв'язок між ними здійснюється через Евана, — сказала я. — Чого я не можу зрозуміти, так це навіщо Джекові Кімбаллу анонімно дбати про них?

Задля збереження карми? Чи, може, там є якась більш диявольська причина?

— Дай мені подивитися, — сказав Енді, потягнувшись по мій ноутбук. Його очі сканували некролог. — Тут написано, що він загинув сімнадцятого травня, — сказав він не зовсім мені.

Його руки забігали по клавіатурі. А тоді раптом завмерли.

— Що? — спитала я, сподіваючись, що він знайде в моїй теорії діру, яка все спростує.

— Ти не повіриш, — сказав він, підіймаючи на мене очі, — але я бачив Джека Кімбалла сімнадцятого травня.

Він відкрив свій календар зустрічей. І, звісно, того самого дня він мав зустріч з єдиним і неповторним Джеком Кімбаллом.

— Тож він не міг цього зробити! — сказала я, відчуючи хвилю полегшення. — Бо зустрічався з тобою!

Це б дуже ускладнило ситуацію, якби новий бос мого чоловіка був убивцею. Я знову почувалася дурепою, бо таке собі науявляла.

— Ні, він тоді скасував зі мною зустріч, — нагадав мені Енді, — бо щось раптом сталося. Але він був на тому майданчику. Його кабінет весь зі скла, і я бачив його там.

Тепер я вже геть заплуталася. То це означає, що він міг це зробити? Чи не міг? А мій чоловік уже гуглив знову. Я глянула на екран і побачила, що він вбив у рядок пошуку: «Джек», «Кімбалл», «родина».

— Одружений, має сина, — сказав Енді, клікаючи фото молодого Джека Кімбалла з дружиною та хлопчиком, якому було років десять.

Моя рука метнулася до рота, і я голосно кавкнула.

— Що? — спитав Енді. — Ти їх упізнаєш?

— Син, — видихнула я. — Як його звуть?

Це було давнє фото, але схожість була безпомилкова.

— Логан, — сказав мій чоловік, прочитавши підпис. — А що?

У мене впало серце. Бо тепер усе прояснилося.

— Логан, — промимрила я, вказуючи на його фото. — Так звуть хлопця Саванни.

Енді вигнув брови. Я буквально бачила, як у нього в голові закрутилися коліщатка.

— Це фото зробили вісім років тому, — сказав він. — А отже, зараз він уже старшого підліткового віку.

Я згадала, як завважила тоді, яким дуже добрим співрозмовником він був як для свого віку — такий увічливий та стриманий, так ніби виріс у світлі рампи.

— Він тренує її легкоатлетичну команду, — нагадала я Енді, — у рік відпочинку перед початком навчання в Гарварді.

Він поклікав іще фото і, нарешті, знайшов свіжіше. Це, безумовно, був той самий Логан.

— Збіги продовжують накопичуватися, — нервово сказала я. Тепер я була майже впевнена, що мій чоловік зі мною погодиться.

Але він цього не зробив.

— Не впевнений, що це збіг, — сказав він похмуро.

— Думаєш, це він?..

Я не змогла закінчити речення. Надто жахливо було б промовити це вголос.

— Це б, безумовно, пояснило поведінку Джека того дня, — сказав Енді. — І його потребу внести зміни в розклад.

— Але чому тоді Логан крутиться навколо Саванни? — спитала я. — Здавалось, якщо він зробив щось таке, він мав би триматися від неї якнайдалі.

— Якщо тільки він не хоче чогось від неї, — відповів він. З похмурим виразом обличчя він додав: — Але я навіть не уявляю, що це може бути.

— Ми можемо помилятися щодо всього цього, — сказала я. — Я маю на увазі, ми не можемо просто піти й звинуватити когось у чомусь.

— Якщо він переслідує Саванну, а ми знатимемо, але не попередимо її маму, як ти почуватимешся?

Я подумала про Голлі, як вона прийняла всі ті пігулки, яка була вразлива.

І зрозуміла, що повинна їй усе розповісти.

Джек

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

— Я лише на секунду відволікся, — сказав Логан. — На секунду. Він з'явився нізвідки!

Я не сумнівався, що мій син говорив правду. Він був хорошим хлопчиком. Не пив, не курив (і вже точно не в той день) і ніколи б не сів за кермо під впливом чогось. Він знав, що завжди був інший спосіб потрапити додому. Він мав власний акаунт в убері, а в найгіршому разі міг зателефонувати мені або мамі. Ми б завжди приїхали по нього без жодних запитань.

— Це була не моя провина, — наполягав він, і, можливо, так воно й було. Можливо, чоловік, якого він збив серед білого дня, справді «з'явився нізвідки». Таке трапляється. Коли я був приблизно його віку, зі мною сталося щось подібне. Я спускався схилом пагорба на своєму велосипеді, і чоловік у припаркованій автівці раптом відчинив дверцята з боку водія просто переді мною. Моя передня шина влетіла всередину автівки, і велик вигнувся дугою. Чия це була провина? Формально це я влетів в автівку, але водій відчинив дверцята, навіть не роззирнувшись увсебіч, тож я ніяк не міг уникнути зіткнення. Але я тоді був лише на велику. І ніхто не загинув.

Тож чия провина була у випадку Логана? Те, що чоловік, якого він збив, загинув, ще не означало, що винен мій син. Цілком імовірно, винні були вони обидва: загиблий та мій син. Але вижив лише один із них, щоб про це розповісти.

— На трасі були затори, тож я вирішив зрізати бічною вуличкою, — пояснив Логан. — Я подивився вниз у телефон, щоб побачити, де повернути, максимум на кілька секунд. Коли я підняв очі, цей чоловік відчиняв дверцята жінці. Я намагався їх об'їхати, але середню смугу загороджував фургон і звернути було нікуди!

Його трясло всього. Я знав, він хотів, щоб я сказав йому, що все буде гаразд, але я не міг. Для цього було надто пізно.

— Я начисто зніс ті дверцята, — сказав він із широкими від страху очима. — Я знаю, що мав зупинитись, але я просто...

Його голос розсипався риданнями. Я притягнув його за плечі до себе й міцно обійняв.

— Ти запанікував, — сказав я. Він був у шоці, тож я спробував його заспокоїти. — Це природно, будь-хто запанікував би.

Звісно, він мав зупинитися. Втеча з місця ДТП була найгіршим, що він міг зробити, але тепер був не час для повчань.

— Не кажи мамі! — благав він. — Будь ласка!

Це було абсурдне прохання. Я скажу його мамі, і ми обидва підемо з ним до поліцейської дільниці, щоб він міг здатися. Одразу після того, як він заспокоїться.

— Це був нещасний випадок, — сказав я, намагаючись його заспокоїти. — Ми будемо поруч, коли ти пояснюватимеш...

Але він мене урвав:

— Тату, той чоловік загинув. Ми не можемо піти в поліцію!

Його очі були шалені від розпачу. Думка про те, щоб приховати це від поліції, здавалася божевільним маренням. І що довше ми чекали, то гірше ставала ситуація.

— Логане, не кажи дурниць, — мовив я своїм суворим батьківським тоном. — Ми маємо діяти тут чисто.

— Ніхто мене не бачив, — наполягав він. — Вулиця була порожня, а навіть якщо й бачили, на цій автівці ще немає номерів, її ніяк не ідентифікувати.

Це була правда. Цей чорний позашляховик був придбаний зовсім нещодавно, номери ще не доставили. Чітко ідентифікувати цю автівку було складно. Але те, що він міг цим скористатися, не означало, що ми мали спробувати скористатися цим. Я похитав головою, намагаючись показати рішучість.

— Логане, ми не можемо...

— Мене викинуть із Гарварду, — благав він. — Навіть якщо це був нещасний випадок, це все одно ненавмисне вбивство, а отже, злочин. А ти знаєш, що я не злочинець.

Я глянув на сина. У свої сімнадцять він був іще лише хлопчиком, з ледь помітним натяком на вуса та свіжою, як сніг, шкірою. Ні, він був не злочинець. Але наїзд із втечею був злочином, і що більше часу минало, то ймовірніше його в ньому звинуватять.

Проте, перш ніж я встиг це пояснити, він ударив мене ще одним аргументом.

— Ти маєш подумати про свою кар'єру, — попередив він. — Преса роздує це до небес.

Звісно, я про це вже думав. І його слова були слушні. Така подія зашкодить мені і в особистій, і в професійній сфері. Це зруйнує моє життя, життя моєї дружини і все майбутнє мого сина. Логан тут утрачав найбільше. Падіння стало б для нього нестерпним. Але ми не можемо просто вдати, що нічого не сталося... Чи можемо?

— Я відправив на місце пригоди Евана, — сказав я, сам не впевнений, до чого хилю. — Не маю жодного уявлення, що він там знайде...

Я не наважився нічого обіцяти. Чи можу я справді попросити Евана спробувати приховати докази?

— Це переслідуватиме нас до кінця наших днів, — попередив Логан. — Ти будеш тією кінозіркою, син якої убив людину. — І тоді він сказав те, що вразило мене до глибини душі. — Це вб'є маму. Вона просто помре.

Я подумав про Кейт. Про те, як сильно вона любила свого сина і як би на неї вплинуло його розпинання пресою, викидання з Гарварду, перетворення на повчальну байку для знаменитостей. Логан мав рацію. Якщо вона дізнається, це її розчавить.

Я набрав номер Евана. Він відповів після першого ж гудка.

— Майже на місці, бос, — сказав він у телефон.

І я сказав те, що, як одразу знав, колись мені відгукнеться.

— Ти маєш владнати це, — сказав я йому.

Запало довге мовчання. Я знав, що просив забагато. Я наполовину сподівався, що він скаже, що не може або не хоче. Я вже мав намір відмінити цю команду, але він заговорив перший.

— Зроблю все можливе, — сказав він.

І я зрозумів, що, якщо із цього є якийсь вихід, він його знайде.

Та я не знав, втішатися мені чи боятися.

Розділ 33

У мене був насичений зустрічами день, але дзвінків Евана я уникав не тому.

Коли я приїхав додому, він чекав мене на під'їзній доріжці.

— Господи, Еване, — сказав я, — ти не можеш просто так тинятися біля мого дому...

— Ти поговорив із ним? — спитав Еван.

Я похитав головою.

— Ще ні.

— Ти маєш сказати мені, що він знає про угоду, яку ми уклали з Голлі, — сказав Еван доволі голосно. Кейт була всередині, та я не хотів, щоб вона почула, що він говорить зі мною таким тоном, і стривожилася.

— Я усе йому розповів, — сказав я, намагаючись не переходити в оборону, але потім повністю відкинув це, додавши: — Він мій син.

Дотепер я ніколи не переймався тим, що мій адвокат думає про мене. Не те щоб мені було байдуже, я просто вірив, що він залишатиметься об'єктивним і просто виконуватиме свою роботу. Але щось змінилося. Він більше не був холонокровний та відсторонений. Страждання Голлі Кендрік стали для нього особистою справою, він навіть не намагався це більше приховувати.

— Я мав йому розповісти, — наполягав я. — Я не хотів, щоб він раптом почав розпитувати про свій трастовий фонд у присутності мами. — З усього, чого я мав соромитися, найтяжче було приховувати цю катастрофу від Кейт. Ми з нею мали бути командою, з єдиними думками та цінностями. А я її зрадив, і це була найстрашніша загроза в усьому цьому павутинні брехні.

— Тож він знає про відео, — сказав Еван, і я кивнув.

Спочатку я не хотів розповідати про нього Логанові. Але потім подумав, що йому важливо знати, що Голлі із Саванною мають важіль проти нас. А це означало, що його гроші втрачені назавжди.

— Я розповів йому, що ми отримали камеру, але дівчина, ймовірно, має копію відео, — сказав я, згадуючи той день, коли я посадив його й

окреслив свій план забезпечити Голлі з Саванною щастя і комфорт гарним новим будинком та бездонною кредиткою.

— То, мабуть, саме за цим він і полює, — припустив Еван. — Він зблизився з нею, щоб з'ясувати, чи має вона цю копію і що планує з нею робити.

Мені не сподобалося припущення, що мій син — якийсь підступний опортуніст. Можливо, він щиро вподобав цю дівчину.

— І як би він виудив це з неї? — спитав я в надії розбити теорію Евана.

Якщо він хоче геть безпідставно звинуватити мого сина в якомусь хитрому задумі, то хай начувається.

Але він лише знизав плечима.

— Це твій син. Ти й скажи.

Голос у нього був рівний, і я не міг зрозуміти, злиться він, що я втягнув його в цей кошмар, чи я просто чую його крізь фільтр власної винної свідомості.

— Я поговорю з ним, — сказав я, сподіваючись закінчити цю неприємну розмову. Ми стояли на під'їзній доріжці вже кілька хвилин. Кейт, мабуть, гадала, чому ми не заходимо в дім.

— Він переслідував та зваблював цю дівчину, навіть попри те, що ти чітко наказав йому триматися подалі, — сказав Еван. — Ми маємо знати, що він задумав, просто зараз.

— Чудово. — Я дістав телефон і набрав номер сина.

Дзвінок одразу переключився на автовідповідач.

— У нього вимкнений телефон, — сказав я. — Спробую пізніше зателефонувати.

Але мій адвокат не відпускав мене.

— Що як він там? — спитав Еван.

І я не одразу зрозумів, що він має на увазі.

— Тобто ти маєш на увазі — у неї вдома?

Він скинув бровою. Я відчув поколювання в руках та шиї. Я не думав, що мій син вчинить щось таке, що загострить ситуацію, але знав, що мій адвокат не заспокоїться, доки ми не відстежимо його і не переконаємося в цьому.

— Гаразд, поїхали, — сказав я.

Я не мав жодної гадки, що задумав мій син або на що він здатний. І намагався ігнорувати дедалі більший неспокій у шлунку, сідаючи в автівку Евана, щоб це з'ясувати.

Саванна

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Мені казали, щоб я туди не ходила, що аварія понівечила мого тата до невпізнання. Але я хотіла попрощатися, а завтра його тіло мали забрати, тож сьогодні був мій останній шанс.

Мама вже сказала мені, що похорону не буде. Вона не хотіла плакати перед купою людей, яких ледве знала. Могли прийти морпіхи. Гадаю, вони мають звичку приходити, коли один із них помирає, і мама не хотіла витримувати їхні скам'янілі обличчя та похмурі салюти. Похоронне бюро забере тіло, кремує його, та й по всьому.

Директор похоронного бюро сказав, що кремація триватиме близько тижня. Можна було б подумати, що спалити тіло швидко та легко, але, вочевидь, людські кістки горять довго. Мама мала підписати форму, де було сказано, що ми розуміємо: навіть попри те що камери між кремаціями вимітають, звідти не завжди видаляють усе, тож із моїм татом можуть змішатися частинки інших людей. Я не була впевнена, що хочу забирати до нас додому частинки чийсь любої тітоньки, але нам сказали, що цьому ніяк не зарадиш. Я сподівалася, що люди, яких сплять після тата, походили з гідних родин, щоб, якщо татів попіл змішається з їхнім, він принаймні не був оточений покидьками.

Після того як мама підписала всі папери, нам дали каталог і попросили вибрати урну. Навіть прості керамічні були сміховинно дорогі для свого призначення — чотириста доларів за вазу з кришкою? Я могла б купити в крамничці «Усе по долару» ідеальний слоїк для консервації, придатний для цього анітрохи не менше, але мама сказала, що так не роблять, тож я просто дозволила вибрати їй. Деякі урни продавали в парі з такими самими, тільки мініатюрними, але попіл у них не клали, бо «душа, розщеплена на два різні контейнери, не зможе знайти шлях до Бога», — сказав нам тип із похоронного бюро. Я цього не дуже розуміла після того, що вони сказали щодо залишків частинок тіл, але не хотіла в це встрявати, тому промовчала.

Мама сказала, що не хоче бачити татове тіло без душі в ньому, тож я мала піти до моргу сама. Я зателефонувала до лікарні, і приємна жіночка з вигадливою назвою посади відрядила санітара в блідо-зеленій уніформі зустріти мене та провести туди, де остигало тіло мого батька.

Ми зустрілися в залі очікування відділення швидкої допомоги, а потім мовчки пройшли до ліфта, для роботи якого був потрібен спеціальний ключ. Коли мій провідник вставив ключа в отвір, я помітила, що на панелі була лише одна кнопка. Стрілки там не було, але я припустила, що це була кнопка «вниз». Я достатньо бачила поганих медичних телесеріалів, щоб знати, що морг завжди розташований у підвалі.

Ліфт був широкий і обшитий металевими панелями, текстурованими перехресним візерунком, що нагадував мені шини монстр-трака. Перш ніж натиснути кнопку, санітар завагався.

— Ти впевнена, дитинко?

Впевнена я не була, але кивнула. Я не мала причин боятися. Це був лише мій тато. І він, схоже, не міг нагримати на мене за те, що я зробила, бо був мертвий. А я б усе віддала за таку розмову.

Почавши рухатись, ліфт здригнувся, і я стиснула пальці ніг у черевиках, щоб не заточитися вперед. Двері відчинились у широкий, яскраво освітлений коридор, і я пішла за санітаром за ріг, повз білу дошку з іменами, охайно записаними під лінійку. На мотузці висів маркер для сухого стирання, і я ледь не засміялася з очевидної метафори того, як легко життя може бути стерте.

Мій провідник зупинився перед дверима з маленьким віконечком у них і розвернувся, щоб подивитись на мене.

— Можеш пробути тут, скільки схочеш, — сказав він просто й відчинив двері.

Приміщення було вузьке, зі стерильно-білими стінами та кахляною підлогою. Уздовж стіни стояли два стільці, розвернуті до каталки, де покоївся тато. Він був укритий товстим білим простирадлом, і я, пам'ятаю, подумала, що мій великий, сильний, непереможний батько раптом здавався дуже маленьким.

Санітар увійшов перший, а я за ним. Я помітила, що на ньому були тонкі жовтуваті рукавички, і мені стало цікаво, чи були вони на ньому

весь час, а я їх просто не помічала? А може, вони були у нього в кишені і він натягнув їх, поки ми йшли.

— Я трохи відкину простирadlo, — сказав він, підвищивши голос на знак запитання, тож я кивнула, щоб дати йому зрозуміти, що не проти. Коли він зацепив простирadlo пальцями, я відчула хвилю жару, що здійснюлася моїм хребтом. Воно було товсте (радше скатертина, ніж простирadlo), і мені було цікаво: використовують вони якесь особливе полотно для огляду тіл чи то всі моргівські простирadla такі добрі. Коли він мовчки відкинув пальцями простирadlo назад, воно склалося наче легка хвиля, що набігає на берег. Я готувалася побачити татове обличчя, але воно було накрите чимось схожим на обідню серветку. Я помітила, що ця серветка лежала майже рівно, замість здійснитися там, де мав бути його ніс, і намагалась не думати про те, куди могла подітися ця сильна, пряма риса обличчя, яку я від нього успадкувала. Санітар відкинув нижній край серветки, відкриваючи смужку татового підборіддя, а потім прибрав руки і зробив крок назад. Він нічого не сказав, але я зрозуміла, що він би зупинив мене, якби я спробувала зняти цю серветку, і, на свій подив, відчула приплив вдячності, що він стояв насторожі.

Я глянула на дві ділянки відкритої шкіри батька — гладеньке плече та скульптурне підборіддя. Вони були такі білі, радше кольору крейди, ніж шкіри, і я зрозуміла, що без току крові крізь нього тіло було просто порожньою оболонкою. Усе, що робило це огидне біле вмістилище моїм татом, зникло — його думки, ідеї, тепло. Це тіло було лише тимчасовим прихистком мого тата, яке він робив власним через тренування, стрижки й усмішки, але тепер не мало жодного сенсу. Тож де мій тато? Куди він пішов? Як стільки думок і мудрості можуть перетворитися на ніщо?

Я прийшла сюди, щоб поговорити з ним, але, стоячи тут, зрозуміла, що не маю чого сказати цьому набору кісток та підгнилих органів. Тіло мого тата було достоту як це приміщення — порожнє та бездушне, де немає за що вхопитися. Я вже сказала йому все, що потрібно було сказати, у своїх молитвах — те, що не могла сказати в присутності цього санітара. «Я вчинила погано, — зізналася я. — Я зрадила все, чого ти колись вчив мене про те, як бути доброю людиною. Але я знаю, як працює система, як багаті люди

підкуповують копів, присяжних та суддів. Когось неодмінно мали купити. З таким самим успіхом це могли бути ми».

Якби він міг відповісти, він би сказав мені, що деякі речі важливіші за гроші. Як-от гідність, чесність та честь. І він, звісно, мав би рацію.

Щоб рухатися далі з тим, про що ми домовились, я мала відпустити свого тата. Не цю напівзастиглу масу на столі переді мною. Я мала відпустити те, що він собою уособлював.

— Мені шкода, тату, — прошепотіла я мертвому тілу батька.

Горлом мені піднявся біль, але я його сковтнула. Я повільно й глибоко вдихнула, збираючись на силі, а потім зробила крок назад.

— Я закінчила, — оголосила я.

Санітар кивнув і накрив тіло простирадлом.

Отак я попрощалася зі своїм татом.

Розділ 34

Він сказав, що кохає мене.

Ніхто раніше мені не казав: «Я люблю тебе», крім моїх мамі з татом, і спочатку я йому не вірила. Але він просто продовжував говорити це, наче то було найприродніше у світі, і після третього чи четвертого разу я вирішила, що він говорить серйозно, тож відповіла йому тим самим.

Правду кажучи, я хотіла вірити, що він мене любить. Бо я його любила. Я любила його запах, його сміх, що змушував мене почуватися легкою, немов пір'їнка, відчуття його руки, що тримала мою. Я почувалася щасливою, коли була з ним, і стривоженою, коли ми були окремо. Коли ми читали твір «Ромео і Джульєтта» в десятому класі, я думала, що це якась дурня, але тепер, коли я знала, що таке готовність померти заради когось, я цілком його розуміла. Ось що я відчувала до Логана. І була цілком упевнена, що й він відчуває це до мене.

А тому я мала все йому розповісти. Я хотіла знати, що я — його Джульєтта, яку він кохатиме, хай що я зробила або звідки вийшла. Мені було потрібно довести собі, що наші почуття реальні, а отже, ми не могли мати секретів одне від одного. Мої батьки іноді сперечалися про те, хто візьме автівку або як ми оплатимо мої уроки танців, але вони ніколи не мали секретів одне від одного. Тато завжди казав, що в нечесності любов помирає. «Якщо ти не можеш показати комусь себе справжнього, — якось сказав він мені, — ти марнуєш свій час». Я не вважала, що марную свій час із Логаном, але хотіла бути впевнена. Я хотіла знати все про нього. І була готова до того, щоб він знав усе про мене.

Усе почалося із цього відео. Якби я тоді віддала його офіцерові Рисові Кульки, а не Еванові, все було б зовсім інакше. Я б не жила в цьому великому будинку і не вчилася в новій школі. Я б не мала сумочки *Louis Vuitton*, окремої ванної чи друзів зі світлим майбутнім. І я б не зустріла Логана. Наші стосунки не будуть реальними, якщо він

не знатиме, як я тут опинилася. Тож я мала розповісти йому всю цю історію. І це відео було ключем.

Спочатку я була здивована тим, що він захотів його подивитись. Але потім це, звісно, стало цілком логічно. Він любив мене, хай там що. І знав: якщо я не подивлюся цього відео, то ніколи не дізнаюся, що сталося того дня. Він хотів допомогти мені поставити в цьому крапку. Він хотів подивитись його зі мною, щоб я не почувалася наляканою та самотньою. Ось що ти робиш, коли когось любиш, — підтримуєш цю людину, навіть у прикрощах. Ось що він хотів зробити для мене.

— Ти впевнений, що хочеш його подивитися? — спитала я його, коли почалося відтворення.

Пам'ятаючи спотворений силует обличчя тата під тією серветкою, я приготувалася побачити щось жахливе. Від часу своєї поїздки до моргу я намагалася змусити себе подивитися те відео щонайменше десятків разів, але досі не наважувалася це зробити.

— А ти впевнена, що хочеш його подивитися? — спитав мене Логан.

Відео вже йшло. Мама з татом їхали звідкілясь додому, я впізнавала околиці, вони були вже неподалік від дому. Вони мали бути на нашій вулиці менш ніж за хвилину. Я думала попросити його подивитися це відео першим чи навіть замість мене, але хотіла, щоб він був моїм партнером, а не захисником. Ми любимо одне одного і зробимо це разом.

— Так, — відповіла я просто.

Я хотіла показати йому, що хоробра, що зможу із цим упоратись. Він потягнувся по мою руку, міцно її стиснув, і я зрозуміла, що зробила правильний вибір.

— Якщо тобі потрібно буде відвернутися, просто клади голову сюди.

Він поклав долоню на гладеньку виїмку між своєю шиєю та плечем, і я кивнула. Я згадала, як дивилася жахастик «Гелловін» із татом, коли була маленька, і ховала голову на цьому самому місці під час страшних епізодів. Але Логан не був моїм татом, а я вже була не маленька.

— Зі мною все буде гаразд, — сказала я йому і вірила в це — ось як безпечно він змушував мене почуватися. Наші очі не відривалися від

екрана смартфона, де «черокі» повертав на мою вулицю. Залишалося вже якихось кілька секунд.

Автівка зупинилась. У мене трохи запаморочилося в голові, і я затамувала подих. Відеореєстратор не мав вбудованого мікрофона, тож там не було шуму, який би заглушив калатання мого серця. Кілька секунд ми дивилися на вулицю, яку я колись називала своєю. Було моторошно тихо, і на якусь сповнену надії мить я подумала, що нічого більше не буде, що ніякого жаху ми не побачимо.

Але потім пішов рух. Перед автівкою вийшов якийсь чоловік. Я чітко побачила, що це мій тато. На ньому був новий адідасівський спортивний костюм, який ми подарували йому на день народження. Він обійшов автівку спереду, щоб відчинити дверцята мамі. Він завжди відчиняв їй дверцята, і вона завжди чекала на нього. Я під'юджувала її, але вона казала, що дозволяла йому це робити лише для того, щоб він почувався її лицарем у сяйливих обладунках, і що йому це подобалось. Можливо, якби я дражнила її сильніше, вона б уже не дозволяла йому цього робити. Але я тоді не стала тиснути, а тепер було надто пізно.

— Можливо, тобі краще відвернутися, — сказав Логан, та я похитала головою.

У його голосі була наполегливість, наче він хотів захистити мене від того, що насувалося. Я не усвідомлювала, що плакала, доки не відчула сльози, що текли моїм підборіддям на груди. Витирати їх не було ніякого сенсу, бо їх явно скоро стане набагато більше.

Мій тато тепер був не в кадрі. Камера була розташована так, що не бачила збоку від автівки, лише спереду, тож я могла лише гадати, що він робив — відчиняв дверцята і витягував маму з її сидіння, бо вона завжди повільно вибиралася з машини. Вона мала від'єднати телефон, зібрати сумочку, узяти свою пляшку води або склянку кави з тримача. Секунди тягнулися годинами. Моя голова здавалася такою легкою, наче зараз відлетить.

А потім очікування скінчилось.

Першим, що ми побачили, було коливання зображення, наче автівку струсив землетрус.

Потім наче пішов сніг, коли віконне скло сердитим буревієм посипалося на капот.

Потім лівим краєм кадру, наче мовчазний товарний потяг, промчала автівка — великий чорний позашляховик.

Я почула, як кавкнула, коли людина, що, мабуть, була моєю мамою, відскочила від капота й вилетіла кудись униз із кадру.

Позашляховик зупинився, і в нього спалахнули габаритні вогні.

Яскраво-червоні дверцята нашої машини затанцювали й закрутилися на одному боці, а потім упали на землю.

Зім'яте, як ганчір'яна лялька, тіло в новому спортивному костюмі відліпилося від них і плюхнулося на бруківку.

Позашляховик завмер на відстані, габарити горіли, наче він знав, що має залишитися.

Я витріщилася на задню частину автівки, що вбила мого тата.

Чорні позашляховики були дуже популярні в Південній Каліфорнії. Їх там були буквально тисячі, і я не відрізняла їх один від одного.

Але цю автівку я знала.

Бо вона була точнісінько така, як та, на якій я їздила десятки разів.

— Господи, у нього така сама автівка, як у тебе, — випалила я, і моїм хребтом пробіг шок усвідомлення.

Якби ж я знала, на яку небезпеку щойно наразилася цим невинним зауваженням і як пошкодую, що не втримала рота на замку.

Габаритні вогні віддалилися. Сонячне світло висвітило задню частину позашляховика, наче прожектором. І тоді я побачила її, у цю частку секунди між тим, як габарити згасли і позашляховик кулею помчав звідти, — наліпку на бампері з написом *Devils* («Дияволи»).

От тільки там було написано не «Дияволи». Бо одна літера була перевернута. Хтось провів вертикальну лінію через літеру V, щоб вона виглядала як M і напис читався як *Slimed* («Принижені»). У кадрі вона була така маленька, що, якби не була так мені знайома, я могла б її навіть не помітити.

Але я її помітила. І це була достеменно вона. Ця автівка була однією з багатьох, але ця наліпка була унікальна.

І вони обидві належали Логанові.

Він вимкнув відео. Я не могла говорити. Не могла дихати. Те, що автівка на відео — його, було неможливо. Але те, що вона — не його, було ще більш неможливо.

Моя рука, яка тримала Логанову, безсило обм'якла. Мені хотілося заплакати, але жах здавив мені горло. Я мала послухатися його поради. Я мала відвернутися. Краще б я цього не бачила. Бо тепер я знала, що хлопець, який з'явився нізвідки, щоб любити мене, мав гірші секрети, ніж у мене.

— Що ж, — сказав Логан, — тепер ти це побачила.

Я мала глянути на нього. Я повинна вдати, що не впізнала автівки, наліпки чи підтексту в його словах. Я мусила зробити вигляд, наче була така приголомшена видовищем, як мого тата переїхали, що просто не могла помітити нічого більше.

Але я цього не зробила. Бо була налякана. Не аварією чи видовищем татового мертвого тіла. Я була налякана цим неможливим збігом, який, звісно, збігом зовсім не був.

Мене лякав він.

— Мені треба подивитися, як там мама, — сказала я, намагаючись говорити рівним голосом.

Я вислизнула за двері і пішла коридором у бік маминої кімнати. Я штовхнула двері і побачила, що вона сидить у ліжку, читаючи щось у телефоні. Коли мама подивилась на мене, я приклала пальця до губ.

— Як ти почуваєшся? — спитала я її, слідкуючи за тим, щоб голос у мене був спокійний і не тремтів, навіть попри те, що я відчувала, як мої очі вибалушуються від страху.

Вона вигнула брову, але відповіла на запитання.

— Добре, — сказала вона, намагаючись підлаштуватися під жвавість мого голосу, а не стривожений вираз обличчя. — Я просто грала в «Скрабл».

— О! Можна подивитись?

Я простягнула руку, і вона вклала в неї свій телефон.

Я закрила гру й тремтливими руками набрала:

Взувайся, ми маємо негайно звідси забратися!

Я простягнула їй телефон. Її очі замерехтіли від подиву, але вона не здригнулася.

— Думаю, мені потрібно трохи пройтися, — оголосила вона. Я кивнула майже невловимо, але достатньо, щоб вона зрозуміла, що діє

правильно, і продовжувала: — Я буду дуже рада твоїй компанії.

Вона звисила ноги з ліжка й нахилилася, щоб узутися черевики — «тимберленди» зі сталевими носачами, які я вибрала для неї онлайн, ідеальні для прохолодних зимових вечорів, що невдовзі на нас чекали. Але, перш ніж вона встигла взутися, у дверях з'явився Логан.

— Як ви тут? — спитав він.

Запитання призначалось для мами, але він пильно дивився на мене.

— Я голодна! — відповіла мама, не вагаючись ані секунди. — Саме збираюсь витягнути Саванну до продуктового.

— Ага... — відгукнувся Логан. — Але я так не думаю.

Він зайшов до кімнати й зачинив за собою двері. У руці в нього щось було. Він побачив, що я дивлюся на руку, тому підняв її, щоб показати, що в ній.

Це був кухонний ніж. Призначений для оброблення м'яса. Лезо було широке та гостре як бритва.

— Логане, що ти збираєшся з ним робити? — затинаючись спитала я.

Я бачила свого хлопця, який стояв у дверях із ножем завдовжки та завширшки з мою руку, і в мене від цього видовища запаморочилось у голові. Я намагалася сказати собі, що це все не насправді, що такого просто не може бути.

— Ой, та облиш! — гримнув він на мене роздратовано, так ніби відповідь цілком очевидна. — Ми знали, що цей фарс не триватиме довго. Ви живете в цьому будинку на мої гроші, наче маєте на це право.

Мама глянула на мене. На її обличчі відбилися водночас подив і жах.

— Мені шкода, — прошепотіла я, і вона раптом усе зрозуміла: чому Логан до мене набивався, що це його захищав Еван, що ми зараз по вуха в лайні.

— Давайте всі просто заспокоїмося, — сказала мама. — Ніхто не відбирає в тебе гроші, Логане. Гроші на купівлю цього будинку були домовленістю...

— Це була не моя провина! — виплюнув він у відповідь, а потім розвернувся до мене. Його обличчя було червоне від люті. — Твій

батько був справжній ідіот. Який кретин виходить перед автівкою, що мчить на нього? Це була підстава, він мене підставив!

Я похитала головою, геть приголомшена тим, що почула. Він що, справді вважає, що мій тато загинув спеціально? Це припущення було не менш абсурдне, ніж те, що він стояв там, розмахуючи ножем.

— Ми не хочемо твоїх грошей, — сказала мама. Голос у неї був рівний, але напружений від страху. — Ти можеш отримати їх назад. Усі. Ми не знали, що вони твої.

— Уже надто пізно, — сказав Логан. — Ви що, не розумієте? — Він раптом здався геть виснаженим. Його губи зморщилися у відчаї. — Моєму батькові на вас начхати. Усе це... — Він махнув у повітрі ножем, указуючи на кімнату, будинок, усе те, що стало нашим. — Це не подарунок, призначений для вас. Це покарання, призначене для мене. Ви отримали все це, тож я не матиму нічого.

Я відчайдушно намагалася скласти в голові повну картину. Він убив мого тата. Тож його тато взяв його гроші і віддав їх нам. Ось чому він прийшов до моєї школи — знайти мене і змусити закохатися в нього. Насправді я йому ніколи не подобалась. Ані на мить. Я не могла повірити, яка була легковірна, слухаючи його компліменти й освідчення. Він мене не кохав, а зневажав. Це усвідомлення проштрикнуло мені серце мов куля. Мої розчарування та сором виплеснулися в ридання.

— Ми не знали, — стала запевняти його я. — Ми б ніколи не пішли на це, якби знали.

— Навіщо тобі було зберігати це відео? — спитав Логан, свердлячи очима моє помережане сльозами обличчя. — Ви вже отримали гроші, він би вже не повернув їх мені.

Мама кинулася на мій захист.

— Вона не мала наміру комусь його показувати...

— Вона показала його мені! — гарикнув Логан у відповідь, а потім підняв ніж і замахнувся ним на мене. — Я знав, що ти слабка, — кипів він. — Я знав, що ти його комусь покажеш. Я б ніколи не був у безпеці від свербежу у твоїх пальчиках.

— Вибач, — вичавила я, бо він мав рацію.

Я була слабка. Бо справді показала його комусь. Тому, хто, як я думала, мене любив. Я заплакала сильніше, і мама стиснула мою руку.

— Бо вона тобі довіряла, — сказала мама. — Вона не збирається показувати його нікому іншому. Ми видалимо його просто зараз. — Вона кинула на мене погляд, і я кивнула на знак згоди. — Ми нічого не виграємо, якщо розповімо комусь, що це був ти, — аргументувала вона. — Про це ніхто більше не має знати.

Але він проігнорував її й узявся за мене.

— Ти зробила це для себе, — сказав він, свердлячи своїми блакитними очима мої. Він потягнувся рукою назад і замкнув двері спальні, а потім махнув нам у бік шафи. — Лізьте до шафи.

— Логане, будь ласка... — благально мовила я. «Чому він хоче, щоб ми залізли до шафи?» Колись тато тримав у шафі у своїй спальні зброю, але ми були не в нашій старій квартирі, і я й гадки не мала, де вона тепер.

— Лізь усередину! — Він наставив на мене ніж і націлювся в горло. Мама схопила мене й потягнула подалі, за межі його досяжності.

— Добре, добре, — заспокоювала вона, виставивши одну руку, ніби командувала собаці зупинитись. — Ми йдемо.

Вона підвелася, а потім глянула на мене і стиснула мою руку. «Ми в цьому разом, — телеграфував цей жест. — Двоє сильніші за одного».

— Покваптеся! — скомандував Логан, і мама знову зробила цей жест рукою «Добре, добре», а потім повільно повела мене в бік своєї шафи. Коли вона відчинила дверцята шафи, повної її речей і, Бог дасть, татової зброї, Логан гавкнув: — Заждіть! — Він зазирнув до іншої шафи — порожньої чоловічої. — До цієї! — наказав він.

Мамине обличчя смикнулося від розчарування. І я зрозуміла, що мала рацію щодо зброї, що вона зберігала її, засунувши на верхню полицю, між своїми светрами та джинсами, так само як колись робив тато.

— Якщо ти хочеш грошей, ми можемо щось вирішити, — сказала мама, але Логан лише засміявся.

— Ви мені дуже полегшили роботу, прийнявши всі ті пігулки, — сказав він з кривою усмішкою, яку я колись обожнювала, але від якої мене тепер нудило. — Коли ваші мертві тіла знайдуть, вони побачать передісторію і особливих підозр не виникне.

Кров шубовснула мені в ноги, а голова здавалась дуже легкою. Він не імпровізував. Він уже давно це спланував. Одразу після того дня, як

зводив мене на тако.

— Ти маєш рацію, — сказала мама, востаннє намагаючись із ним домовитись. — Ні в кого не виникне запитань, якщо щось станеться зі мною. Але Саванна ніяк із цим не пов'язана. Вона розумна дівчина, ти вже міг у цьому переконатися...

— Припини це! — загорлав Логан. — Припини базікати й лізь усередину!

Рукою з ножем він показав на шафу. М'язи на його руці закам'яніли, кістяшки побіліли. Він був сильний, але я була швидка. Я раптом подумала: якщо зумію проскочити повз нього, то зможу побігти по допомогу.

Я відчула хвилю рішучості. Простір між двома шафами був широкий, тож я б точно прослизнула повз нього. «Але що потім?» Він мав зброю, а я ні. Якщо він кине в мене цей ніж, мені кінець. Але він сказав, що збирається вбити нас усе одно, тож що мені втрачати?

Наче спринтер на старті, я приготувалася до ривка. Я вперлася опорною ногою в килим у надії, що мама побачить сигнал, що я збираюся зробити якийсь хід. Вона показала мені, що зрозуміла, трохи відсунувшись, щоб дати мені свободу дій.

— Ану назад, — наказав Логан. Мама глянула на мене, не рухаючись. — Назад, я сказав! — Вона знову не послухалась. Він підняв вільну руку, щоб її штовхнути. Вона схопила її і крикнула: «Вперед!»

Вона з усіх сил смикнула його за руку, розширюючи мені шлях саме достатньо, щоб прослизнути.

Я відштовхнулася опорною ногою.

Моїм тілом прокотилась хвиля адреналіну, і я кинулася до дверей. Я була в більш вигідній позиції, плюс елемент неочікуваності. До того часу, як він розвернувся, моя рука була вже на дверній ручці. Я повернула її і смикнула двері.

Вони не відчинилися. Я забула, що він їх замкнув.

— Саванно, стережися!

Я розвернулася. Логан цілив мені в горло. Він змахнув ножем. Я присіла, і той уп'явся в двері.

На якусь мить мамині руки обвили шию Логана, але він був надто сильний для неї і швидко струсив її, а потім повалив на підлогу. Її

голова вдарилась об стіну й звисилась набік.

— Мамо!

Я розпрямилася. Ніж усе ще стирчав у дверях, але Логан опинився між ним і мною, тож я ніяк не могла його дістати.

Я сканувала кімнату в пошуках якоїсь зброї — будь-чого, чим можна битись. Мої очі прочісували меблі, стіни, підлогу.

І тоді я помітила їх.

Мамині черевики зі сталевими носачами.

Я кинулася назад до ліжка, намагаючи черевик, а Логан схопив ножа і вивільнив його із дверей.

Моя рука знайшла черевик, я засунула в нього кулак і підняла його, наче якусь клешню. Усю любов, яку я колись до нього відчувала, змело вихором люті та ненависті. Якщо це була битва на смерть, я була готова.

Коли ніж метнувся мені в груди, я з розмаху вдарила сталевим носачом черевика по витягнутій руці Логана. В плече я не влучила, зате влучила в кисть, вибивши ножа з його пальців так, що той задзеленчав по підлозі.

— Ах ти ж дрібне стерво! — загарчав він, трусячи рукою, а потім опустив плече й попер на мене як таран.

Я загорлала і вдарила його черевиком по спині.

Той вривався в плоть, але не достатньо сильно, щоб його зупинити.

Він повалив мене спиною на підлогу, вибивши повітря з легень.

Тепер він опинився на мені, тиснучи всією вагою на груди й пришпиливши колінами мої руки до боків. Я борсалась і молотила ногами, але користі з них було як із хвостів паперового змія на вітрові.

— Треба було розпанахати тобі горлянку, коли я мав такий шанс, — зашипів він, а потім схопив мене за волосся і ривком підняв на ноги. Шкіру голови проштрикнув біль. Я закричала.

— Заткнися! — гарикнув він, тягнучи мене в бік відчиненої порожньої шафи.

Мама застогнала і спробувала схопити його за ноги, але він відкинув її ногою. Мої крики перетворилися на ридання, коли я побачила, як її тіло повалилося назад на килим.

— Це твоя провина, — зашипів він, заштовхуючи мене до шафи. Він задрав мені руки над головою, а потім висмикнув свій ремінь і

прив'язав мене за зап'ястя до планки для одягу. Він схопив ножа і сунув його мені під ніс. — Я мав би випатрати тебе, як рибу, — прохрипів він.

Він тримав ножа під моїм підборіддям, а мене накривало хвилями страху. На якусь мить я подумала, що він справді може це зробити.

— До біса це, — сказав він, відводячи руку й даючи ножу сповзти по нозі. — Ти не варта клопоту.

Він відійшов, а потім через кілька секунд повернувся, тягнучи за плечі маму. Її повіки тріпотіли, а на лінії волосся запеклася кров.

— Мамо, — заскімлила я. Шкіряній ремінь вривався мені в зап'ястя, а я тягнулася до неї, щоб її торкнутись, обійняти, повернути до життя своєю любов'ю.

Дверцята шафи затраснулися, і ми занурилися у темряву.

Я почула звук падіння перед дверцятами чогось важкого.

А потім запанувала тиша.

— Мамо? Ти мене чуєш? — Голос у мене був високий, наче в співочої пташки.

Вона тихенько заскімлила. У неї був струс мозку, але вона була жива.

Мої зап'ястя горіли від товстого шкіряного ремня, а я намагалась їх звільнити. Зв'язані вони були міцно, але я відчула маленький проблиск надії, зрозумівши, що можу ними рухати. Це могло зайняти кілька годин, але я була майже впевнена, що зможу розтягнути шкіру достатньо, щоб їх витягнути.

Я потягнула за ремінь, ковзаючи ним туди і назад грубою дерев'яною планкою. У мене вже боліли плечі, але зі своїх легкоатлетичних тренувань я знала, що упораюсь із цим.

Я тамувала біль, дихаючи повільно та глибоко. Я відчула крихітний пуп'янок упевненості, іскру надії, що давала мені силу.

І тоді я відчула цей запах.

Дим, кислий та їдкий, наче десь займалося багаття.

Він просочувався з-під дверцят шафи.

Цей будинок, так дбайливо підібраний для нас із мамою, горів.

І ми, якщо не станеться дива, мали згоріти разом із ним.

Ліббі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Шопінг у будівельному гіпермаркеті завжди мене зачаровував.

Я любила блукати рядами, дивлячись на всі ці інструменти та кріплення, розкриваючи секрети того, як будинок стає домом.

Сьогодні я була в садовому центрі. Я знала, що квіти для нашого переднього двору не підпадали під категорію найнеобхіднішого, але вони наповнювали моє серце щастям, тож я вирішила зробити собі поблажку. Найгарніші були багаторічники. Я не могла розцяцькувати свій газон, наче у фільмі «Чарівник країни Оз», але кілька стратегічно розташованих кольорових плям могли дати чудовий ефект, а оптимістка в мені наполягала, що до цього часу наступного року ми вже матимемо достатньо грошей, щоб посадити удвічі більше.

Я штовхала свого візка крізь справжню країну чудес із лілій. Я любила їхні довгі, стрункі шиї та зоряні розсипи кольорів. Я вибрала кілька штук «старгейзерів» за їхні дивовижні пелюстки кольору фуксії. Я посаджу їх біля поштової скриньки, щоб наш поштар міг насолоджуватися їхнім пікантно-солодким ароматом.

Кажуть, що дім — там, де серце. Це романтичне поняття, але, на жаль, не реалістичне. Моє серце часто буває на морському узбережжі Французької Рив'єри із цікавою книжкою та бездонним «мартіні». Але це не робить те місце моїм домом.

Ні, дім — не там, де твоє серце, а там, де твої зусилля. Він — там, де ти готуєш, їси, спиш і працюєш, щоб його прикрасити. Він — там, де виникають та зберігаються твої спогади. Це світлини на каміні, картини на стінах, ковдри, у які ти кутаєшся, дерева та квіти, які ти висаджуєш та доглядаєш.

Дім — не десь далеко, де інколи буває твоє серце. Він — там, де ти сьогодні і щодня. Він — продовження того, хто ти.

Я завантажувала до свого візка кілька розкішних півоній і гадала: «Що говорить про мене те, що мій дім розвалюється? Це я відображую свій крихкий дім чи він відображує мене? Це я веду його до руйнування чи його руїни псують мене? Що тут курка, а що яйце?»

Коли ми купили наш будинок, з його старими шафками та просілими половицями, ми були сповнені оптимізму та великих ідей. Але з часом ми стали тим домом, який купили, — утомленим, зношеним та сумним.

Ми з ним були цілковитою невідповідністю від самого початку. Ми роками боролися за те, чия естетика візьме гору. Будинок знав, хто він і ким хоче бути.

І він перемагав.

Я й гадки не мала, чи мої життєрадісні пурпурові півонії допоможуть заповнити прірву. Але я була готова боротися. Заради свого чоловіка, дітей і, так, себе.

Якщо я збиралась декларувати світле майбутнє, починати було потрібно просто тут, у садовому центрі будівельного гіпермаркету. Якщо й була якась краща метафора для вливання свіжих сил у мій шлюб, ніж внесення десяти кілограмів добрив у наш похмурий, утомлений ґрунт, я не могла вигадати жодної.

Моя рішучість підтримати чоловіка була оновлена просто там і тоді.

І я дбатиму про наш дім, доки його зів'ялі квіти не розквітнуть знову.

Розділ 35

Кімната Марго була в передній частині будинку.

Вона мала велике дугоподібне вікно на вулицю з м'яким сидінням на підвіконні для всіх її ляльок. Це вікно було вигнуте, наче ложка, тому ми не могли повісити там жалюзі, але її це влаштовувало, бо їй подобалося мати за нічник місячне сяйво.

Але тієї ночі її кімнату освітлювало інше світло. Воно було не холодне, блакитне та нерухоме, а гаряче і зло танцювало на її стінах. Воно її лякало. А тому вона пішла вниз.

— Ззовні моєї кімнати щось дивне, — сказала вона, жмакаючи нічну сорочку нервовими пальчиками, коли зайшла до спільної кімнати, де ми з Енді сиділи у своїх ноутбуках.

— Що таке, люба? — спитав Енді, розкриваючи їй обійми.

У свої сім років вона перебувала на самісінькій межі дитинства. Її волоссячко втрачало пружні завитки, а крізь десна починали проростати перші постійні зуби.

— Мені страшно, — сказала вона.

Марго часто не могла заснути, і її доводилося вкладати в ліжечко двічі, а то й тричі за ніч. Ми проходили це сотні разів.

— Я піду, — запропонувала я, беручи її ручку у свою. — Ходімо вкладемо тебе як слід.

Вона дала мені зняти її з таткових колін, і ми пішли нагору рука в руку. Вона завжди мала мільйон причин прийти по одного з нас: «Я чула якийсь шум, бачила жука, у моїй кімнаті холодно». Усе це були лише вигадані приводи, щоб хтось із нас пішов і вклав її знову. Я вирішила, що це був просто черговий такий випадок.

Доки не зайшла до її кімнати.

— Господи! — видихнула я, притягуючи Марго до себе і визируючи з її вікна.

З верхніх вікон будинку Голлі клубочилося полум'я, лижучи дах і посилаючи димові сигнали в небо.

— Енді! — закричала я, беручи Марго на руки й задкуючи від вікна в бік дверей.

Енді затупотів сходами нагору.

— Чорт забирай! — вигукнув він з порога її кімнати.

— Я дзвоню пожежним, — сказала я, притискаючи Марго до грудей, і побігла по телефон.

Я опустила Марго й тремтливими руками набрала номер.

— Пожежна частина, що у вас сталося?

Марго рюмсала мені в ногу, а я похапцем диктувала нашу адресу.

— Горить дах будинку через вулицю, — видушила я. — Палає безконтрольно!

Операторка моторошно спокійно запитала:

— Мешканці будинку вдома?

Я впустила телефон.

— Енді!

Енді вискочив із кімнати Татум, притискаючи до себе нашу чотирирічну доньку.

— Сідай у машину, візьми дівчаток. Я хочу, щоб ви поїхали звідси!

— А що коли вони там? — спитала я.

Була восьма вечора. Він не відповів, тож я запитала знову.

— Що як Голлі із Саванною спіймані в пастку всередині?

— Що сталося? — спитала Татум, продираючи оченята.

Енді простягнув її мені. Марго вчепилася мені в ногу.

— Ідіть із матусею, — наказав він.

Марго схопила його за футболку і не хотіла відпускати.

— Що ти збираєшся робити? — спитала наша семирічна донька, і я теж хотіла це знати.

— Я збираюся піти переконатися, що із Саванною та її мамою все гаразд, — сказав він.

Я похитала головою.

— Ти туди не підеш! — скомандувала я. — Нізащо!

— Зустрінемося біля підніжжя пагорба, — сказав він, забіг до нашої спальні і вискочив звідти, натягуючи кеди.

— Енді, будь ласка, — благально скрикнула я.

Мій чоловік був дуже здібний, але не пожежник. Я не хотіла, щоб він туди наближався.

— Ніяких дурниць не робитиму, — пообіцяв він.

Він поцілував Марго, Татум, потім мене.

— А тепер їдьте! — скомандував він.

Після цього він збіг сходами і вмить опинився за дверима.

Джек

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Час було вимити машину.

Я міг би з'їздити на якусь автомийку, але з очевидних причин вибрав зробити це сам.

Стояв яскраво-блакитний, сонячний день, але настрої у мене був такий похмурий, що я його ледве помічав. Драячи бампери жорсткою жовтою губкою, я почувався трохи Леді Макбет («Геть, проклята плямо! Геть, кажу!»), атакуючи не просто будь-які фізичні залишки нашого підлого діяння, а свою провину та сором разом із ними. Натираючи капот мильною рідиною, я намагався не думати про те, чим усе обернулося для цієї стурбованої леді або як моє падіння із zenіту слави може бути не менш неминучим.

Третій закон руху Ньютона («Що злітає, має упасти») справді мав зловісний прихований сенс. У кінобізнесі ти бачиш це надто часто. Молоді актори заживають раптової слави, а за кілька коротких років — передозування, перерізані вени, отруєння чадними газами.

Ми звинувачуємо ЗМІ у втручанні в їхнє життя. Ми звинувачуємо їхні родини в небажанні їх підтримувати та любити. Ми звинувачуємо їхніх так званих друзів у присмоктуванні до їхньої новоспеченої слави у завеликих запитах, що змушують їх почуватися використовуваними.

Але, можливо, все простіше.

Можливо, ці бідні душі вибухають, бо потрапляють у світ, не призначений для них. Можливо, їм було призначено жити скромним життям. Можливо, їм було призначено провести життя в прагненнях, а не здобутках. Можливо, слава та багатство були не справжнім їхнім призначенням, і вони почувалися в них чужими, наче сухопутні тварини, що раптом опинилися в морі.

Чи мають люди якесь призначення? І що буває, якщо в їхній намічений шлях хтось втручається? Смуток від небажаного подарунка? Чи втрата призначеного їм подарунка?

Я задрав угору двірники, щоб видраїти вітрове скло, і задумався, чи не зробив я жахливої помилки, виштовхавши Голлі Кендрік у світ, не

призначений для неї. Чи не відчувається вона в ньому чужою? Чи призначено її душі бути раптово та неочікувано кинутою в багатство?

Я думав про те, що зробив для неї, нав'язавши своє уявлення про комфорт та достаток. Чи не порушив я природний порядок речей? І чим це скінчиться?

І що я зробив зі своїм сином, різко перервавши його траєкторію і зіштовхнувши його на зовсім інший шлях, ніж той, яким йому було призначено рухатися?

Я гадав, що ніколи не дізнаюсь відповідей на ці запитання. Я гадав, що вони були лише підступами моєї провини та сумнівів.

Але я помилявся.

Відповіді наближалися.

І вони були саме такі погані, як я і боявся.

Розділ 36

Ми вловили запах гару ще до того, як побачили вогонь.

Я подумав був, що це десь горить суха трава, бо цього року таке траплялося часто. Я навіть подумки коротко помолився про те, щоб горіло не сильно й ніхто не постраждав.

Але потім Еван звернув на вулицю Голлі, і паніка ледь не пробила діру в моєму серці.

— Господи боже! — почув я себе, коли Еван притиснув акселератор і ми кулею домчали до будинку.

— Залишайся в машині! — гукнув він, вискочив із водійського сидіння і побіг газом.

Біля передніх дверей уже стояв якийсь чоловік, який кричав і тарабанив у них обома кулаками. Еван покликав його, вишпортав свій телефон і скористався ним, щоб відчинити гараж. Коли вони пірнули під торохкітливі ворота, я побачив усередині «лексус» Голлі — той самий, який Еван дбайливо вибрав для неї і персонально доставив.

Якщо її автівка була тут, то й вона була вдома.

Я відчув хвилю паніки, відстебнув ремінь безпеки і побіг за ними. Було просто немислимо, що мій син може бути із цим якимось пов'язаний. «Тож чому я тоді так думаю?»

— Голлі! Голлі! — почув я крики Евана десь попереду.

Я бачив фотографії цього будинку, але ще ніколи в ньому не був. Я не знав його планування. На якусь мить я завмер, не впевнений, куди йти.

— Саванно! — Це був інший голос — чоловіка з переднього ганку.

Він вискочив із чогось схожого на кабінет, а потім побіг попереду мене та зник із виду.

Я метнувся просто вперед. Переді мною з'явилися сходи. Дим клубочився ними вниз наче змія.

— Я йду нагору! — гукнув я, не чекаючи відповіді, прикрив рота внутрішнім боком коміра і побіг, перестрибуючи через дві сходинки. Внизу було гаряче, але нагорі було просто неможливо. Якщо я помру тут сьогодні, гадав я, згадуватимуть мене як героя чи як ідіота. Я

відігнав цю думку й зазирнув до кімнати дівчини, а потім до наступної за нею спальні. Обидві були порожні.

— Джеку! Зажди! — гукнув мені Еван, і я почув тупіт його важких кроків. Тепер я вже бачив полум'я, що лизало стіни спальні в кінці коридору. Всупереч усім інстинктам самозбереження, я пригнувся і рушив у його бік. На порозі мене наздогнав Еван. Я не мав жодного уявлення про те, що знайду там. У голові в мене роїлися можливості. Де мій син? Чи був він тут? Чи досі він тут? Чи не запізнився я?

Дим пік мені очі, а я сканував поглядом кімнату. Вогонь був скрізь, пожирав занавіски, каркас ліжка, стіни. Це було буквально пекло на землі. Я вже хотів був повернути назад, коли Еван схопив мене за руку.

— Там! — крикнув він, указуючи на якісь дверцята, підперті тумбочкою. Мені знадобилася секунда, щоб зрозуміти, що тумбочка робить перед зачиненими дверцятами шафи. Мені замлоїло, коли я зрозумів — вона їх барикадувала.

Хтось був там.

А хтось хотів переконатися, що вони звідти не вийдуть.

Ми з Еваном рушили в бік забарикадованих дверцят. Над нами і скрізь навколо тріщали й вигиналися дерев'яні балки та гіпсокартон. Вуглинки палахкотіли люттю. Я вже так знемагав від спеки, що не помітив, як одна жаринка впала мені на руку.

— Твій рукав! — скрикнув Еван, оббиваючи голими руками палаючу тканину.

Я відштовхнув його і впав на підлогу, збиваючи полум'я вагою свого тіла.

Я поповз туди, де Еван відтягував тумбочку, а потім перекотився на спину й почав допомагати їй штовхати ногами. Тумбочка від'їхала від дверцят, за кілька секунд ми їх відчинили, і я побачив неминучий результат того, що зробив із цією родиною. Сором, який я відчув, був не менш задушливий, ніж наповнене димом повітря.

— Голлі! — закричав Еван і впав на коліна.

Я дивився, як він двома пальцями перевіряє пульс у неї на шії.

— Вона жива!

Я мав переступити через ноги Голлі, щоб дістатися дівчини, яка була підвішена за зап'ястя до стійки для одягу. Я намагався не питати себе, який монстр був на таке здатний, бо відповідь би мене скалічила.

— Господи, Саванно! — озвався голос незнайомця.

І він миттю опинився поруч мене. Побачивши його обличчя, я на секунду завис. Я його знаю?

— Ми маємо підняти її, щоб розв'язати зап'ястя, — сказав цей чоловік.

Я дивився на його плямисті щоки та блідо-блакитні очі — він був мені знайомий, але я все ще не міг пригадати, де бачив його. Я охопив руками струнку талію дівчини і ривком підняв її на кволі ноги. Поки цей чоловік розв'язував шкіряний ремінь навколо її зап'ясть, я глянув униз на його взуття — вінтажні «конверси» *Chuck Taylors*. І одразу згадав, що цей Добрий Самарянин, який допомагав рятувати не лише бідну дівчину, але й мою гнилу душу, був журналістом-розслідувачем, сценарій якого я щойно купив.

— Майже закінчив! — сказав він, розплутуючи гнучкий шкіряний ремінь рішучими пальцями. Звісно, цей ремінь я також упізнав. Бо це я купив його своєму синові. Його ім'я було вигравійоване на пряжці. Чек від його покупки, мабуть, досі лежав у мене в гаманці. З глибоких витоків мого серця полилися сльози, змішуючись із тими, які спричиняли їдкий дим та жар.

— Мамо? — пробурмотіла дівчина, і я міцно її обійняв.

— З твоєю мамою все гаразд, — заспокоїв її я. — Ми витягнемо вас звідси.

Еван уже по-пожежному виносив Голлі за двері, коли ремінь упав на підлогу і руки дівчини вільно повиснули.

— Ходімо! — гукнув Енді, бо я вже згадав його ім'я. Він підняв Саванну на руки. — Джеку! Пішли! — І він, звісно, згадав моє.

Я подивився вниз на ремінь сина з монограмою на пряжці, яка чітко прив'язувала його до нього.

— Ні, — різко сказав Енді, і я розвернувся, щоб подивитись на нього. — Ви вже достатньо берегли цей секрет.

Мені перехопило подих. Я не мав часу гадати, що мій проникливий новий колега журналіст-розслідувач звів воєдино. Я не міг запитати, як і коли він це з'ясував або якого біса мені тепер із цим робити. Відповіді на ці запитання прийдуть пізніше.

Тієї миті я знав тільки те, що він мав рацію. Цей секрет зруйнував усе наше життя. Час було його розкрити.

Я знову подивився на унікальний ремінь мого сина.
І залишив його лежати там.

ЕПІЛОГ

ТРИ МІСЯЦІ ПО ТОМУ

Голлі

Я прокинулась і побачила, що падає сніг, сіючись на смарагдово-зелену траву.

Перший і останній раз, коли я бачила сніг, був під час нашої родинної подорожі на озеро Великий Ведмідь. Саванні тоді було три роки, і вона була геть ним зачарована. Сніжинки, кружляючи, падали вниз із нескінченного сірого неба, а вона розвернула своє маленьке лялькове личко вгору, щоб вітати їх, розтуливши ротика, щоб ловити їх на язик, а потім заплескала в долоньки, як пташка, наче запрошуючи їх із нею погратися. Той її абсолютний захват був одним із моїх улюблених спогадів про наш час із Гейбом. Я була надто захоплена моментом, щоб зробити того дня якісь світлинки, крім як у себе в голові, де пам'ять живе вперемішку з почуттями смутку та втрати.

Пам'ятаю, як подумала, що вкриті снігом дерева були найгарніше, що я колись бачила в житті. Я любила дивитися, як пухнасті білі шапки балансують на гілках, наче густа глазур на кавового кольору печиві «Дамські пальчики». Усе темне та брудне було сховане (принаймні ненадовго), і розлиття цього чистого, білого раю змушувало мене почуватися так мирно та вільно.

Еван побачив, що я визираю з вікна нашої спальні і торкнувся мого обличчя. Він сказав, що це добре, що мені подобається сніг, бо тут у Нью-Гемпширі сніжить багато. Він купив нам із Саванною товсті стьобані парки та зручні, утеплені хутром черевики ще до того, як ми вирішили сюди переїхати, і вони швидко стали нашою повсякденною уніформою. Довелося трохи звикати накутуватися щоразу, як ми кудись виходили, але це робило повернення додому в тепло нашої хатинки в лісі ще приємнішим.

Я ніколи не думала, що полюблю когось знову, але хто про це думає, коли виходить за своє шкільне кохання? Мої почуття до Евана були не таким наполегливим, голодним коханням, але вони якорили мене, і моє серце почувалося втішеним та в безпеці. Я ніколи в житті не уявляла, що перетну всю країну, щоб утекти від свого минулого, але тепер, коли ми були тут, це було цілком логічно.

Я ніколи не забуду свого чоловіка та життя, яке ми з ним ділили. Проте жінки, яка за нього вийшла, більше не було, наче крихітного човника, який змило штормом.

Я, звісно, все ще зберігала її спогади. Та її секрети. Вони дзеленчали в кишенях мого нового життя, м'яко нагадуючи мені, що не всі борги можна сплатити грошима, а коли ти береш чийсь гроші, це завжди залишає тебе в боргу.

Вони також нагадували мені рухатися вперед із вдячністю. Бо я отримала другий шанс, свій смарагдовий ліс, з тим єдиним чоловіком, хто знав мене справжню, з усіма моїми секретами.

І я не мала наміру його змарнувати.

Еван

Перше, що я зробив, так це звільнився зі своєї роботи.

Мій лист Джекові був короткий та по суті. «З цієї миті я більше не працюватиму твоїм особистим адвокатом», — написав я йому в телефоні зі стільця біля лікарняного ліжка Голлі, де залишався доти, доки не переконав її переїхати пожити зі мною біля пляжу.

Спочатку це було не надто романтично. Я важко працював, щоб завоювати її любов. Я знав, що не зможу зробити цього речами — в неї було вже достатньо чудових нових речей. Я мав знайти інший спосіб.

Я почав із того, що виділив для них на двох із Саванною вільну кімнату в моєму кондомініумі — жодних підтекстів та зобов'язань. Я більше не працював на Джека, тож зробив своєю роботою дбати про їхні потреби, вставати о п'ятій ранку, щоб відвезти Саванну до школи, тримати холодильник забитим їхньою улюбленою їжею, а потім залишати їх їсти самих, коли вони того побажають.

Приблизно через місяць після нашого об'єднання я прийшов додому і побачив, що стіл накритий на трьох. Голлі часто готувала (лазанью або яловичу печеню, яку вона накривала фольгою і залишала на плиті), але до того дня вона ще ніколи не запрошувала мене посидіти з ними, а я ніколи не напрошувався. Але того вечора вони чекали. Ми повечеряли в родинному стилі — чого я не робив із дитинства, — передаючи одне одному через стіл прозорі миски із салатом та овочами і накладаючи самі собі, доки не наїлися.

Після вечері вона попросила мене піти з нею на прогулянку. Коли ми вийшли на прохолодне вечірнє повітря, вона взяла мене за руку, і, коли я огорнув пальцями її долоню, я був обережний, щоб не стиснути надто сильно.

Поки ми гуляли, вона сказала мені, що ніколи не була ні з ким, крім свого чоловіка. Вона сказала це як вибачення, і я сказав їй, що ми можемо робити все повільно, або не робити взагалі. Вона нічого мені не винна. І тоді вона розвернулася обличчям до мене, обвила руками мою шию і піднялася навпочіпки, щоб мене поцілувати. Я намагався не здаватися надто нетерплячим, коли поцілував її у відповідь, обережно поклавши руку їй на талію, але опираючись прагненню притягнути її до себе. Це сталося пізніше тієї ночі, після того як вона прийшла до моєї кімнати, вдягнена лише у футболку, яку залишила біля дверей, коли я відкинув ковдру і звільнив їй місце біля себе.

Вона перепросила за те, що не знала, що робити далі, тож я їй показав. Потім вона трохи поплакала і перепросила за це також. Я думав, що вона, можливо, піде, але вона не пішла. Я не тримав її в обіймах, коли вона спала, але вона тримала мене за руку, коли я прокинувся, і, коли я поцілував її з побажанням доброго ранку, вона поцілувала мене у відповідь. Тоді вона спитала про Нью-Гемпшир і сказала, що хотіла б його якось побачити. Я не знав, хотіла вона поїхати, щоб дізнатися більше про мене чи щоб втекти від того, що знала про себе, — гадаю, і те, і те. На Саванніні канікули на честь Дня подяки ми перелетіли через усю країну — і більше не поверталися.

Ми не розповідаємо людям історію про те, як познайомилися. Зазвичай ми просто відповідаємо: «Через друзів». Вона пробачила мені підкорення її життя заради захисту іншого, а я волів витратити решту свого життя, намагаючись пробачити собі сам.

Я знаю, що з боку може здаватися, що я її врятував. І в певному сенсі так і було.

Але і вона теж урятувала мене.

Енді

Я таки отримав свій мільйон доларів.

Через два тижні після пожежі Джек Кімбалл повністю оплатив мій сценарій, і до Дня подяки вся сума опинилася на моєму банківському рахунку.

Дата початку зйомок була призначена на весну. Як тільки люди почули, що я працюю з самим Джеком Кімбаллом, мій телефон почав розриватися і не перестав досі. Отакий цікавий Голлівуд. Після продажу цього сценарію Джекові я не став кращим письменником, проте всі продюсери, які раніше мої сценарії відхиляли, раптом вишикувалися в чергу, щоб бодай один купити. Коли моє ім'я надрукували поряд із Джековим у відповідних паперах, це миттю перетворило мене зі стороннього на свого, і будь-які двері, у які я хотів зайти, стали відчинені для мене із сердечним «Ласкаво просимо».

Мені трохи соромно визнати, що скандал навколо родини Джека став найкращим, що колись траплялося з моєю кар'єрою. Що там кажуть про рекламу? Що вона вся добра, навіть погана? Після арешту сина Джека, коли «юне кохання перетворилося на палку лють», ім'я Джека опинилося у всіх на вустах — і моє разом із ним. Можна було б подумати, що зв'язок із підпалом та спробою вбивства має відлякувати людей, але це Голлівуд. Бути обговорюваним тут більш ліквідно, ніж бути гідним. А Джек Кімбалл раптом став найбільш обговорюваною людиною в місті.

Але я не тому не написав про це статті. Бо, звісно, знав правду. Вираз обличчя Джека, коли мої пальці знайшли гравіювання на пряжці ремня його сина, підтвердив усе, що я підозрював, — що це від самого початку був Логан, а Джек зробив те, що зробив би будь-який батько, щоб захистити сина. Вивчення архівних документів підтвердило те, що я підозрював щодо Евана, — він був адвокатом

Джека в купі справ. Я ніколи не купувався на те, що вони з Голлі коханці, хоч був не здивований дізнатися, що вони згодом зійшлися. Трагедія має властивість зводити людей разом, особливо, коли її породжує якийсь ганебний секрет.

І, гадаю, тепер я зберігаю цей секрет також. Але зберігати секрети мені не новина. Як журналіст-розслідувач я зберігав чимало секретів — пристрасних романів, даних своїх інформаторів, доказів, що відправили б до в'язниці багатьох людей, якби мої джерела дозволили мені їх розкрити. Можливо, саме тому я хотів вийти із цього брудного бізнесу. Я добре вмів зберігати людські секрети. Мусив уміти. Тримати рота на замку було вимогою роботи. І багато із цих секретів були значно страшніші ніж той, який я зберігав тепер.

Звісно, у мене були причини все розповісти, але ще більше причин цього не робити. Після багатьох років страждань моя дружина була нарешті щаслива. Вихід на публіку із цією історією привернув би до нашої родини всю можливу небажану увагу, а, як і Джек, я був зобов'язаний захищати Ліббі та дівчаток. Крім того, я співчував Голлі. Оприлюднення остаточно зруйнувало б її життя, а вона на це не заслуговувала. Логан сидів за ґратами і більше не становив ні для кого загрози. Викривши їх, я б нічого не виграв. Але міг дещо програти.

Я так і не дізнаюся, чому Джек узяв моє кіно у виробництво — було воно того справді варте чи він просто боявся моєї помсти, коли б цього не зробив. Але я не надто цим переймався. Бо тепер я був у клубі і мав багато шансів довести, що там мені й місце.

Чи вийде колись ця історія на світло? Вправний журналіст-розслідувач міг би зробити з неї цукерку.

Але я тепер видатний кіносценарист.

Тож це буду не я.

Саванна

Вони звинуватили в усьому мене.

Заголовки кричали: «Ревнивий хлопець спалив дівчині хату». Вочевидь, пояснення, що «підлітковий роман спалахнув полум'ям»,

усіх влаштовувало. Усі, хто читав твір «Ромео і Джульєтта», знають, що закохана молодь готова на божевільні вчинки. Ніхто не запідозрив існування цілого іншого шару цієї трагічної історії, і, на щастя, ніколи вже не запідозрить. Логан уже отримав вирок за підпал та спробу вбивства і точно не хотів додати до свого переліку злочинів наїзд із втечею. А я й поготів не збиралася нікому розповідати.

Моя кімната не згоріла, але всі мої речі так сильно просмерділи димом, що я мусила їх викинути. Це було нічого, бо я їх більше не хотіла. Я піду до коледжу, знайду роботу і куплю собі власну сумочку *Louis Vuitton*. Так хотів би мій тато. Бо це єдиний спосіб, яким вона б стала колись справді моєю.

Я видалила те відео. Тепер, коли поліція буквально рила землю носом навколо нашого будинку, тобто «місця злочину», я не хотіла, щоб вони могли знайти бодай якісь ниточки. Мама отримала страховку — це було не те саме, як мати бездонний банківський рахунок, але ми не голодували. Правду кажучи, мало не згорівши, я була щаслива, що просто залишилася живою.

Після того як стало відомо, що помічник мого тренера з легкої атлетики намагався спалити мій будинок разом зі мною в ньому, в школі стало трохи незатишно. Ця школа все одно мені ніколи особливо не подобалась. Я не була дівчиною з Калабасаса, з пишним волоссям та округлими формами. Але я не була й темноока чіка з Ван-Найса. Я не знала, чи знайду собі компанію в Нью-Гемпширі, але принаймні не буду «дівчиною, у якої загинув батько», або «дівчиною, хлопець якої намагався її вбити». Уперше в житті я могла б просто бути собою. І мені це подобалося.

Переїзд до Нью-Гемпшира був шансом почати життя спочатку. Знову.

Сподіваюся, востаннє.

Ліббі

Ми явно мали переїхати.

Я не могла допустити, щоб мої доньки щодня дивилися на цю обвуглену купу дощок через вулицю від нас. Марго вже нервувала вечорами.

Щойно Енді заплатили, я одразу почала пошуки. Цього разу в нас буде новий будинок, поближче до студій, щоб мій чоловік міг їздити на ділові зустрічі без жодного стресу.

Я мала застереження щодо продовження роботи Енді з Джеком після того, що його син зробив із цією бідолашною родиною, але на сценарій був підписаний договір, а ми мали сплачувати рахунки, навіть якщо вся його сім'я божевільна.

І ми до того ж насправді не знаємо всієї правди. Мені подобалась Голлі, подобалося дружити з нею, і хай яку дивну угоду вона уклала з Джеком Кімбаллом, то мене не стосувалося. З мого боку було б неправильно лізти в її приватне життя. Бо в мене самої було не все ідеально!

Я би прийшла їх провідати, але Голлі із Саванною до будинку так і не повернулися, навіть речей своїх не забрали. Я дивилась із вікна Марго на цей будинок, з його проваленим дахом та закіптюженими стінами, і гадала: а якби мій будинок згорів, що я б із нього забрала? Звісно, я б повернулася по свої прикраси — не лише тому, що вони цінні, але й тому, що то для мене пам'ять. Більша частина їх була спадком, вони пов'язували мене з моїми предками, минулим, тим, хто я є сьогодні. Я б хотіла забрати свою весільну сукню — не щоб вдягти її знову, а заради спогадів, вплетених у цю тканину. Я б хотіла забрати свої улюблені книжки — заради приміток на берегах, що показували еволюцію моїх думок. І, звісно, я б узяла щось у рамочках (світлини, дипломи, грамоти, відбитки дитячих ніжок), щоб воно нагадувало мені про етапи формування нашого життя.

Терпіти не можу, коли люди легко забувають про втрату чогось, кажучи, що це лише річ. Речі важливі. Вони створюють затишок, прихисток, стиль, особистість. Загальна сума речей — це дорожня мапа вашого життя. Вони показують, де ви були, чого досягли, кого любили, хто любив вас у відповідь. Вони — уособлення того, хто ви є. Про людину можна багато чого сказати за її речами. Матеріальні речі, звісно, не найважливіше в житті! Ніщо не робить мене щасливішою, ніж сміх моєї дитини або її ручка, що тримає мою. Але всі, хто каже,

що вони не плакатимуть, якщо втратять свою дитячу ковдрочку, обручку чи будинок, у якому виросли, брехуни або святі.

Я згадала спробу самогубства Голлі та кокон смутку, що переслідував її в цьому будинку. До мене раптом дійшло, що вона, можливо, ніколи не хотіла мати розкішну плиту чи люстру відомої фірми. Вони ж не робили її щасливою. Я думала про те, як мені було тоскно жити в цьому неремонтованому будинку, яка нещасна я була без звичних речей, якою далекою від самої себе почувалася.

Можливо, ми з Голлі все ж таки були однакові. Бо обидві жили у брехні.

А тепер обидві посіли своє, належне нам місце.

Джек

Акторство цілком і повністю пов'язане з пошуком правди життя у вигаданій ситуації. Знаю, це здається парадоксом, саме тому це так важко. Робота актора — бути цілком чесним, коли вдаєш із себе когось іншого в місці, замаскованому так, щоб воно здавалось чимось іншим, і водночас правдиво розповідати вигадану історію.

Хороший актор — майстер обману. Іноді ми просто розчиняємося в ролі, і межа між тим, що реальне і що уявне, стає розмитою. Я ніколи не закохувався у своїх партнерок за фільмами, але розумів, чому так буває. Якщо ти справді добре вдаєш закоханість у когось, то іноді дуриш навіть самого себе.

Мій син не був актором, але, коли преса вирішила, що він спалив будинок цієї дівчини, бо втратив голову від ревнощів, він чудово зіграв свою роль. Це все для нього спростило, бо навіть його заперечення сприймали як доказ того, що це правда — «хлопчина забагато заперечує!».

Але одна людина в цю історію не повірила — його мама. Вона надто добре знала нашого сина. Вона відчувала його байдужість до цієї дівчини. І не звертала уваги на вигадки преси.

— Не думаю, що він був закоханий у цю дівчину, — сказала вона мені, коли його забрали до в'язниці. — Він не повадився як закоханий.

Вона спитала мене, чи вірю я в це, чи в цій історії є ще дещо. У мене була спокуса збрехати. Але я знав, що навіть з усім своїм акторським досвідом не зможу її обдурити. Я не знав, як грати в цій вигаданій історії. Кейт розуміла, коли я граю. І одразу відчула б, що тут щось не так. Від неї правди не сховаєш.

Я розповів їй усе в неділю, а до понеділка вона вже спакувала речі та поїхала. Мій син сидів у в'язниці, Еван звільнився, і вперше у своєму житті я був зовсім самотній.

У мене не було під рукою великого слоїка вікодину, але були інші способи зробити те, що раніше хотіла зробити Голлі, і, якби мені вистачило сміливості, я б, може, і спробував. У ті перші тижні я спав де завгодно, крім своєї спальні, і їв навстоячки за кухонною стійкою, щоб тільки не бачити порожнього місця Кейт. І ще я багато думав про Голлі. Мені було соромно, що я намагався поховати горе цієї жінки, подарувавши їй будинок мрії. Тепер я розумів, як безглуздо було думати, що принцеса хотіла б жити в замку без свого принца, і як з мого боку було жорстоко таке припускати.

Після тижня самоізоляції до моїх дверей прийшов якийсь чоловік у костюмі. Я припустив, що це представник закону, і налаштувався, що мене зараз теж відправлять до в'язниці. Але це був не поліцейський. Це був адвокат, якого Еван найняв представляти інтереси мого сина. Я ледь не розплакався від доброти цього жесту. Після всього, у що я його втягнув, він усе ще прикривав мені спину. Цієї миті я точно знав, що не заслуговував такого його ставлення до мене, і почувався щиро втішеним, що він нарешті пішов від мене.

Я думав, що ЗМІ виллють на мене весь бруд, але, зрештою, вони, напевно, врятували мені життя. Бо написали власну версію цієї історії — мій син був хворий, дружина безсердечна, а я — жертва. Моя фан-база активізувалася. Люди з усього світу писали мені про свою любов та підтримку. Замість того щоб зайти за обрій, моя зірка піднеслася до нових висот. Студія буквально благала мене зняти для неї кіно. У мене був під рукою чудовий сценарій, який мені подобався, написаний журналістом-розслідувачем, тож я погодився.

Мої дні тепер минають у вирі підготовки до зйомки — пошуку акторів та всього іншого. Я був зайнятий, як лопата у заметіль, але думки про Голлі все одно не покидали мене. Найважче було вночі, але

віскі допомагав, а коли його було недостатньо, я мав дещо сильніше. І коли настав час знімати кіно, я зумів ненадовго вдавати когось іншого, так само як робила Голлі: узяті напрокат костюми, нова стрижка, придумана передісторія — все заради маскараду.

Кіно добіжить кінця, як усі вигадані життя, і я, як Голлі, повернуся до себе. І, як Голлі, продовжу горювати. Так, її горе затьмарене незворотністю смерті, а моє смердить соромом та жалем, які так само невблаганні і смакують так само кисло.

Якщо втрату можна якось виміряти, гадаю, ми з Голлі обоє отримали порівну. Смерть гірша за розлучення, але донька Голлі, її добровільна співниця, як і раніше, на волі, тоді як мій син сидить за в'язничними ґратами. А найвідданіший мій друг дезертирував від мене до неї.

Чи звершилося правосуддя? Чи повернулися ми до відновлених рівноваги та балансу? Коли б небіжчик міг говорити, чи сказав би він, що ми всі отримали те, на що заслуговували?

Я шукав відповіді у своєму розбитому серці.

Але моє серце, як і життя, було зруйноване. Я зазирнув у нього і побачив там порожнечу. Воно безплідне та розбите, не краще мертвого.

Відформатовано: Landes — 14/08/2024

ПОДЯКА

Потрібна сміливість сказати «так», коли подруга чи член сім'ї просить тебе прочитати свою першу книжку — особливо, якщо ти напевно знаєш, що вона потім поставить тобі всі можливі запитання, серед яких буде і страшне: «Тобі сподобалося?». Хочу подякувати моїм хоробрим першим читачам — Ліббі Гадсон Лайдеккер, Селі Віктор, Еймі Сімтоб, Міранді Левін, Марії Шнайдер, Ванді Фродіс, Лені Ротменц, Айрін Орновіц, Авіталь Орновіц та Дженні Сміт — за те, що вони погодилися прочитати її, а Дебрі Левін — за те, що вона була найперша (і надихнула мене продовжувати писати). Я в боргу перед Маргарет Говелл за сміливість критикувати моє дієвідмінювання дієслів та Джонатаном Гроффом за те, що підказав мені нове для мене слово, і тепер я можу вдавати, що знала його і раніше. Карен Глассс та Енді Коен підготували огляди, які змінили мій особистий наратив, і я перед ними обома в боргу. Вікторія Сейнсберрі-Картер позичила свою особливу магію, щоб заманити мене в невідоме, а Алетея Блек була незмінно надійним компасом, який допомагав мені орієнтуватися в дорозі. Я вдячна доктору Мартіну Беннету за допомогу з медичними термінами, а також літературному генію Девіду Уолтеру за те, що завжди налаштовував мене писати краще. Я дякую всім моїм друзям та прихильникам, які від щирого серця казали мені: «Вперед, дівчинко», бо це допомогло більше, ніж ви гадаєте. Ця книжка присвячена моїй мамі Майлі Волтер, яка дозволяла мені бути примхливою мисткинею ще довго після того, як це не стало відповідати віковим нормам, та моєму батькові Едвардові Волтеру, який своїм прикладом навчив мене завжди йти вперед.

Я зірвала джекпот в особі Крістофера Вернера з видавництва *Lake Union*, тепло та розум якого підтримували горіння мого творчого вогню, і подарунок від надзвичайної редакторки Тіффані Єйтс Мартін, яка щоразу ставила мені найкращі запитання. Ця книжка не злетіла б без майстерного пілотажу моєї чудової агентки Лори Дейл, яка знаходить найграндіозніші місця призначення та веде мене до них уміло і з радістю. Дякую всім талановитим професіоналам з Агентства

Лори Дейл та видавництва *Lake Union*, для мене велика честь працювати з вами.

У мене була найкраща група підтримки в особі моїх донечок Софі і Таї та чоловіка Урі, яким я поставила не менше тисячі запитань «Що б вона зробила далі?». І часто вони пропонували найсміливіші ідеї. Я така вдячна їм за підтримку та дозвіл бавитися цим надзвичайно приємним, але жахливо непрактичним покликанням — бути письменницею. Дякую, що ви мирилися зі мною і не давали мені зупинятися. Я люблю вас і, перепрошую, маю намір писати й далі.

ПРИМІТКИ

1

Від англ. *compartmentation* — відділення.

2

Апарат штучної вентиляції легень.